

Valóság és álom antológia

Valóság és álom antológia

**az álmodott valóságokról
és a valósággá lett álmokról...**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-615-5539-59-6

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2023

Nyomdai előkészítés, borítóterv:

Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda, Szekszárd

Felelős vezető: Dránovits Anna

Tartalomjegyzék

Előszó -----	7. oldal
Ambrus József -----	8. oldal
Bajzikné Panni -----	13. oldal
Bartók Andrásné Gyöngyvér -----	19. oldal
Benik András -----	27. oldal
Blažekné Benik Mária -----	37. oldal
Bodor Piros -----	43. oldal
Borsos Irén -----	51. oldal
Bukovinszky Mária -----	61. oldal
Erdélyi Tünde -----	69. oldal
Fejes Ibolya -----	80. oldal
Fodor Györgyi -----	95. oldal
Kisgyörgy Ágnes -----	102. oldal
Horváthné Kolozsváry Ilona -----	113. oldal
Komáromi János -----	121. oldal

Lakatos Péter Levente -----	161. oldal
M. Jósmai Éva -----	174. oldal
Mazál Ferenc -----	179. oldal
Mráz Erzsébet Irma -----	197. oldal
Nádassy József -----	202. oldal
Rodé Klára -----	207. oldal
Soós Katalin -----	214. oldal
Szabadi Ágnes -----	224. oldal
Szécsi Károly -----	233. oldal
Telkes Csilla -----	243. oldal
Tóth Andrea Éva -----	249. oldal
Varga Imre -----	254. oldal
Vilcsek Adrienne -----	265. oldal

Valóság és álom

...minden, ami ezekkel a szavakkal és a szavak olvastán bennünk ébredő képekkel, hangulatokkal kapcsolatos, kapcsolatba hozható.

Különösen érdekes ez ebben a mai világban, amikor néha el sem tudjuk határolni, hogy mi a valóság és mi az álom. Körülnézünk és a legcsodálatosabb vagy a legszörnyűbb álmainkat láthatjuk valóságként. ...és nem hisszük, nem hihetjük, hogy igaz lehet mindaz, amit látunk. Biztosan csak álom, talán az egész élet az... talán mindez meg sem történik...

Bár azt mondhatnánk, hogy túl vagyunk az előző évek félelmein, értetlenségén, megdöbbenésén, amit világunk teljes felfordulása okozott. Bár azt mondhatnánk... de még tart a háború, a betegségek itt vannak körülöttünk, az élet egyre drágább és egyre inkább érezhető az is, hogy nem bánunk jól a Földünkkel!

...de reménykedünk, hogy ennek a szomorú időszaknak is hamarosan vége! ...és kezdődik egy újabb... talán még szomorúbb... talán mégis jobb... Talán van még idő a gondolkodásra, az elmélkedésre, az érzésekre, arra hogy tanuljunk végre az elkövetett hibákból, bűnökből... Talán kicsit jobban megértjük, hogy a valóság szebb lehet a legszebb álomnál és természetesen lehet rosszabb is a legrosszabb rémálomnál...

Talán megértjük, hogy csak rajtunk múlik!

Komáromi-Juhász Krisztina és Komáromi János (koma)

Ambrus József

Székelyszöldön születtem Gyergyószentmiklóson (1966). A Szegegi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Első versem (16 évesen) a Kolozsvári Utunk c. irodalmi folyóiratban jelent meg. Ezt követően antológiákban, és helyi lapokban publikáltam. Kilenc verseskötetem jelent meg. A legújabb a Folyékony labirintus (2023). Több irodalmi lap közölte írásaim: Agria, Partium, Nyugatplusz, Holnap Magazin, Hepehupa, Garabontziás, Magyar Múza, Előretolt Helyőrség, és sok más. Szerepeltem a Kossuth rádióban, a Kanadai Magyar Rádióban (Toronto), a Marosvásárhelyi Rádióban, a Club rádióban, a Mária rádióban, Gyergyószentmiklósi rádióban, Gyergyószentmiklóson a Fény tv-ben, a Zugló TV-ben, a HUN TV-ben, stb...

Néhány irodalmi díj, ami említésre méltó: Fair Play díj, József Attila pályázaton (2009), Irodalmi Emlékdíj (2012), Dugonics András Irodalmi díj (2020), Magyar Művészeti akadémia zsűri különdíja (2021), Mécs László irodalmi díj (2021), Felvidéki Alkotók egyesülete, elismerő oklevél (2021), Algyői pályázaton közönségszavazás díja (2022), stb. 2021-től tagja vagyok a Magyar Pen Clubnak. „Légy verse a körforgásnak”!

mátrix jegyében

messze elkerülnek a találkozások
– igazából nem jár hozzám senki
csak az öröndetes hírek és a ráncok
amit régimódi nyelven tudok lejegyezni
ahol képtelen a hódolat és bocsánat
ahol végleg eltemetnek a nevetések
– kósza gondolatból festek csodákat
és asszonyi szavakból vereséget
de maradt a kísérletben szikra
– ahol a szavakat őrzöm igazán
és beavatlak a vágyak titkaiba
köd mosta virágzás piacán

átfestett friss virágsejt vagyok
démonok közt bolyongó égbolt
– vakít a nap a forró huzalok
fogsorán egy kis elpazarolt vérfolt
elrejtőzöm a találkozások mentén
– és elrejttem az érkező arcodat
ha sűrűsödik galléros szerencsém
piramis nyakában példás hajfonat

virágok élnek a tavasz kezében
– bujdokol a szépség a pompa
friss könnyek az illat jegyében
mely pár órára elvisz a pokolba

gyógyszavak

imádkozni tanított a félelem
"jaj Istenem" volt a sláger
térdre kényszerített pénteken
amikor kezével áldott meg a fráter
pár percig tartotta mozdulatlanul
amíg vérembe csordogált a vigasz
– s én térdeltem félve szótlánul
Bibliát forgatva tájoltam, hogy ki az
Isten szívéből jött a víg zene
csendet hallgattam és melódiát
– apró bűnöm a sátán szégyene
de rám bízta a csókos amnesztiát

szelíd leszek – bár megaláznak
lelkemben csak gyógyszavak égne
nem gyötörnek emésztő vágyak
– átmosták véretem a fények
„jaj Istenhez” gyermeked hű marad
hamis bálványt nem ölel magához
– Istentől nem jöhet több harag
mennydörgés bilincsel a halálhoz

véget ér a próba – sebem begyógyul
az imádkozás ma is visszaköszön
péntek van – gyorsan bealkonyul
az igazság útján a damaszkuszi közön

délutáni visszhang**(Vári Fábián László: A szitakötő c. verse margójára!)**

selejtes tűz robban a folyóra
– asztalomon kétarcú levél
szivárvány nincs – tépett a vitorla
kifosztott lelkemmel mit kezd a szél
hamis pecsét szökött a levélre
– élesre vált lő lesen a vadász
neved napján szitakötő lennék
ha csőre töltött a rozsdá verte frász
nincs bennem félelem ösztön
– a vajúdó gondolat alámerül
hogy a költeménynek lelket keressen
a márciusi napsugárban féktelenül
még három nap és elringat a csónak
– de kiköt lelkem a bazalthegyen
megfestem kontúrját a jónak –
és visszhangot gerjeszt az engedelem
káromkodás legyen embernek az útja
– percekre megáll árnyékos szíve
sorok között elfogyott a lelke
csak az igazság szökött elibe
a születő vers nem jöhet össze
– kínokat dajkál a februári tél
egy pillanat elég az árnyékos löszre
mert a hideg tűzben félrebeszél
pipacsos mederbe visszatérek én is
– szél sodorta el a szitakötőt
versednek csókja csak én lehetnék
aki virággal köszönti az időt

virágzás a sötétnek

ki a költészet oltárán égett
fölkelve végső emberszerepre
ahol hangulata érckemény lesz
de ennyi csupán elvárható lenne
megmaradsz a gyilkos darálóban
– a történelem sebesre éget
emberré tipornak a főhajóban
és virágzol – de csak a sötétnek
szétforgácsol az idő mutatója
és szellemünk a vérben felel
értelme szivárog de rongyolódva
mégis a boltozatra felemel

az értelem sokszor visszaszámol
gyilkolva gyerekszót – öregséget
arcát verésre szánta az imperátor
és kikönnyezte a védőbeszédet
szemed virágait hullatja az ég
meg kell születnem áldozatnak
ahol nincs kórlapján csak emlék
ahol szava van a kéziratnak

emberré tipornak Isten magasában
– ahol a szavaim elenyésznek
sebet vérez föl zaklatása
és örök virágzást a sötétnek

Bajziczné Panni

„Aranykorúként”, az élet kifürkészhetetlen útját előre nem látva, a magam számára is megfejthetetlenül és meglepő módon, elsőprő erejű késztetést érzek – ihletett sugallat segítségével – meglátásaimat, érzéseimet és véleményemet versben elmondani.

Közel húsz év áttekintésének mérlege: tizenhárom kötet, hat versbemutató és nyolcvan antológia!

Minden alkotó szeretné megosztani leírt gondolatait, s azt minél szélesebb körű érdeklődőnek megmutatni! Erre törekszem én is, remélve az elfogadó tetszést.

A most bemutatott versek egy-egy érzelmi állapot rögzülését, annak szavakban való kifejezését mutatja.

Festeni másfél évvel ezelőtt kezdtem.

Az éggömb végtelenje

Fent, fent felmérhetetlen távol,
sűrű feketeség, sejtelmes égbolt,
ezüst hold ékíti és hidegen ragyogó csillagok.
Az éj csendjében fürkészem égi jegyem,
a titkokkal telt égbolt mélyén csillagképem keresem.

Ha a hollófekete, tapintható sötétségben,
magányosan, delej bénasággal állok,
és az ismeretlen űr végtelenségébe veszve tévelygek,
bolyongok, borzongok, szűkül félelmem,
vigasztalást sziporkázó égiektől remélek.
Ők az állandóság változatlan őselemei,
reményt keltők, bizonyosságot jelentők.
Halhatatlan, misztikus Istennők, Istenek
lakhelye az éggömb végtelenje.

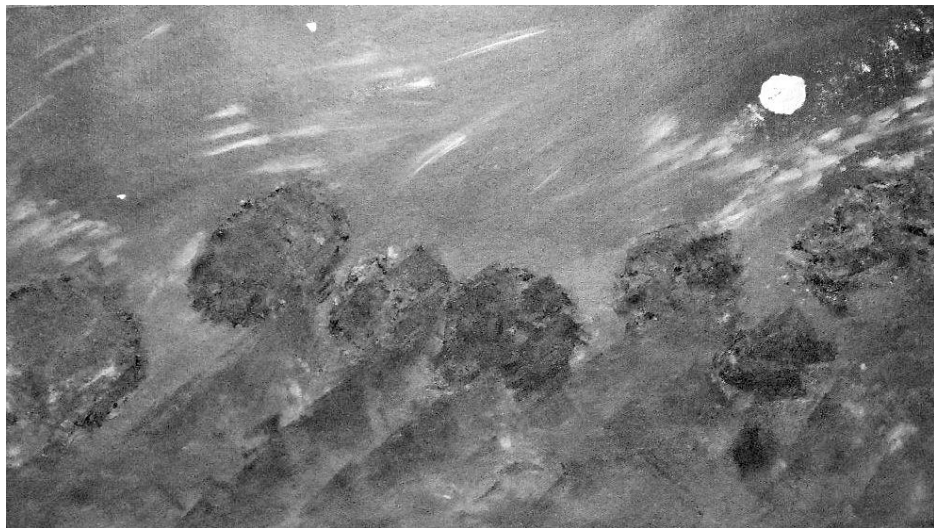

Nap és Hold

Itt-ott, elvétve

Hogy is van ez?
Mint is van ez?
Orv-támadva
legyűrték az erősebbet
a ludak?
Gyengék voltak egymagukban,
de összefogva, egy csomóban,
gágogó seregük rohama
győzelemre segítette hadukat.
Az eredmény: siker!
Földre került a jeles,
izzó fényű, ragyogó elme.
Van ennek tanulsága?
Ritkán.
Itt-ott, elvétve
lehet a tehetséges értelemnek esélye
az ostoba
túlerővel szemben.

Titokzatos éj

Ó, ha ez ilyen egyszerű lenne!

Tinta kék a szemhatár.

A nap fénycsillaga apró,

morzejelként pulzál,

le-fel csillan a tó tetején,

aranyfonálként tekereg.

Vihar közeleg.

Felhő árnyéka pettyezi a vizet,

siklik a bukdácsoló hullámokon,

és az ég már fekete a horizonton.

Az esőverte táj komor félelme

ráül a kedélyre,

minden jótét lélek futva menekül előle.

Dörgedelmes morgása az égnek

baljóslatú, mit kora nyári villámlások kísérnek.

Felhőszakadás mossa tisztára a kormos

lelkiismeretet, glancolja fényesre

a csípős nyelveket.

Ó, ha ez ilyen egyszerű lenne!

Bartók Andrásné Gyöngyvér

„Hogy önmagad maradj egy olyan világban, amely szüntelenül azon munkálkodik, hogy olyanná tegyen, mint mindenki más, legnehezebb küzdelem, amit ember vívhat! Ne add fel soha!”

Edward Estin Cummings

Tanultam vegyészetet, atomtechnikát, voltam hegedűs kamazzenekarban., de egész életemben foglalkoztatott az alkotás a legkülönbözőbb kifejezési területeken.

Digitális grafikáim, fotóim, alkotásaim megjelentek újságokban, könyvekben, képeslapokon, naptárakban, albumokban, monográfiában, antológiákban. Sok hazai és nemzetközi díjat nyertem.

Írással csak néhány éve kacérkodom. Az alkotás kisimogatja lelkem ráncait, karbantartja az önérzetemet. Eddig négy antológiában jelentek meg novelláim. Az idén az Anyanyelvápolók Szövetsége esszé pályázatomat bronz fokozatra értékelte.

Szerethetetlen

Az éjszaka csendjét a telefon csörgése zavarta meg. András vette fel. A vonal túlsó végén a kórház ügyeletes orvosa beszélt.

– Az édesapja súlyos, életveszélyes állapotban van, nem biztos, hogy megéri a reggelt. A családi titkot nem akarja magával vinni a túlvilágra. Arra kéri Önt, hogy hozza be most Apajpusztáról a testvérét.

Felkeltette a feleségét és kérte, menjen vele. Nem szeret éjszaka vezetni. Apósától elkérte a kocsikulcsot. Elindultak.

Már majdnem megérkeztek, mikor meglátta az út közepén tátongó hatalmas gödrt. Annyi ideje még volt, hogy félrerántsa a kormányt. Mókuska oldalán a kocsi ekkor csapódott a villanyoszlopba. Felcsavarodtak rá... az ülés kiszakadt, kitörte fejével az ablakot... a jobb oldalával a kocsiajtót... Beszorult.

Elvesztette az eszméletét. Megmagyarázhatatlanul, mégis látta mindazt ami körülötte történik. Látta, ahogy kiemelik a roncsból, hallotta a szirénázó mentőautó hangját. Utólag pontosan elmondta, hogy a mentőben és műtőben mit beszéltek mellette, hogyan bántak vele.

– Úgy mint a kivert kutyával!...

Három napig haldokló szomszédja mit mondott neki, milyen szavakkal köszönt el tőle, hogyan rázta meg a paplanja sarkát, pedig mikor magához tért az ágya már üres volt.

Az orvosok azt mondták: Csak fantáziál. Érdekes! Eszméletlenül hallotta a főorvos szavait, látta a mozdulatait betegágya mellett, amikor arról beszélt milyen szerencsés, hogy a betege orvos, lesz aki majd megcsinálja neki ingyen disszertációja szövegtani és képdokumentációját.

Mikor visszament dolgozni egyszer csak megjelent a főorvos egy hatalmas tálcával. Letette elé azzal, hogy megbeszélte a főnökével, hogy neki kell ezt megcsinálnia tisztességesen, precízen, pontosan. Válasza rövid volt.

– Nem! Ez a fantázia birodalmába tartozik!... úgyhogy fogja meg és vigye Fantáziaországba, ott megcsinálják ahogyan parancsolja.

Közvetlenül a baleset után András kétségbeesve rohant apó-sához elmondani mi történt. Az első kérdés az volt, hogy: Hol a kocsiiii? – a lányok hogyléte felől nem is érdeklődtek...

Több műtét és utókezelés után Mókuskát kiengedték a kórházból. Férje nagy szeretettel ápolta, viszont valami nagyon megváltozott. A bölcsődés lánya futott felé, a hároméves – aki akkor kezdte az óvodát – sarkon fordulva otthagya..., Korábban órákon keresztül hallgatta az esti mesét. Minden nap részletesen beszámolt arról kivel játszott, mit csinált a „dolgozóban”. Most fejére húzta a paplant.

– Szerethetetlen... Szerethetetlen... Szerethetetlen...?!?!

Nem értette...! Megpróbált mindent, de eredménytelenül. Hosszú ideig így ment. mikor eszébe jutott egy régi kolléganője Luxi. Ő talán tudna segíteni. Elmentek hozzá a klinikára. Nagy csodálkozó szemekkel nézett rá:

– Én szexuálpszichológus vagyok, nem foglalkozom gyerekekkel..., de megpróbálom. Hagyd itt. Menj el. Rádtelefonálok, ha visszajöhetsz.

Az utcán némán folytak a könnyei miközben a park felé ment. Nem volt ott senki. Leült egy padra. Megállíthatatlan zokogását egy öreg néni szakította félbe. Leült mellé. Megkérdezte:

– Mi az a megoldhatatlan nagy baj, amin így elkeseredett?

A néni mesélt neki az életéből megoldhatatlannak tűnő történeteket. Jólesett a beszélgetés, a kedves szavak. Egy idegen bátorító szavai kiegyengették a göröngyöket a lelkéből.

Az utolsó mondata felejthetetlen maradt – hosszú évtizedekkel később is tisztán emlékszik rá.

– Nincs lehetetlen, csak tehetetlen!!!

Ezt anyjának kellett volna megtennie, de nem tette. Nem értette miért?

Szerethetetlen... Szerethetetlen... Szerethetetlen...?!?!

Letörölte a könnyeit, felállt, elhatározta, addig harcol míg vissza nem kapja a lányát. Állandóan ez járt a fejében „Nincs lehetetlen, csak tehetetlen...!!!”

Megszólalt a telefonja. Luxi volt. Kérte, siessen vissza, nagy híre van! Összeszorult gyomorral lépett be a klinika kapuján. Lánya széttárt karokkal rohant felé kiabálva:

– Szeretlek anya, menjünk haza és mesélj nekem!

Visszaállt a régi rend.

Luxi később elmesélte mi történt. Anyja, a kórházi bentléte alatt csak egyetlen egyszer találkozott össze velük az utcán. Leültek a parkban, míg András bement vásárolni a boltba. Hazugságokkal tölte tele a gyerek fejét. Azt mondta neki:

– Anyád azért nem jön érted, mert nem törődik veled, nem szeret, már nincs szüksége rád, nem kelessz neki. Látod most is én vagyok kénytelen veled beszélgetni.

A gyerekeknek egész különleges antennájuk van ahhoz, hogy megérezzék a körülöttük élő felnőttek, a külvilág minden rezdülését, de sajnos nem kételkednek abban, amit a felnőttektől hallanak.

Mókuska szeretne volna tudni milyen módszerrel bírta szóra...

– Egyszerű! – válaszolta Luxi. – Vettem neki egy nagy tábla csokoládét a büfében, együtt megettük, közben csak úgy beszélgettünk erről-arról. Észrevétlenül elmesélte mi bántja ennyire.

Luxi már elhagyta a földi létet, de lélekben örökre velük marad. Utólag is hatalmas hála és köszönet a segítségéért.

Mókuska november végén jött ki a kórházból. A szülei nem látogatták, nem érdeklődtek felőle. Karácsony előtt két héttel megjelentek. Totálkáros autójuk helyett cascora újat vesznek! A csepeli kikötőben ott áll az új autójuk!... de a költségeket állja az, aki a kárt okozta... Kifizették. Így veszélybe került a közeledő karácsonyuk, se fa, se ajándék.

Kitalálta, hogy az egyik szobanövényt feldíszítik és egész nap a gyerekekkel játszanak, közösen süteményt sütnek, sokadszorra is elolvassák ugyanazokat a kedvenc meséket. Ne maradjanak ki semmiből. Nekik is legyen mit mesélni a „dolgozójukban”.

Ezzel egyidőben boldogan várták a harmadik gyereküket.

Teltek, múltak az évek, mindhárom gyerekük felnőtt. Önálló életet élnek. Az idő betakart mindent.

Mókusa anyja magas kort ért el. Megbetegedett... A lányán kívül senki sem nyújtotta felé a kezét. Senki nem segítette a bajban, nem ápolta, nem gondozta. A jómódú fia és a jogász férje sem. Hirtelen mindenki eltűnt a közeléből, köddé vált, a sok pucos jóbarát is. Halála előtt volt ideje végig gondolni az életét. Beismerte, hogy hibázott... hogy nem tökéletes... Bocsánatot kért, amiért nem törődött se vele, se az unokáival. Ha újra kezdhethné, mindent másként csinálna, de már nincs ideje rá... Régebben úgy gondolta, ha neki rossz, hát legyen rossz másnak is. Mindent meg is tett érte... Bevallotta, hogy féltékeny volt. Irigykedett, hogy olyan férje van, aki szereti és megbecsüli, aki mindig ott van, ha szükség van rá... és a gyerekei is szeretik... Anyja ezt nem kapta meg az élettől. Boldogtalanul, társas-magányban, semmibe véve, reménytelenül, elhanyagoltan, szerethetetlenül élte le az éltét. Többször elismételte:

– Szerethetetlen... Szerethetetlen... Szerethetetlen...?!?! –
Mókuska lágyan átölelte. Nem kellett szavak. Megbocsájtott.

Az indiánok ilyenkor azt mondanák, hogy most álljunk meg egy pillanatra, míg a lelkünk utolér.

Anyja második agyembóliája után az orvosok megmentették ugyan, de hosszú évekre egy vegetáló lényt csináltak belőle. Semmit nem tudott önállóan megtenni. Beszélni sem tudott. A test és a lélek ketté szakadt...

Ettől fogva szemmel, érintéssel kommunikáltak, de már tudtak egymásra őszintén mosolyogni.

Mindenkinek megvan a maga igaza, igazsága, harca. Van-e rossz út, vagy jó út!?!? Ez olyan, mintha feltennék a kérdést, hogy iszik-e a hal vizet?.., igazából nem tudjuk, de hogy lehetősége lenne rá az biztos...

Nincs rossz út, vagy jó út, csak út van... Ha nem tetszik... irányt kell váltani... A siker sem és a bukás sem végleges!

Mindenkinek megvan a maga élettörténete. Neki is! Mókuska irányítója, alkotója, formálója akart lenni életének. Egész léte, egy óriási tanítás volt... Türelmet, segítőkészséget, bátorságot, alázatot, elfogadást, kitartást, küzdeni akarást, összetartást gyakorolt, ami a körülöttük élőkre is erősen hatott.

Ki kell zárni a zavaró dolgokat... Helyet kell csinálni az új tapasztalásoknak, élményeknek, gondolatoknak, a fantáziának...

A nehézségek ellenére mindig van minek örülni. Saját sorsát mindenkinek magának kell bevégeznie: „Ember küzdj, és bízva bízzál...”

Gyerekként abban a hitben élt, hogy a Nap lemegy a hegyek mögött. Pedig a Nap nem is tud menni...

Elgondolkodott azon, hogy a Nap miért mindig hegyek mögött tűnik el!?!? Nos azért, mert a hegy mögött ott bújik meg egy láthatatlan manó hatalmas piros sapkában, aki egy lepkehálóval a kellő pillanatban elkapja a vörösen izzó Napot, majd másnap, mielőtt hajnalodva szabadon engedi keleten...

Később rájött, hogy sajnos nélküle is felkel és időben aludni megy... Ez a felfedezés, ha csak egy rövid időre is, de nagy csalódást okozott...

Felnőttként viszont szereti azokat a rokonlelkeket, akik megállnak... megcsodálják a naplementét... alakokat látnak kialakulni a felhőkben... élvezik az eső utáni illatokat... a szivárványt..., akik rácsodálkoznak olyan dolgokra, amelyeket legtöbbször észre sem vesznek. Mindannyian mások vagyunk... Mint a fák. Nincs köztünk két egyforma... mégis együtt szép erdőt alkotunk.

Nem kellenek nagy dolgok az élethez. Észre kell venni a por-szemnyi jót is. Minden egyes perc alkalmas arra, hogy ünneppé változtassuk... és akkor ismét minden reggel, a piros sapkás manó elengedi keleten a minket köszöntő Napot.....

Jól végzett munka után nyújtózzunk egyet... és akkor megjegyezhetjük:

– Ma is szép napunk volt...

Szerethetetlen

Benik András

1915. január 18. – 1971. május 14.

Tornalján (Szlovákiában) született és ott is halt meg.

Gyermekkorát a Lévárti pusztán töltötte ahol a legtöbb versét is írta, amelyek közül az elmúlt években sok került megzenésítésre és CD-re is.

A következő lapokon is olvasható „Így volna jó!” című versét Palatinus Ervin zenésítette meg és énekelte el. A dal linkje:

<https://www.youtube.com/watch?v=ainuSkGpDLE>

Életéről és verseiről 2021-ben jelent meg egy dokumentumokkal színesített verseskötet „Viharok között” címmel. (Szerkesztő: Komáromi János, kiadó Info-Szponzor Kft.).

A kötet honlapja:

<https://sites.google.com/view/benikandras/főoldal>

Emlékvers

Elrepül az idő, elváltozik minden
Ami tegnap elmúlt az már máma nincsen
De amit én ide e könyvbe leírtam
Még az évszázadok sem mossák le onnan
Oly jó lesz majd eztet egykor olvasgatni
Szép ifjúságom fog az eszembe jutni
Az a szép ifjúság, mely oly gyorsan rohan
Egypár év csak, aztán örökre vége van
Nem marad belőle csak az emlékezet
Újra látom, hogyha olvasom e könyvet
Hisz az emlékezet szépen nyíló virág
Melyet ha ápolunk, szépen nyílik tovább
De ha gondjainkat levesszük mi róla
Elhervad, elszárad mintha nem is volna
Pedig sok szép emlék lesz e könyvbe írva
Őrzi az emléket annak aki írta
Ha a temetőnek leszek is lakója
Akkor is rám gondol ennek olvasója

Lévárt pusztán 1937. II. 11. csütörtök

Így volna jó!

Végig megyek a falun
Bemegyek a kiskapun
A csárdába
Leülök az asztalhoz
Így szólok a csárdáshoz
Bort! Pohárba!

Bort bizony bort, de sokat
És hozzá a lányodat:
Küldd el hozzám!
Mert a borod megiszom
A lányodat meg csókolom
Szomjas a szám

Borra, csókra szomjazom
Tudom itten megkapom
Mind a kettőt
Hallgass meg hát Istenem
A csárdákból adj nekem
Hű szeretőt!

Levárt, 1938. V. 24.

Jóslat

Magányos éjszakáimon
Oh minő álmok kízzanak
Még alszom hideg szobámba
Szemeim jövőbe látnak

És látok nagy-nagy dolgokat
Melytől a szívem megremeg
Ah minő képek! Borzalom!
Tán világvége közeleg

Éjszakáról éjszakára
Látok nagy szörnyű harcokat
Látom a vértől gőzölgő
Testvér szívbe szúrt kardokat

Harci paripák rohannak
Rajtuk vad véres emberek
Arcuk kegyetlen vérszomjas
Kezükből gyilkos fegyverek

A patak vértől piroslik
E vért testvérként onta ki
Halál hörgés a harcmezőn
– Hazám! – kiáltja valaki

Látom otthon a szülőket
Szerető hitvest, gyermeket
Arcuk könnyes, mert fájdalom
Tör járja át e szíveket

Minden nap új kálvária
Remegve várják az estét
Félve, hogy ma hozzák hírül
Egyetlen kincsük elestét

Hallom az ágyú bömbölést
Sűrűn kattog a gépfegyver
Arat a halál és nevet
Milliók szíve már nem ver

Látom hazám szent zászlaját
Vértől mocskolva a porba
Senki nincs már ki felvenné
S beállna vele a sorba

És ekkor sírva fakadok
Sírok míg fel nem ébredek
Széjjel nézek, csak álom volt
S imádkozni letérdelek

Buzgón imádkozok soká
Imám Istenhez felmegyen
Ne engedd Uram ezt álmot
Hogy egyszer valóság legyen

Levárt, 1938. IV. 22. (Nagyszög)

Tanár – számár

Kis szekeret húzott
Az utcán egy számár
Dél volt és arra jött
Egy tudós vén tanár

Pápaszem volt az orrán
Könyv a hóna alatt
És mint ha kergetnék
Taposott nagyokat

De ni! Észre vette
A jámbor szamarat
És nagy sietése
Rögtön abba maradt

Elkezdett kacagni
Hogy könnyei hulltak
Rája az emberek
Szörnyű mód bámultak

De ah! Nyílik szája
A tudós tanárnak
Ily szavakat mond Ő
A jámbor számárnak:

Oh, te szegény állat
Eztet, hogy tűröd el
Hogy szívtelen gazdád
Téged így ütleget

Válasz helyett felé
Jót rúgott a számár
És félve odébb áll
A bölcs okos tanár

De hogyha Ő volna
Szekér elé fogva
Nem lenne-e Ő is
A gazdája foglya

És akkor gazdája
Ő rá is jót húzna
Midőn az utcákon
A szekeret húzza

És ha pápaszemmel
Meglátna a számár
Ő is azt kérdezné
Mért tűröd ezt tanár?

Lévárt. 1937. III. 09.

Álomország

Ismerek egy szép országot
Nincsen annak párja
Földi ember, hogy el érje
De nehezen várja

Pedig nincsen messze tőlünk
 Ez ország határa
 Benne van a nagy boldogság
 Mindnyájunk számára

Ez az ország álomország
 Telve minden széppel
 Ha elalszunk előnkbe jön
 Sok-sok édes képpel

Szép tündérek elringatnak
 Boldogságba járunk
 És ilyenkor beteljesül
 Mindenféle vágyunk

Előttünk van az a kislány
 Kit titkon szeretünk
 És egymásnak itt örökre
 Hűséget esküszünk

Mert itt nincsen gazdag leány
 Nincsen szegény legény
 Szerető szív itt egymásé
 Itt senki sem szegény

Előnkbe jön Édesanyánk
 Jóságos alakja
 Olyan mintha most is élne
 Pedig sír takarja

Ránk mosolyog, velünk beszél
 Átölel két karja
 Számtalanszor össze csókol
 Imádságos ajka

Majd sebesen madárszárnyon
Tündér honba szállunk
És itt fájó sebeinkre
Balzsamot találunk

Nem fáj semmi míg itt vagyunk
Itt nincs szomorúság
Nincsen itt könny, nincsen bánat
Csak nagy-nagy boldogság

De innen is tovább megyünk
Lelkünk messze elszáll
Bejárja a nagy világot
Csillagokig felszáll

És amikor felébredünk
Könnytől ázik orcánk
Mert itten, e rideg földön
Nagy csalódás vár ránk

Oda a sok tündéralom
Oda a boldogság
Oh, milyen más, mily szomorú
Ébren a valóság

Istenem oh, miért is kell
Onnan visszatérni?
Miért nem lehet életünket
Álomban leélni?

Levárt, 1938. III. 22. (Bérc)

Május

Zöldül az erdő, zöldül már a rét

Millió virág nyílik szerteszét

Enyhe szellő, kacagó napsugár

Mosolygó égbolt, dalol a madár

Gyermekek kacagás, zümmögő méhek

Virágzó fák, és bársony zöld rétek

Vidám madár fütty, szép tarka lepkék

Bégető bárány, játszó őzikék

Ez a május! Minden szép és virul

A szomjas földre, csendes eső hull

Vidám az élet hangos a határ

Vígan csicsereg a fecskemadár

Lévárt, 1938. III. 08. (Bérc)

Blažekné Benik Mária

Születettem Szlovákiában és Rozsnyón lakom.

Verseket már gyerekkorom óta írok. Két verses kötetem jelent már meg és több antológiában is olvashatók a verseim.

Felvidéki magyarként verseimet magyarul írom, de vannak szlovák nyelvű verseim is.

Mindig igyekszem saját megélt élményt, tapasztalatot leírni. A versek által fejezem ki gondolataimat, érzéseimet és örömmel tölt el ha jelzi valaki, hogy elolvasta és tetszik neki, de szívesen fogadok minden kritikát és tanácsot is.

Könnyek

A napsütötte kopár földeken
A megdermedt rög
Kiszáradt könnycsepp csupán
A fák közt bolyongó tűző napsugár
Megérinti a földet
Ujjaink közt morzsolódik szét a táj
S egyetlen porszemmé
Változik az egész világ

Rémült szavak

A rémült szavak meglepődnek
Elmerengnek a romok felett
Mélybe dobnak majd felemelnek
Boldogságot, reményt ígérnek
A világ felett a béke gyanúsan száll
Kígyótáncot jár az örök halál
Könnyeket sírnak az álmok
Benne fulladozik a remény
Így változik meg a világ
A romboló erőszak tetemén

Fekete könnyek

Fehér felhőkből fekete könny csepeg
Elhervad nyomában minden virág
Piros vér öntözi a kuporgó tájat
A fájdalomtól sarjadó éjszakában
A föld porában térdre hullnak a vágyak
Szívbe markol a szomorúság
Szabadulás nem létezik
Homályba burkolódzott a béke
Sorsok, életek rognak össze

Ne bántsuk egymást emberek

Miért emlékezem még a múltra?
Mit ér az álom ha véget ért?
A sors, a múlt vajon mit takar?
A jövőnk szebb lesz-e?
S a remény mit akar?
Lesz-e még igaz hitünk?
Lesz-e még kit szeret a szívünk?
Sodor a szél Engem is, Téged is!!!
Ne bántsuk egymást Emberek!!!
Az élet egyszer véget ér!!!
Neked is, Nekem is!!!

Hervadó világ

Fekete képzetek vonzzák a világot
Ismeretlen parancsra tépik a virágot
Örvénybe zuhant a béke
Vértenger jön majd helyébe
Megásott sír a remény
Benne alszik a sötét
A gondolatokból szomorúság csepeg
A bánat húrjai megfeszülnek
Indulni készül a gyászmenet

Hová lett a nyár

A kettéhasadt szikla mélyiben
Eltűnt már a nyár
Megőszülve fellobog
Jégvirág nyílik nyomdokán
Jégmadár száll a táj felett
Lelke hideg jégvilág
Sóhajtása didergőn megremeg
Könnyeiből hó-csillag pereg
Tavasszal midőn elolvad a hó
Rejtekeiből előbújik majd a nyár
Arany színben felragyog
A természet színpadán

Varázsvilág

Egy varázsvilág surranó fénye
Mély álomba ringat
Csillagokig repíti álmaimat
Az álmok békés mezején
A mélyben megbúvó gondolatok
Hömpölygő hullámain át
Az emlékek árnyékában
Virágok illatoznak
Könnyed boldogságban

Egy porszem

Egy porszem voltam csupán
Viharos emlék az út porán

Voltam árnyék és voltam fény
Voltam elvesző remény

Voltam ordító fájdalom
Romboló félelem suhanó árnyakon

A lelket megviseli a küzdelem
S a szívben csak a szomorúság terem

Rám zuhant a végtelen

Madár rebben esti fényben
Szárnya csillog Hold tűzében
Csend honol a lombokon
Az est remeg az ágakon
Néma fények sorakoznak
Rám zuhant a végtelen
Sötét árnyak ölelkeznek
S karjaik közt
A múltó idő elpihen

Kopog a csönd

Kopog a csönd
Ébred a magány
Meggzólal egy hang
S az éj tovaszáll
Észrevétlen, némán
Kergetőznek a fények
Elindult egy haldokló világ
Benne menetel az élet
Tűzet gyújt a múlt
Lángra lobban a jövő
S megtorpan a múltó idő

Bodor Piros

Mindannyian tükrök vagyunk.
Egymás fényes, álom-tükre.
Mindannyian álmodozunk,
álmot szórva a szemünkbe.

Te bennem, én benned hiszek,
ha sötét van, tüzet viszek.
Nézz magadba, láss meg engem.
Ott bújok a két szemedben.

Álmosan

Álom voltál. Ma is álom
Csupán az, hogy megtalálom
Fűben, fában, hóban, szélben,
Esőben és napsütésben,

Kedves arcod, gyengéd kezed.
Engedd magad még közelebb
Hozzám úgy, ahogyan vártam,
Kislányként az éjszakában,

Boldogan a hercegemet.
Számolgom a perceket,
Hogy a szemeidet lássam.
Álmomban rég rádtaláltam.

Most, hogy felébredtem, tudom,
Téged kereslek az úton,
Terád vágyok, benned hiszek.
Napjaimba álmot viszek.

Szem-fény

Különleges gyémánt,
Ékszer a te lelked.
Csak néznék némán,
És figyelném benned
Azt a ragyogó fényt,
Mit szemedben látok.
Csodákat és reményt,
Egy álom-világot,
Ami másban nincs meg.
Csak tebenned ragyog.
Legbecsesebb kincsem
Vagy. S én tiéd vagyok.

Szívem szerint

Szívem szerint veled lennék
Minden egyes pillanatban.
Szívem szerint megpihennék
Válladon, és mozdulatlan

Bújva hozzád, ölelnék
Úgy, ahogy még eddig senkit.
Szívem szerint szeretnék,
És várnék rád. Akármeddig.

Szív küldi

Szívemmel látlak, szememmel nézlek,
Elmémmel várlak, lelkemmel kérlek,
Minden nap egyre erősebb hittel.
Kell a szíved, de nem kényszer, hidd el.

Mehetsz, ha mennél, mikor jössz, várlak.
Ha másé lennél, én elbocsátlak,
Őszintén, tisztán. Harag nem éget.
Egészen ritkán vetek úgy véget

Egy kapcsolatnak, hogy fáj a másik
Fél, ha elhagynak. Ha velem játszik,
Akkor esetleg. Különben soha.
Még nem ettem meg senkit. Ez csoda,

Tudom, de így van. Nem kell hát félned.
Élhetsz nagy vígan. Remélem érzed.
Határaidnak nem szabok gátat.
Az álmaidban sem kell bocsánat-

Ért esedezned. Nincs gond egy szál se.
Meg se kérdezzed a szavam áll-e
El, vagy a légzés lett nehezebb csak.
Ez csupán érzés. Ne aggódj. Nem nagy

Dolog ez, hidd el. Nem katasztrófa.
Élj mindig szívvel. Az élet móka
És kacagás, míg kedves a képed.
Más nem is számít. Remélem, érted.

Szelidít-Ő

Kisherceg voltál,
Én meg a róka.
Hozzám se szóltál,
Csak évek óta

Figyeltél szúrós,
Kíváncsi szemmel.
Életed túl sós,
Borsos elemmel

Fűszerezetten
Élted előttem.
Titokban lested
Mi lesz belőlem,

Mielőtt történt
Közöttünk bármi.
Dalolva, önként
Kellett kívárni,

Hogy végre lépjél.
Nem segítettem.
Hagytam, hogy éljél.
Némán figyeltem

Mindent, mit tettél,
Mindent, mit szóltál.
Szelidítettél.
Kisherceg voltál.

Rejtegető

Gratulálok, kedves Gyszi!
Megörült tőled egy nyuszi.
Egészen pontosan érted,
De mivel ezt úgysem érted,

Jobb, ha mindez örök titok
Marad, és vitát nem nyitok
Erről, soha szót se többet
Nem is ejtek. Remek ötlet.

Szerinted is az, remélem.
Elfelejttem gyengességem,
Elrejttem magamban magam.
Ez a nap is eljött. Ma van.

Fél-elem

Halálfélelmem
nincs.
A tűztől se
tartok.
Ezért érthetetlen,
hogy miért
nem hagytok
végre békén,
s nyugton,
megérzések, álmok!
Rémülettel tölt el
mindaz, mire vágyok.

Tépném ki magamból
 tövestől, mit érzek.
 Lángoló szavakból
 állna az idézet,
 mivel búcsúztatnám
 érzéketlen testem.
 Bármit bevállalnék,
 csak ne bántson
 engem
 hiányod.

Kegyetlen
 sors az enyém,
 hidd el.
 Nem tudok szeretni.
 Azt sem értem,
 mi lel
 néha.

Eszem veszttem
 szinte, ha megérzem,
 miattad rám törő
 kínom,
 gyengeségem.

Futnék,
 menekülnék,
 ütnék is,
 ha tudnék.
 De az erőm nélkül
 messzire nem jutnék,
 ezért kínozom magam.
 Mást nem bírok tenni.
 Sírdovalva várom,
 tudjalak szeretni.

Rém-álmom

Reszketek. A bőröm jeges.
Hideg ráz. A gyomrom görcsben.
Libabőrös egész testem.
Hányingerem van. Tükörbe

Nem is merek inkább nézni.
Látni se bírom így magam.
Tiszta ideg vagyok mégis,
Hiába is nyugtatgattam

Önmagam. Az elmém kába.
Bénult aggyal vesztés vagyok.
Csitítom már pár órája
Lelkemet, de indulatok

Egész hada tombol bennem.
Nem tehetek semmit. Érzem.
Hagyj magamba. Megszenvedem.
Önként ontom saját vérem,

Mint, hogy téged alázzalak,
Szidjalak. Hisz nem is érted
Mi a bajom, mik bántanak
Fel nem foghatod, nem érzed,

Azt, amit én. Tudnod se kell
Arról, épp pokolban égek.
Bármi lesz is, titok leszel.
Amíg élsz, vagy amíg élek.

Borsos Irén

„A könyv a lélek orvossága” (Diodorosz)

Ötven évig Budapesten éltem. Felneveltem három gyermekem. Negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjba menetelem óta egy Pásztó közeli tanyán élek. Itt kezdtem leírni gondolataimat, emlékeimet. Az írás képessége számomra Isten ajándéka.

Lelkemben rengeteg dal született, vidámak és kesergők, boldogok és lázadók és dicsőségesek, egész élet élményei...

Eddig hét önálló kötetem jelent meg: Tavasz tüzek 2006., Újraélt tavasz 2009., Együtt a szívemben 2012., Útjelző fényeim 2014., Védjük magunkat 2015., Mennyei üzenet 2017., és a Mesél az idő 2019.

Ezen kívül kilencven különféle irodalmi antológiában is olvashatók írásaim.

Elérhetőségeim:

b.irenke@invinetwork.hu

<http://www.humoreszk.blogspot.hu>

Látomás

Arcomat a barna ablakkeretnek támasztva kémlelek kifelé.

– Istenem, milyen boldog gyermek voltam itt!

A piros szőlők a lugasról ma is a szánkba lógnak, mint régen, de már semmi nem ugyanaz... Én felnőtt vagyok, a Nagymama pedig elment...

Itt az udvaron látom alakját, – amint a csirkéket hívja.

Fején a megszokott fekete kendő, a ráncos szoknya előtti köténykéből magot szór nekik. Az ablak előtti asztalkán tejes köcsög álldogál. A kecskék itt lehetnek valahol, a kicsik panaszos mekegését hallom.

Hogy szerettem a kecsketejet, melegen, habosan!

A gémeskút, meg az itatóvályú még meg van. A lovak, meg a tehenek hiányoznak. Az istálló körül ludak, kacsák, baromfi kapirgál. A szalmakazal is a helyén van, sokat játszottam az árnyékában.

Nagymama esténként meggyújtotta a petróleumlámpát.

Levette a kendőjét, és letérdelve imádkozott.

Tőle tanultam első imám, és hogy Isten gondot visel ránk!

Haja fehér, arca és kezei ráncosak, gyermekeiért és unokáiért imádkozik.

Az ablakkeretnek támaszkodva nézek kifelé és folynak a könnyeim...

Hiába fogalmazódnak meg bennem a kérdések, már nincs ki nek feltenni.

Már csak egy kőkereszthez mehetek oda.

Rémálom

Az erdő hűvös és sötét. Miért vagyok itt, hogy kerültem ide?

Csak azt tudom, át kell jutnom... Homlokomon verejtékcseppek... Ág nem reccsenhet a lábam alatt, zajt nem csaphatok. Az erdő gonosz szellemével nem szeretnék találkozni! Megragad, és hamuvá morzsol, vagy a vulkán mélyére hajít...

Reszketek félelmemben, már a hátamon is folyik a verejték... Istenem segíts! Imádkozom minden lépésnél, ha zajt ütök, végem...

Sűrűsödik a sötétség... alig látok. Így megy ez a végtelenségig...

Ág-roppanás... Vasmarok ragad meg, talán karmok... eltörte a csontomat is!

ÁááááÁÁÁÁÁÁÁ... – rettenetes ordításban török ki...!

Saját ordításomra ébredek... férjem, aki a karomat fogja, ijedten engedi el és szitkozódik.

– A fenébe az egészszel! – evvel a rettenetes ordítással igen-csak ráijesztettem.

Percek óta álldogál itt és aggódik, hogy lélegzem-e még? Most akarta szép finoman megkérdezni, hogy jól vagyok-e?

– Ilyen vérfagyasztó ordítást még nem hallottam tőled. – mondja és meg is van sértve. Meglepetést készített nekem, reggelit a konyhában és még kávé is főzött, de én csak nem jelentem meg a színen... ezért gondolta megnéz...

Itt áll talpig aggódásban, én meg, ahelyett hogy hálás lennék, üvöltök itt, mint a sakál...

Esik-e még?

Órák óta róttá az országutat. Szárazság és viharos szél, ez is az ítéletidő egy fajtája. Az út pora finom rétegben lepte be arcát, meg a gallérját... Úgy érezte, már a fogai között is homok csikorog. Ereje is fogytán, legalább jönne valami jármű, ami felvehetné!

Óhaja meghallgatásra talált, – egyszer csak valóban jött az áhított segítség. Teherautó lassított mellette.

– No, ugorj fel komám! – mondta a vezető, s már indított is...

Az elcsigázott ember meglepve látta, hogy odafent egy koporsó van.

Valódi koporsó! A vezetőfülke mögött még a szél sem éri, – gondolta, – s a koporsótól pedig megnyugtató távolságra lesz.

Hogy hová mennek, teljesen mindegy, otthona sehol nincsen. – gondolta, s a fáradtságtól már csukódott lefelé a szeme. Álmában gözölgő leveses fazék mellett ült.

Égzenegés, felhőszakadás riasztotta, Ponyvadarab, papírdoboz semmi nem akadt a platón. Arra gondolt, vajon üres a koporsó? Biztosan megvédené a tomboló elemektől, a bőrigázástól!

A gondolatot tett követte. Nyugalmat, biztonságot talált benne s a tető, tényleg megvédte a felhőszakadástól. A szemei szép lassan újból lecsukódtak... Álmában anyja arcát látta.

Az azután történetekről semmit nem tudott...

Jó idő múlva, újabb stoppos került a fedélzetre. Amikor megálltak, egy csuromvizes ember mászott fel, és a vezetőfülkéhez telepedett.

Amikor a teste megpihent, s az álmok véget értek, – már emlékezett, hogy a teherautó tetején, egy koporsó védelmében utazik.

A fedelet felemelve, csak úgy maga elé motyogta: Esik-e még...?

A rémülettől a másik, hanyatt-homlok vetette le magát...

A nagyvárosban, ahová megérkeztek, kérdi a vezető;

– Hát a másik ember hol van?

– Csak én voltam odafent, – mondja emez.

A vezető elgondolkodva néz maga elé; –

– Képzeldök is...?

Sokszor mondta már az orvos, hogy kevesebbet igyak, ha le-telt a szolgálat!

Papírduda

A távolsági buszon leginkább olvasni szoktam. Most, a fáradtságtól csak nézek ki a fejemből... A másik ülésen egy fiatalember zenét hallgat... vagyis, dugóval a fülében, tátott szájjal alszik...

Ó... tökéletes pozíció... most kéne a papírduda! – gondoltam mosolyogva. A papírduda jó hecc volt valaha.

Jani bácsi, Jóska, Pista, Laci évek óta együtt dolgoztak a lakatos műhelyben.

Ha csak tehették, ugratták egymást. A „papírduda ügy” egy előre megtervezett gonoszság volt.

Laci túl sok időt töltött barátnőjével, s egyre fáradtabban jelent meg reggelenként a műhelyben. A többiek irigykedtek is, meg húzták, heccelték; Talán esküvő helyett mindjárt keresztelő lesz?

Ebédszünetben is előfordult, hogy Laci összetolt székeken aludt, tátott szájjal.

Jani valami heccnek valót forgatott a fejében... Meg is mondta a fiúknak, ha legközelebb megint így alszik, kap egy papírdudát!

– Összesodrunk egy újságot, és a fogai közé tesszük. Ha hirtelen felriad, összecukja a száját, és csak lesni fog, hogy miért szorongatja a papírdudát?

Mi meg röhögünk egy jót... A Fiúk már előre dörzsölték a tenyerüket.

– Jó, de mitől fog felriadni? Tapsolunk, vagy zacskót durranunk?

– Persze, jó nagy zacskót, hadd szóljon!

Két nap múlva kínálkozott alkalom... A két fiatalabb elment zacskót keríteni.

Csak egy papírzsákot találtak a másik műhelynél, amit a srácok segítettek is géppel felfűjni.

Visszaosontak, már csak az volt a kérdés, hogy fogják eldurantani?

Jani talált egy vasrudat. A papírdudát óvatosan kellett Laci szájába helyezni, nehogy felébredjen. Azután teljes erőből lesújtottak a zsákra.

Mint egy bombabecsapódás, vagy mint egy földrengés, olyan hangja volt... a porfelhőről nem is beszélve... aki a zsákra sújtott, majdnem megfulladt a portól.

A fiúk, akik a zsákot adták, nem mondták, mi volt benne : cement, gipsz, vagy kőpor

Laci azt hitte, az épület dőlt össze... A fogai között szorongatott papírdudát, meg a nevető srácokat látva, jött csak rá, hogy ez a porfelhővel kísért mennydörgés, már megint valami hecc volt!

Míg gondolataimban idáig értem, a fáradságom is elmúlt, és egészséges vidámság költözött a szívembe.

Utazás Pestre

Öcsi a legkedvesebb játszópajtásom volt. Apáink testvérek, és közel is lakunk, ezért Öcsi meg én, gyakran maradtunk egyedül a vidámság, meg a rosszság „társaságában” Ha eszembe jutnak közös csínytevéseink, idős koromban is, mosoly tölti be az arcomat...

Most a zokogás fojtogat, mert Sárika a felesége értesített, hogy Öcsi unokatestvérem búcsút intett ennek a világnak... Aznap este, az előszobában alvó kutyám, ijedtében a belső ajtónak ugrott, mert egy fényesség „lépett” a házba... Mi ez a jelenség? Öcsi eljött hozzám elköszönni? Eljött, hogy még egyszer megnevetessen? És valóban... Különös álmom volt...

Éva, Juli, Öcsi meg én, négyen főzzük a tejbegrízt. Mint a „Miska kását főz” című mesében... Hol túl sűrű lett, hol pedig túl híg... Öcsi megkóstolta, de visszadobta. Olyan arcot vágott, hogy nekünk, eszünkbe sem jutott megkóstolni.

– Hogy mersz dobálódzni? Megetetem veled, amit ledobtál...!
– A barátnőimet sem kellett biztatni... Futkározás, hajigálás, birkózás, egymás megetetése nagyon jó játék volt! Amúgy betyárul odakozmált. Önfeledt játékunk meddig tarthatott? Megijedtem, amikor körülnéztem.

– Gyerekek! Segítsetek leszedni a falról, meg a szekrényről! Mit fog szólni az Anyukám?

Álmomból riadtam? Vagy talán a vekker csörgött? Nem tízéves vagyok, hanem hatvan! Rosszul alszom, mert reumás derékfájás kínoz. Felülök az ágyban, reggel van? Szemem bedagadva. Borogatnám, de mi a csudát csináljak, Budapestre kell utaznom!

Férjem vigasztal, segítségül kivisz kocsival a buszhoz. Beülök hátra a csomaggal. Megbeszéltük, hogy zsemlét is veszünk.

Hideg szél fúj... Már itt is az üzlet, kiszállok. A hátam, derekam csupa víz. A kabátom is átvizesedett, a nadrágom is csupa víz! Józsi csodálkozik, valóban? Tegnap lemosta a kocsit, de hogy a fenébe került víz az ülésre?

Most mit csináljak? Ha hazamegyek átöltözni, lekésem a buszt... Ha így szállok buszra, mi lesz, megszáradok Pestig? Az ablak mellé ülök, a fűtés kedvező. A kiflit eszegetem, azután a tej következik. Az út összevissza kanyarog. Megvárom, amíg egyenesen megyünk. Egy nagy zökkenőnél kiömlik a tej. Törölgetem, de ragad az arcom, a ruhám. Mindjárt megőrülök! Ez már sok nekem! Hisztériás kacajban török ki...

A busz utasai megrovó tekintettel fordulnak felém... Mindenki engem néz. Egyik arcra a másikkra nézek: mindenki ismer...? Kollégáim, rokonaim, ismerőseim néznek szótlanul, és megrovóan... Itt állok porig sújtva...

– Irénke, Irénke! – ráz a férjem.

– Kelj már fel, mert különben lekésed a pesti buszt..!

Hazavárlak

Jöttek, mentek a levelek... Ez a hosszú „kiküldetés” nem akart véget érni...

Várlak nagyon; hányszor írtam, ki tudja már, – a szeretett személy levelei egyszer csak elmaradtak...

Arra gondoltam, egyáltalán nem jön haza... volt már ilyen, odakint gondolta meg magát valaki, s hátat fordított hazának, otthonnak, családnak. A mi szeretetünk és bizalmunk erősebb, – gondoltam, – de levelet hiába vártam.

Egyszer csak jött néhány soros bocsánatkérés;

– Sajnos baleset történt, most már rendbe jöttek a dolgok; pedig kinek keze, kinek arca vagy lába bánta... Nem volt részletezve. Mindenki rendbe jött nagyjából, – írta Miklós, – az élet megy tovább...

Tudjuk, hogy a háborúk után komplett aknamezők maradtak itt, ott. Manapság is így volt ez a délszláv háború után, akkor a békefenntartók keresgéltek ezeket...

A következő levél azt mondja: Haza megyek!

– Na, végre!

Boldog izgalom, várakozás, készülődés... Eljött a gyönyörű nap is, de bizony hiába vártam, vajon hol lehet Miklós?

Mindjárt esteledik, vajon hol lehet? Tekintetem az előszobai asztalon heverő kis láncra esik, melyet a kapuzárásnál használok...

– Megjött Miklós! Megjött! De hol lehet? Miklós! – mondom hangosan, – itt vagy?

Az ajtó mögül kilépett valaki... egy idegen arca nézett rám, egy torzó... A sebhelyes arcan szemhéj, szemöldök nélkül, kis lyukakból néz ki a szemgolyó. Az összhatás, ijesztő...

Azt hitte elszaladok vagy iszonyodva hátrálok félelmemben?

– Miklós te vagy?

– Igen!

Előbbre lépek, átölelem a törzset. Fejem a szíve fölött... Rettenetes zakatolás... Majd kiugrik a helyéről...

– Ne félj...! Ne félj...! Én szeretlek...!

Szívszaggató zokogásomra a férjem is felébredt. Alig tudott megvigasztalni

– Nincs semmi baj, itt vagyok.!

Csak később jutott tudomásunkra egy „Látó” által, hogy ez a szörnyűség, egyik előző életünk drámája volt.

Tanyai emlék

Ida szőlője körbefonja a pergolát. Kerti pihenő, asztallal, vesszőszékekkel. Az óriási piros szőlők lefelé csüngve kínálják lédús fűrtjeiket. Zamatát, illatos édes ízét újra érzem. Csak a Nagymama nincs már...

A nagymamák miért mennek el olyan korán?

A szőlőt kínálta, ma is hallom a hangját: „Egyél Babám!”

Fáról eszegettük a vajalmát, körtét, szilvát, és cseresznyét.

A negyvenes, ötvenes években az én Nagymamám a semmiből is, tudott valamit főzni. Sokszor gondolok a Mama főzte finom körteszósásra. Olyan apró, édes sárga körtét, azóta sem láttam.

Mezítláb mentünk eső után, lábujjaink között kitüremlett a sár, és a forró homokban is mezítláb, ahol ezer tüskéjével lapult a királydinnye.

Kis öreg, eres, göcsörtös kezeivel hányszor megsimogatott és vigasztalt a bajban.

A nagymamák miért mennek el olyan korán?

Sugárzó arccal hozta a frissen fejt kecsketejet; amit melegen, habosan ittam... Nem voltam beteg sohasem.

Lefekvés előtt kibontotta a haját, s letérdelve imádkozott. Istennek ajánlottuk magunkat, kértük, hogy változtassa a félelmet bátorsággá, a nélkülözést bőséggé, a gyűlölködést szeretetté. A Nagymama azt mondta nekem, hogy Isten mindenkinek örök életet adott! Ha ő már nem lesz, gondoljunk arra, hogy előre-ment, és ott vár ránk, ott vár minket a Teremtőnél.

Mennyei Atyám, mért ment el ilyen korán a Nagymamám?

Bukovinszky Mária

Ugyanabban az évben születtem, mint az az amerikai kislány, akiből űrhajós, pilóta lett. Ekkor alakult a Beatles elődje, Budapest adott otthont az Úszó-, műugró- és vízilabda- Európa-bajnokságnak...

A „valami lényegeset/érdemlegest/újszerűt tenni és adni/megmutatni” szenvedélye ott izzott a levegőben, melyből mélyeket szippantottam.

Bár a csillagjegyeket nem tartom determinálónak, jómagam valóban hordozom a mérleg kiegyensúlyozni vágyó törekvéseit.

Hangzó hangulatok

Aranyfényben fogantál, aranyszálon érkeztél,
aranyfonálon függ léted, angyal tarja két kezével.
Aranyból van a szíved, beragyogja életed.

Ádáz düh hajt, felkorbácsol,
vérem tombol, erem falának ütközik.
Arcom lángol, torlódó szavaim szerte-gurulnak,
felhúzott íjként maradok néma.
Meghökken, lesújtó szemek tapadnak rám,
s hagynak higgadni halomba dőlt romjaimon.

Eklektika! Ezer titkot társz elé,
ki csak bámul, nem ítél.

Életszagú, mondogatják, mikor nemvárt
módok adják napjaidnak keretét.
Élettelin ébredni – idővel
a legnagyobb ajándékká válik.

Inger-inger hátán, kisülésre várván,
közben újabb indul útjára, s a testben –
tülekednek, torlaszolnak, üzengetnek,
közbeszólnak, ordítanak, segítenek,
versengnek, mint az emberek;
leállásra kényszerítnek.
Isten neki, fakeszt:
Nem bánom már, bárhogyan lesz!

Írott és íratlan szabályok közt vergődve
tapogatózol moralitásod pulzusán,
mielőtt lépésre szánnád el magad.

Okkult tudás után vágyódsz,
hinne muszáj titkos tanban,
bíznod kell, hogy megmutatja:
élted érték, nem egy nulla,
nincsen vég és sohasem lesz,
halhatatlan minden lélek.

Óvatlan gondolatok könnyörtelen beteljesülésétől
rettegve úszol bűzölgő verejtékben.

Ösztöneid sosem csalnak,
hallgass bátran mindig arra.
Ám ha kantárt ő ragad meg,
elvakultan falnak vezet,
fogdoshatód sajgó fejed.
Ösztönösség: néhol érték,
máshol a mérték hiánya,
mert emberi mivoltod szorul ki tetteidből
az ellehetetlenülő gondolkodással.

Őserő és ősbizalom
átsegítnék minden bajon.
Ám ha csorbák, hiányosak
bozótosban lelsz csak utat.

Ugratás és kacagás –
együtt járó hanghatás.
Ha a célpont nem nevet,
összezúztál lelkeket.

Újszerűség, jó a szó:
nincs olyan, mi sosem volt?
Útelágazásra vágytál,
látod- e, hogy épp abban állsz?

Üres szavak sokasága zúg,
üres percek hiánya lehúz,
üresek a gondolatok,
üressé lettek a polcok,
üres ágy és üres asztal,
üres lét és üres vér –
összecsukló test.
Elég!

Úzött vadként száguld lelked,
aki úzi nem más, csak te.
Úrhajósra irigykedve
tudd, hogy ott vár minden este
téged is az úr mezeje –
te szárnyakkal közlekedhetsz.

Éji képek

Könnyed léptekkel halad az éj,
acélkék háttér előtt táncol.
A szélben ingó százkarú fa
ütemére lélegzik a táj.
Foszladozó felhők között
bújócskázó csillagok.
Holdleányka nézné,
emberálom mily mély.
Angyalport szórt rájuk,
elsimítva ráncuk:
enyhüljön, mi fáj.
Óvjon Isten –
nem kell hinned:
ahogy szeret, az feltétlen.

Mindennapi törekvés

Akár kinn, akár benn
akár fenn, akár lenn
bezárulva, lelombozva
gondjaim között borongva
bátran nagyot lélegezve
elindulok egy szent helyre:
otthonom az egész világ
kitárt szívvel ölelem át.

Nézőpontok 1.

Tenyerébe temetkezett,
ujja mind elfehéredett.
Elmerengett saját sorsán,
áhítózza a nagy csodát:
Fájdalmai enyhüljenek;
Jókedve töretlen legyen;
Társa örökkön szeresse;
Ne hagyja el a szerencse!
Megbékéljen mindazokkal,
amit csak az élet hozhat.
Kezéből a vér kifuta,
orcáit már pír borítja,
szemeiből szivárogván
könnye mossa ujjait már.
Tenyerébe temetkezve
nagyot sóhajt most az ember.

Nézőpontok 2.

Kezeibe temetett arc
takar, vagy tán leplez –
titkolván mit érez.
Szégyenében, bánatában
elrejtőzik önmagában.
E kezeket le ne fessítsd,
határait meg ne bolygasd,
tiszteld azt, ki elvonulna!
Ha csak fáradt s megpihenne,
nézéseddel ne zavarod meg!
Két világ közt ha lebegne –
hagyd, hogy nyugton átélhesse.

Lélek-kép

Elvadult kert a lelkem.

Magasra vont kerítés
sem ment meg a gyomoktól,
magvaik táptalajra lelnek
fröcsögő gondolataimtól.

Mint kinek szívéen lyuk keletkezett,
szerteszét röppen a vidámság, szeretet
s nem marad benn más csak zordság, ridegség,
megfagyott bensőben a konok jegesség,
metsző gondolatok kegyetlen csapdája,
mit a befoltozott szív is csak tartogat továbbra.
Üressége űrt hagyott, a jóleső elhagyott.
Ki pumpál helyébe szeretet írmagot?

Erdélyi Tünde

Szalaiiné Erdélyi Tünde vagyok. 3 éve foglalkozom írással, egy novellapályázaton szép eredményt értem el, és gondoltam folytatom.

Szeretem a vidám történeteket, és sok novellámat a mindennapi élet ihlet.

A versekkel csak mostanában kezdtem el foglalkozni, inkább csak kalandozási céllal.

Írásaim fő célja a szórakoztatás.

Kilenc élet

Mit jelentenek a számok az életünkben? Minden leírható számokkal? Van aki kételkedik, de valóban az univerzum számok sokasága, mely hatással van a múltunkra, a jelenünkre és a jövőnkre. Nem véletlenül mondják, hogy a macskának is kilenc élete van, akárcsak e sorok írójának.

1. élet

Hideg van, fázom, a barlang sem ad meleget, bár égnek a fák, de mégis. A szomszéd törzs elnevezte a lángoló fákat tűznek, most nekem kell vigyázni rá, hogy ki ne aludjon, mert akkor végképp megfagyunk.

Furcsa, hogy megint valami nedves és hideg takaró fedí be a tájat, mikor rálépek puha és hideg. És a folyó sem hullámszik úgy mint régen, sima, rá tudok lépni és nem süllyedek el. Minden évben van egy ilyen időszak, fagyos lehetetnek hívjuk.

Ha a vadászok nem hoznak elég ételmet éhen halunk, mind, nagyok és aprók.

Tegnap szertartáson vettem részt, táncoltam, hogy a vadászat sikeres legyen, a festéket én kevertem, amivel AMO a sámán felfestette a falra az állatokat.

Milyen érdekes hogy megtaláltuk ezt a csodás helyet. Víz cseppen a sziklából, és nincsenek vadállatok. Csodás vidék, szeretek itt élni.

Mamut jár a környéken, pár sötéttel ezelőtt megtaláltam a nyomait, hatalmas állat lehet, imádkozom isteneinkhez a sikerért.

Már elfogytak a bogyók, gyümölcsök, ehető dolgok, semmi sincs, éheznek a gyerekek is...

Zajt hallok, kimegyek, megjöttek! De ők nem a mieink... nem a mieink... nem akarom, hogy elvigyenek!... a hajamnál fogva húznak... kialszik a fény...

2. élet

Milyen gyönyörűen süt a nap, végigsimogatja a tájat, és a búzákat. Szeretek ide kijönni, és nézni a tájat.

A nevem Elysa, és az esküvőmre készülök, amit nem szeretnék. Egyszer láttam azt, akihez hozzá akarnak adni, egy római ezredes fia, akinek az a leghőbb vágya, hogy a családfájuk megmaradjon.

A város ahol élek Arrabona, melyet csupa folyók ölelnek át. Még egyszer belemártom a lábam a vízbe, utoljára.

Senki nem tudja, de éjjel szökést tervezünk a szerelmemmel, egy szökött római rabszolgával. Most mindenki azt hiszi, hogy egy szegény, szerencsétlen szegény emberrel kötöm össze az életemet, de ez nem igaz.

Valamikor ő is gazdag családba született, de a rómaiak elfoglalták az országukat, őt pedig rabláncra fűzték, mert hatalmas ereje volt, és úgy gondolták, hogy tökéletes harcos lesz az arénában.

Mint többszörös bajnok kapott pár nap pihenőt. Egyre jobban megbíznak benne, és az aréna közelében lesz a gazdájával. A ház a közelemben lesz, így tudunk találkozni.

Új élet vár rám egy idegen földön, de nem bánom, nem akarok egy olyan emberhez menni, akinek a látványától is utálkozom. Nem viszek semmit magammal, csak pár ékszert a ruhámban belevarrva. Jól fog jönni, míg megérkezünk a szigetre, amit még nem foglaltak el a rómaiak.

A hold már feljött, készülnöm kell, hozok két lovat, élelmet. Hallom, ahogy jön át a ligeten... indulunk.

Lovasok, utolérnek bennünket, honnan tudták, hogy mire készülünk? Apám ne, ne ölj meg kérlek!...

3. élet

Egy hatalmas birodalomban élek. Ünnepségre készülünk, a császár születésnapja lesz. Kezemben apró kosár van, és egy különleges teát szüretelünk, a fehér teát, melyet csak a császár kóstolhat meg.

Kíváncsi lennék, hogy milyen varázsereje lehet ennek a teának. Nem szedheti más, csak a tartományok szűz lányai.

A tiltott városba csak a kiváltságosok léphetnek be, aki megszegi a szigorú szabályt az életével fizet érte.

Leendő férjem egy különleges építkezésen dolgozik, egy hatalmas falat építenek a barbár betörések ellen. Reméljük, hogy megvédi népünket a hordák ellen. Az ellenség erős és kitartó, de a mi népünk pedig eszes.

A falon nem fognak tudni átjönni, apró lovaik nem lesznek képesek átugrani. Mindenhol tűz fog égni, és örök vigyáznak. Jó hogy vannak barátaink a nagy keleti birodalomban, akik mondták, hogy mozgolódnak a barbárok, és a mi virágzó birodalmunkba is be akarnak törni. A császár erős hadsereget hozott létre, és többen vagyunk.

Tele a kosaram indulok leadni a tealeveleket, milyen jó illat lengi be a tájat. Elég meredek ezek a hágcsók, vigyáznom kell a kosár tartalmára is, a lábam ugyanis el van kötve, de szerencsém volt, hogy nem teljesen deformálódott el, így én még sok nőtársammal ellentétben tudok járni. Tegnap eső volt, és minden vizes még, a hágcsó is... jajj zuhanok le a mélybe...

4. élet

Prágában élek, egy ház felső emeletén. Mosónőként keresem a kenyerem, a férjem egy takácsműhelyben dolgozik. A gyerekekre napközben egy asszony vigyáz a házból. A főtérről szemben lakom, és minden hétre jut egy boszorkányégetés.

Nem boszorkányok ezek a szerencsétlen asszonyok, csak valakinek az útjában állnak.

Volt akit a szeretője dobott fel, mert már ráunt, és így akarta megszerezni a vagyonát. Dehát az ember nem szólhat, mert könnyen ő is ott találhatja magát az inkvizíció előtt.

Kedves volt lakótársamat is megvádolták, pedig ő aztán a légynek sem tudott ártani. Az ura mártotta be, hogy szemmel verte a jószágokat azért pusztultak el. Persze, biztos ez volt az ok, nem pedig a hetekig tartó szárazság. Nekünk is alig volt mit inni, a folyók kiszáradtak, a kutak elapadtak. Órákig is kellett menni, hogy vízhez jussunk.

A falvakban és a városokban is bűz volt, a pestisjárványnak is csak néhány hete lett vége, de végre vége. Ahogy jött úgy el is ment, nem tudom miért szakasztotta a nyakunkba az ég, de lehet a sok bűnért amit az emberek elkövetnek.

Kinézek az ablakon, valamiért hömpölyög a tömeg, de hát nincs vásár sem, és ma nincs ünnep. Valami hatalmas, valami megmagyarázhatatlan közeleg, morajlik a föld, megremegnek a házak, hiszen ez a Gólem!

Ó uram irgalmazz!...

Dől a ház, a törmelékek maguk alá temetnek...

5. élet

Zörgősek ezek a francia utak, még jó hogy ki nem esik a hintó kereke.

Utálom az anyámat, miért kell nekem a jó viszony érdekében férjhez menni.

Nem is tudom, hogy néz ki Lajos, és ha ronda? És ha szellemileg visszamaradt? És ha alacsony, töpszli? Vagy nagydarab kövér, gusztustalan?

Ez a sár, a mindent elborító sár borzalmas.

Apró falvak vannak mindenhol, és rongyos emberek.

Ennél mi jobban sokkal jobban élünk, még a jobbágyok is! Mi-lyen mérhetetlen szegénység.

Na remélem a palota nem valami lepukkant ócska kunyhó lesz.

Lassan elérkezünk a fogadóbizottsághoz. Nem vagyok elájulva, még hogy ez a francia kifinomultság, ugyan már.

Eléggé kopottas az inasok libériája, a hintók rozsdásak, nyekergősek.

Még hogy pompa, ugyan hol?

Na majd én gondoskodom róla, hogy valóban pompás udvar legyen, olyan mint anyámnál a császárnőnél. Nálunk nem lehet piszkos a libéria, mindennek ragyognia kell!

...és ez az étel amivel megkínáltak, ó egek ura! Csigát esznek... csigát! Mi csak játékból fogdostuk őket a réten... borzalmas egy ízlés, és még a szakácsnőmet sem engedték magammal hozni.

Hogy elrepültek az évek, két gyermekem is itt van velem, félek. Menekülnünk kell, fellázadt a csöcselék, azt gondolják, hogy majd jobb lesz?

Attól, hogy nem Lajos fog uralkodni, ugyanúgy dolgozni kell a földeken.

Azzal vádolnak, hogy pazaroltam, meg gazdag udvartartást vezettem. Nem francia pénzből tettem mindezt, ezt a hozományomból tettem, ami jelentős összeget tett ki. Csak a koronázási ékszerek azok amiket kaptam, de azt is csak használatra.

Hideg ez a cella, fázom. Nem tudom mit akarnak velem, Lajost úgy tudom kivégezték, fiatal vagyok még 37 éves, még élni szeretnék... de rám is ez a sors vár... megsúgták.

6. élet

Budapest, a kedvenc városom. A Zerge utca 13. szám alatt lakom. A mécses halvány fénye bevilágítja a szobámat, lányom Ilona és az alkalmazottak már pihennek.

Rendezgetem a lapokat, és megint egy csodás tájra jutok el általuk. Dániába, ahol egy író mesélt a kis gyufaáruslányról, a rút kiskacsról, a katona és a balerina szerelméről, akik soha nem lehetek egymásé. A magyar népmesék csodálatosak, de egy másik nép gondolatait is érdemes megismerni. Az utolsó mesét fordítottam, a teáskannáról, és mintha az én sorsom is ugyanígy hajlott volna.

Elvesztettem akit a legjobban szerettem, soha nem felejttem. Bár újból férjhez mentem, boldogtalan, kegyetlen házasság ez. Ez nem szerelem, ez menekülés volt, hogy gyermekem felnevelhessem. A gazdagságból, a jólétből ugyanoda jutottam ahová a teáskanna, a kilátástalanságba. De nem bánom, mert átélhettem a szerelem csodáját a legnagyobb szerű emberrel. Az életemből már nincs sok hátra, de remélem nevem nem fogják elfelejteni... Szendrey Júlia.

7. élet

Csodálatos a hegyvidék, a táj. Örülök, hogy eljöttünk Írországból. Kegyetlen a nyomor, éhínség van. Ebben az évben semmi nem termett, mindent elvitt a hatalmas esőzés. Az állatoknak sem maradt télire eltenni való széna, a három gyerekkel az éhhalál várt volna rám.

Sikerült eladnom a jegygyűrűnket, a szüleimét ami ránk maradt és az enyémet, meg a férjemét. A hajó gyomrában kaptunk helyet, de nem bánom. Itt vagyunk, és ez a kis föld már a miénk, bejegyeztek bennünket mint tulajdonosokat.

Egy kicsit pihenünk, a gyerekek a pokrócon játszanak. Építjük a kalyibát, pár csirkét és kacsát kaptunk a szomszédoktól, meg bográcst is, meg evőeszközöket. Nem kell több, az éjszakát a bérelt kocsiban töltjük, amíg elkészül a ház.

Ma főzök, végre leves lesz. Aranylóan csillogó sárga húsleves, amit évek óta nem ettünk, fácánt ejtett az uram. Mennyei lakoma lesz.

Lassan megyek vissza segíteni fát vágni...

Mi ez az éles vijjogó hang?

Indiánok!

8. élet

Kiosztották a diplomámat, büszke vagyok, hogy a családuk-ból első generációként elvégezhettem a főiskolát. Óvónő leszek, mindig is erre vártam, hogy gyerekekkel foglalkozhassam. Két húgom van, és már picinek is az én dolgom volt, hogy vigyázzak rájuk, tanítsam, nevelgessem őket.

Megszerettem Pécsét, ahol 3 évet töltöttem, és nagyon sokat tanultam tanáraimtól és a gyakorlati helyemen. Mennyi kíváncsi tekintet várt rám a foglalkozások alatt! Mind más-más egyéniség, a szőke kislány, az örökmozgó kisfiú egyaránt.

Meglepetésként a szüleimtől egy piros kis autót kaptam. Nem új járgány, de nekem megkönnyíti a munkába járást, keveset fogyaszt, és vidáman szedegeti a tappancsait.

A rádióban a kedvenc rock zenekarom szól, gyönyörű napsütéses idő van, és az első napom az új oviban. Izgulok, hogy fog-nak fogadni, családias jellegű kis falusi óvodában, ahol egyedül leszek.

Csak pár faluval van arrébb, mint ahol lakom, könnyű lesz bejárni.

Sietnem kell, kicsit sokáig tartott a reggeli készülődés, gyorsan megelőzőm ezt a pár kocsit... nem érzem jól magam... csattanás.

9. élet

Most írom ezt a novellát 2023-ban.

Nem tudhatjuk, hogy előző életünkben miket éltünk át, és hogy milyen sorsra vagyunk rendelve. A legfontosabb, hogy a legjobbat hozzuk ki a sorsunkból.

Az eddigi életek női vonalakat mutattak be, melyek soha nem voltak könnyűek.

A történelem viharában a nők mindig helyt álltak, támogatták a férfiakat, segítettek.

Nincs ez másképp napjainkban sem.

Ha nem volna a nő, akkor Földünk is lakatlan, sivár lenne.

Sokszor halljuk, hogy a sorsunkat nem tudjuk alakítani, de ez nem így van.

Mindig az adott életből kell a legjobbat kihozni, és tenni érte, hogy jól érezzük magunkat, és ez nem álom. Ez valóság.

Fejes Ibolya

45 évig a Fővárosban éltem.

Mindig írtam, rajzoltam.

Ma már, visszatérve szülőhelyemre, ez tölti ki napjaimat..

Virágaim

„Én megveszem virágodat.”
Az illata úgy csalogat,
nem is tudok ellenállni.
Kérjél tőlem, legyen bármi!

Tudom könnyekkel öntözted,
hogyan nem szeretlek, azt hitted!
Már tudod, Te vagy világom,
téged és virágod imádom...

Szíved értem dobog, tudom!
Én is érzem és akarom.
Menyasszonyi csokrot kötünk
virágodból, Édes, – nekünk!

Üdvözet

Hittel, hisz szükséges Rabszódia

Megidéz a rajztáblám, rajta fehér lapok,
mint mirtusz virága, szűzi, fehér csillogók,
és ceruzám hullámszik, izgatottan remeg,
ujjaim közt feszül, hegye izgatón mered,
vágynak a papírra! Simítaná lágyan,
cirógatná, festené csiklandó sorával.
Kéri a Múzsát: adjon hozzá édes tervet,
lágú, érzelmes ritmusa, öltse vágyott testet.
Agyamban ültetett gondolat szikráját
ceruzám teremtsen, szűzi lapon nászágyát!
Hisz lobog a láng, éget, lángol a gondolat!
– Jaj! A Múza fáradtan, kiégve elszaladt:
megszűnik a varázs, a gondolat folyamat
milyen sebbel-lobbal jött, oly hamar megszakadt.
Kiürült a fejem! A feloldott mondatok,
mint veremben zárt vakok, sötétbe zárt rabok.
Nincs egy fény, egy szikra! Oda az összes remény,
hogy még egyszer, újra, elkapjon ez izzó hév...
Várat a gondolat. Rímnek semmi nem áll!
Pusztá lett a lelkem és érzelmem rút, sivár.

Állok a tükörnél, bent, nézem üres szívem:
Tévedés az írás! Egy groteszk játék, Velem!
– A sors fintora az, hogy a ceruzám,
a papír szűzies tisztasága hatott rám!
Éjszakák gyötrő álma cinikusan vádol:
mond, miért nem csinálsz szebbet ebből a világból?
Kaptál „célból értékes, értő érzéseket”
hogy írva – rajzolva taníts az embereket!

A szókincsed rügyei, bőven azért nőttek,
hogy művészet varázsát „velük-nekik szőjed”
Tedd hát a dolgod, hisz mindenki így csinál,
a kapott tudással élve, állj a vártán!
– Reggelre ébredve, újra vágyik a tábla
fehér papíron, ceruzám násztáncot járva,
és a Múzsám énekel, a ritmus, az ütem,
szívem hő szeretetét versben meséli el!
Ismét szép, égis száll a lét, boldog az élet.
Körülöttem a világ, szivárvány színű képzet,
s a lelkem csorduló! Ceruzám színes varázsa
ráfesti a szívem érzését a táblámra,
míg táncolnak a betűk, sorok, strófák hada...
Szabadon szárnyal az ajándék diadala!

Égi csoda – Alaszkai északi-fény

Látvány és érzések

A könnyű léptű este gyorsan végig szalad
a sötétbe süllyedt erdő dús fái alatt.
Kilépve a rétre, megállította a fény!
A Hold elé kúszott pókháló-szerű felhőlény...
Az ég kárpitjának alján még mályva-szín ragyog,
s nap-sárga fényszelet kíséri a tűnt napot,
míg az éj eltörli feketén e-fény foltot,
felgyújtva lámpásait, a több száz csillagot...

– Így éled a remény egy fájó szív mélyében!
Mint bokrok, fodros szoknyája ring a szellőben,
csak lassan, hirtelen, majd újra elakadtan,
majd leng és ring, rázkódik táncoló viharban...
Lent a lapályon ezüstös patak csörgedez.
Hangja úgy zubog, mint örvendő ember nevet.
A hegy lábánál csacsog, susog, sziklába vág,
csakúgy mint az emberi felhőtlen vidámság!

Az éjszaka csendjét surrogó hang megtöri
s egybecseng a víz hangjával, az éjt betölti.
Hang neszez a fű közt, kувik merőn figyel
majd lecsap s csőrében áldozatát viszi.
Gyors volt a támadás, nincs ellene védelem!
Embernél mint járvány, nem is tudja mit tegyen!
Fákon a lopakodó sötét lassan szétterül,
s a Hold sugarát megkapva az égre csillag ül...

A dombtetőről nézve, távol falu világol
száz csillagot utánozva, szétszórta pislákol.
Magasra kúszó Hold az árnyakat kurtítva,
néma ragyogását ezüstösen szétszórva,
halovány fényt terít – mint embernek a remény –
pislákol, derengőn villog s lassan, jön a fény...
Mikor a nap első csíkja felreped a légben,
a láthatár elválik a földtől, véres égben...

Éj-kék és holló-fekete árnyak látszanak,
hó-fehér és hold-ezüst fényekké változnak!
Lassan lehull az éj sötét, haragos leple
s a láthatár szélén rőt csík lobban, sietve,
s mint – a meglelt cél, világol a jövő útja,
múlt az éjszakával tűnik. Előttünk a ma!
Mert minden helyzet miben élünk kap feloldozást!
Mint a hajnal, új nap virrad. Új lehetőség vár...

Lent a völgyben szikrázik a cserfes, apró patak.
Kacsaringós utat jár be jobbra, balra szalad!
Csacsogása odacsalsa az ég madarait,
míg bújtatja kövek alá apró, kis halait.
Távolabb az erdő fái fürdenek a fényben,
vörös, sárga, ezüst villan fénylő leveleken.
Virágmező csillan a dús harmatcseppek alatt,
míg hangos madár-csicsergéssel kezdődik a nap!

Barátnők

Karl Hubbuch képe ihletésére

Négy barátnő ötven éve
minden péntek délutánt
a kávéházban töltnek,
csámcsogva a heti pletykát.

Most is megjött már mindegyik!
De a kedvük szomorú.
Eltemették egyik férjét
innét ül rajtuk a bú.

Vigasztalják, de kedvetlen
így hát, hogy a sokk múljon
emlegetik így is, úgy is,
rosszat keresve a múlton!

Mire eljön az alkonyat
győz a három jó barát!
Feketére csúfitották
a kedves férj múltját.

Már a szomorú is látja,
jó is volt e változás
életében, hisz a romlás
megszűnt! Jött e távozás!

Újra övük teljes lelke!
Vígán ülnek a toron!
Megérdemlik egymást, úgy ám
irigyen és gonoszon!

Barátnők

Hazavágyom

Kisházunk ragasztott vályogfala
de sokszor visszajársz az álmomba!
Oszlopos folyosónk fehérsége
fénylik az álmaim sötétjébe...

Alacsony bejárat a konyhába
a „túl büszke” – kapott a homlokára.
A szemfa előtt csak „alázatos
ember volt sértetlen” bejáratos!

Boltíves körben a konyha, maga.
Szemben a falat kredenc uralta.
Balra egy ágy bújt, két boltív között,
míg jobbra a sparhelt örömködött...

Egy ajtó balra a szobára nyílt,
vele szemben asztal, paddal tekint
a fáradt s éhes gyerekre vár!
Mögötte függöny-takarta nagy kád.

Álmomban ott járok, úgy mint régen!
Sülő cicege illatát érzem!
Hallom családom hangját, épp nevetnek.
A kéményen gólyák kelepelnek...

Szülői ház Nagygyimóton

Hasonlítva kereslek

Ó Kedvesem! Te nem tudod
mennyire szívemből szeretlek!
Ha egyedül vagyok, gondolatban
mindenütt csak Téged kereslek.
Előttem sudár termeted mely
karcsú mint a nyírfaág.
Hajad rőt-barnája idézi
az őszi avar bársonyát!
Szemed kútja azúr égnek,
benne csillag fények égnek,
mélységében elszédülök!
Látványától elgyengülök.
Arcod selyme finom, lágy
illata nyíló alma-virág.
Ajkad puha érzéki száj
mely nekem ezer csókot kínál!
S, íze elragad, elkábít
mint vörös-rózsa nektárt hint!
Kezed fehér liliumát
meleg, érzéki simítását
szeretem érezni magamon.
Mint napraforgó a napon!
Hangod érces csendülése
szellő lágy lendítése
megremegtet, boldogságban
hintáztat az illatárban!
Kedvesem! Tudom, hogy tudod!
Mint virág a napot szeretlek.
Égen, földön, vízben, szélben
hasonlítva: Téged kereslek!

Magány

Gyertyalángos Húsvét

Emlékszem! Húsvét egy hét múlva!
Sült a fánk kívánságodra.
Kórházban feküdtél súlyosan,
készülődtem, hogy megyek a buszra.

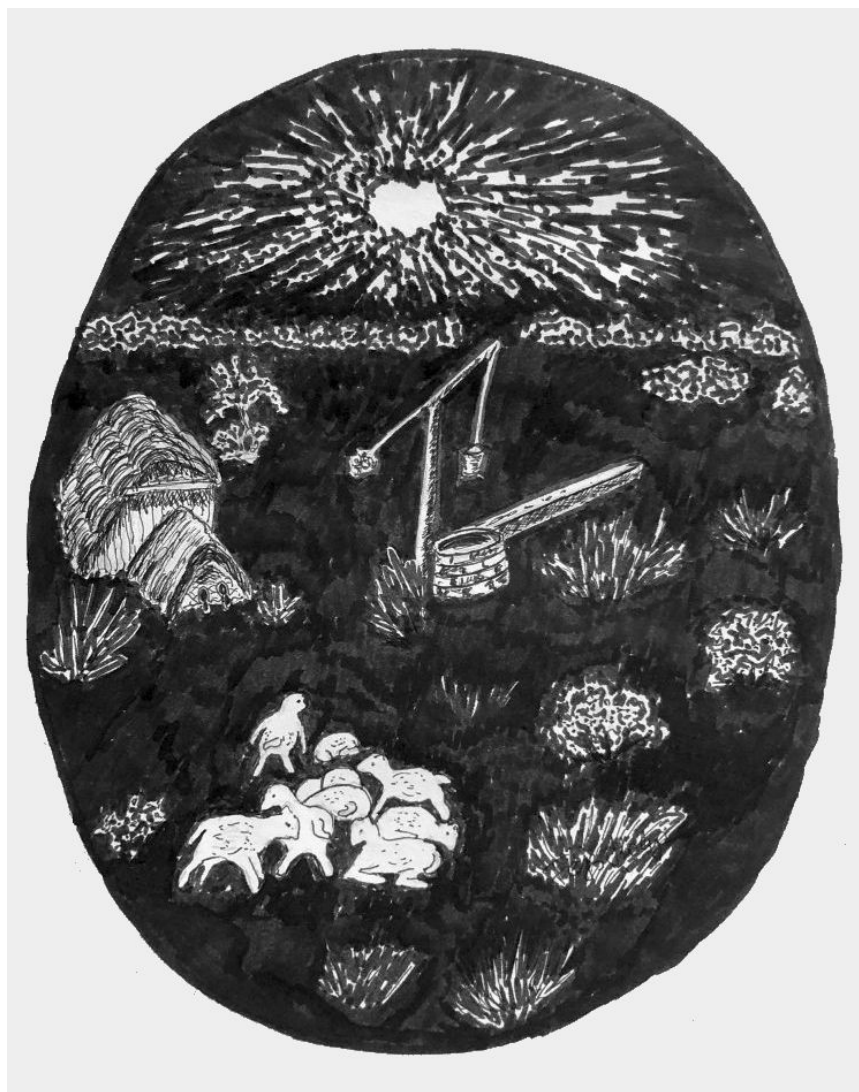
Már zártam az ajtót. Szatyromban
üvegtálban a friss, meleg fánk.
Csengett a telefon, visszaléptem
egy perc, s a kövön ezer szilánk!

A hang a telefonba nevem kérte
s közölte: „Anyja fél-tízkor elhunyt.
Részvétem s várom az irodámban!”
Kattant a vonal majd elnémult...

Valami eltört az életemben.
A remény, hogy jobb lesz, odalett!
Nem volt idő, hogy rendbe hozzuk
a kettőnk közt kicsorbult életet...

Húsvét jött, így tíz napba telt
hogy veled a temetőbe mentem
s ott, azon a keddi napon
minden húsvétom melléd temettem!

Azóta fáj az ünnep nekem,
mert eltemettem a reményemet
egy megértett, más kapcsolatra!
Érte ég ilyentájt a gyertya...

Telihold a pusztán

Halászkunyhó

Fodor Györgyi

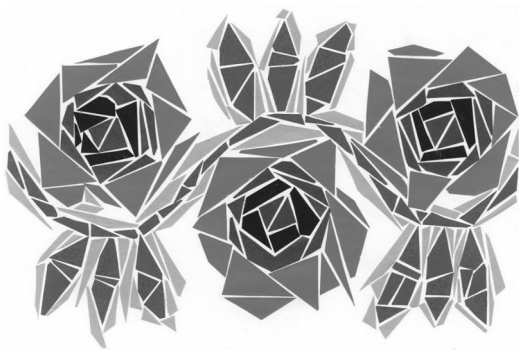

Dunaújvárosban élő nagycsaládos (5 gyermek, 12 unoka) volt óvónő vagyok. Közel húsz éve, hogy temettük volt férjem. Ebben a hosszú időben volt "Álmom" még, de mindig rá kellett ébrednem a "Vas-valóság"-ra: Nélküle.

Már 72. évemet járom, sétálok mostanra, hol elszomorodva, hol pedig hittel, reménykedve...

Rózsa

- Megszúrta az ujjadat?
- Inkább nézzed a szirmát
- Egyik ága elhervadt?
- Ápold a másikat.

Álmom

Egy furcsa álmom többször és mélyen talál szíven
Egy ismeretlen férfiről, kit szeretek és szeret –
S kit ízig ugyanegynek sohasem ismerek fel
És soha másnak. Szeret és megért híven.

Megért nagyon és csak ő látja, tudja rólam, igen,
Hogy átlátszó szívemben zord talány nem mered.
Csak ő, kinek könnyétől, mely lassan megered –
Igaz s halvány arcom megfrissül, dúdol szelíden.

Kopasz? Ősz? Vagy tüskés tán? – nem tudom.
S hangja? – emlékszem erre, zengőn-lágy nagyon,
Mint bús kedveseké, kiket száműz az Élet.

Nézése borongós, mint szobrok hús szeme
S bús hangja, mintha halkán, távolból zengene
Mint hű szavak reszketése, mik hallgatni térnek.

Vas-valóság – férjem emlékére –

Ellenem lépett
Rég-május vége
Mikor elutazott –
Sajongva ültem
Kővé kövülten.
Nem fogyott előlem
Bús kemény étkem.

Képzeletben jártam ott:
A másvilágban Ővele –
De éles kardként áthatolt
A vas-valóság: Nélküle.

Mit ér?

Mit ér sok ezer szó, ha nem tőled
hallható?
Mit ér millió csillag, ha nem melletted
látható?
Mit érnek az órák, mit érnek a percek?
Ha mindezek nélküled telnek?

Haikuk

1.)

Hagyjuk a harcot
háborút: hisz halottak
hullnak halomba

2.)

Békét bízassunk
boldog biztonságosan -
Borzalom bújjon.

Vádló álom

Vakon áldom
magas lángom
Jégbe zárom
Tantrit álomom
Dobol, hagyom
Forró magom
Ritka nagyom.

Téli ágon
Fagyos fákon
Súlyos démon
Hangját hallom
Szavad várom
Arcod tartom
Hangod falom.

Mégse várom
Jó halálom
Föveny ágyon
Hosszú álom
Legyen áldott
Sorsom, károm
Megmosolygom.

Ajkam- lángom
Jó barátom
Tartom karom
Takar dalom
Forró ágyon
Tantrit álomom
Neked lángol.

Minket vádol!

Életünk legyen tánc

Legyen örök tánc az életünk.
Ez az, mit a sorstól kérhetünk.
Dallamok, forgás, léptek, suhanás,
Könnyelmű-könnyed szélvész-surranás.
Zene, ének, érintkezés – érezzük egymást!

Nem mindegy kivel, de táncoljunk együtt.
Erősen fogd kezem.
Ölelj, szoríts, vezess.
Hogy nagy, örök tánc lehessen életünk.

Mehetünk együtt?

Jössz-e velem csak úgy járni, ténferegni, játszadozni?
Jössz-e velem életet játszani, jót és rosszat együtt átélni?

Tücsökhad végtelen dalt muzsikálna,
Mezők vad illata minket átkarolna.

Az álmodás nincs korhoz kötve
Az álmok pedig nem öregszenek!

Mit jelenthetne?

Mit jelenthetne nekem az,
kinek szíve nyílt és igaz?
Szeretete kristálytisza volna
Reményt hozná némán vissza.

Tekintetünk egymásba fonódna
Örömet vallanánk naponta.
Hűségben, nagy bizalomban
Biztonságban, nyugalomban.

Télen együtt

– gondolatban –

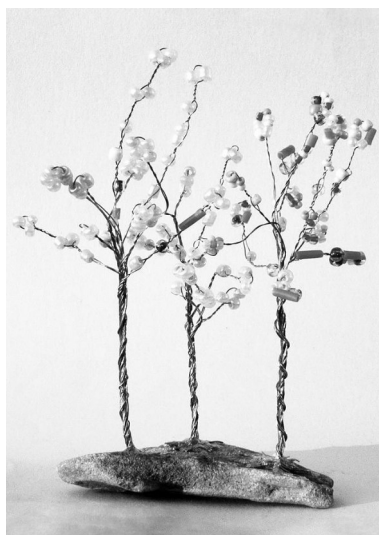
Mint fényes csillag, ragyog tekinteted
Rózsaszínű fénynél hallgatjuk a telet.
Féltő pillantással a szemembe néznél
S kinn jajgatva fújtat a fagyos téli szél.

Mikor ajkad csókolom, lehunyva szemünk
Ölelő karunk között érzik hű szeretetünk.
Éledő vágyad sóhaja, szíve kérve-kér
S kinn jajgatva fújtat a fagyos téli szél.

Sok és semmi...

"Szeretet fákat" is készítek
ajándékba – míg bírja az „ízü-
letes” csuklóm a drót csavará-
sát – kedveseimnek, barátaim-
nak alkalmakra.

Kisgyörgy Ágnes

Baróton láttam meg a napvilágot. Bölönben, Kovászna megyében, Romániában töltöttem szép gyerekkorom.

A szakma elsajátítása végett, 14 évesen Brassóban kellett folytassam tanulmányaim. Ekkor szakadtam el részben a magyar irodalomtól is, mert román nyelven kellett folytassam tanulmányaim, az orvosasszisztens képzőben.

Érettségi után az egészségügyben kezdtem dolgozni, orvosasszisztensként. Gyerekkori álmom volt a betegápolás.

Hobbiként néha kiírtam magamból bánatom. Így születtek sorra irodalmi műveim, esszék, versek, novellák.

Jelenleg Kézdivásárhelyen élek és dolgozom.

Ha lenne két életem

Így szól a dal, és sokszor csak álom, ha lenne két életünk, mi mindenre jutna idő.

Közben észre sem vesszük, hogy nőkül talán még hét életet is élünk egyidőben.

Már rég megállapítottam, hogy megváltozott a világ. A nő egyidőben több szerepet kell betöltsön, és ami fontos, hogy képes is erre.

Fáradtságot nem ismerve, egyidőben lehet: játszótárs, barátnő, feleség, anya, háziasszony, alkalmazott, politikus, aktivista.

Az egészből a legszebb szerep az anyaság, de nagy dolog, hogy mindezeket egyszerre tudja teljesíteni.

S, hogy miből állapítottam meg, hogy megváltozott a világ?

Reggel amikor munkába sietek, többnyire csak nőkkel találkozom. Egyre gyakrabban hallani, hogy csak a nőnek van a családban munkahelye. Ők lettek a családfenntartók.

Gyerekkori álmom vált valóra, amikor orvosasszisztens lettem. Már maga a szakma rengeteg energiát, szeretetet, odaadást igényel. Éjjel-nappal, hétvégén, ünnepnap, mindig a betegek szolgálatában állni, áldozatos munka a javából. Ha újra kezdhetném ugyanezen a pályán indulnék. Van benne öröm, szakmai elégtétel, bánat, önfeláldozás, kiégés. Egy mosoly, egy szép szó, egy kedves kérdés a beteget egy lépéssel előrébb viszi a gyógyuláshoz.

A kórházi betegektől is a betegekhez sietek. Otthonápolást végzek másodállásban. Úgy várnak a betegek, mint gyerek az anyját. Mikor megpillantom a betegek segélykérő tekintetét, rögtön elszáll a fáradtságom. Egy betegem azt mondta: maga olyan mint Teréz anya, jöjjön holnap is, mert amíg magát látom, remélem, hogy meggyógyulok. Mindezek után szabad fáradtságot érezni? Szabad magukra hagyni a betegeket? Nem! Minden áldozat árán tovább kell folytatni ezt az áldozatos munkát.

Ezt várják odahaza is.

Amint betoppanok az ajtón röpül felém két gyerekem. Mint egy akkumulátor úgy töltenek fel energiával. Szükség is van erre, mert miután beteltek a találkozás örömeivel, jön a kérdés: Mit eszünk? Anyuci segítesz a házit elkészíteni? Kimosod a ruhámat? Eljössz velem ajándékot vásárolni az osztálytársamnak? Megnézed velem az esti filmet? Eljössz a szereplésemre? El-mensz a szülői értekezletemre?

Igen. Miután lement a nap, nem késik a köszönet sem, ami pótolja az aznapi energiaveszteséget: Köszönöm anyuci, hogy rendbe titted a szobám. Köszönöm, hogy a kedvenc ételemet készítettél el, a süti nagyon finom volt.

Miután megnéztük az esti filmet, és megbeszéltük a fejleményeket búcsúpuszival küldöm aluvóra gyerekeimet. Akkor eszmélek fel, hogy a férjemmel nem is beszéltünk a nap eseményeiről, a holnap gondjairól.

Ő a harmadik gyerekem, ugyanúgy elvárja a figyelmet, a szeretetet, a gondoskodást, mint a gyerekeim. Nem túlzok, ha azt állítom talán, hogy kicsit féltékeny is a gyerekeimre.

Még hátra van a háziasszonyi teendő, mosogatás, főzés, takarítás, mosás.

Már éjfél fele jár az idő, amikor készíteni kell a másnapi ruhákat, tízórait, és készülni másnapra. Elkészönök páromtól.

Még el sem aludtam, nem jön álom a szememre, amikor arra gondolok mennyi gond vár rám az ébredés után. Az álmra várva, azon gondolkozom, hogyan fogom kivitelezni a következő vércukorszintmérési akciót, kit hívok meg az orvosi konferenciára, hogy a betegek minél hasznosabb információkkal térhessenek haza. Hogyan osszam be az időmet, hogy a Zöldegyesület gyógyszergyűjtési akcióját segítsen? Kitől kérjek támogatást a gyermeknap finanszírozásához? Hányadika van? Mikor jár le a pályázati idő? Ki kell fizetni a számlákat. Holnap mit főzzek?

Azt álmodtam, hogy családommal kirándulni voltunk. Ez csak álom marad. Majd ha lesz két életem...

Jó reggelt kívánunk, ébredni kéne már – szól az ébresztő. Mint az óra fedőlapján a mutató, úgy jár a mi életünk is reggeltől estig és estétől reggelig, amíg a második életünkre várunk.

Két idézettel zárom írásomat:

„A nőknek épp az az értéke, hogy a gondolkodása női. A szíve meg anyagi.”

Gárdonyi Géza

„Az élet zenéjét a nők adják, akik őszintén, minden feltétel nélkül fogadják magukba a dolgokat, hogy érzéseiken át szebbé alkítsák át azokat.”

Richard Wagner

A családom és az egészségem a boldogságom

Boldogság.

Soha nem érezzük azt, hogy igazán boldogok vagyunk.

De nem is lenne jó, ha azt éreznénk, hogy boldogok vagyunk?

Talán a boldogság egy barométer, egy teljesítménykalkulátor?

Addig nem érezzük mit is jelent a boldogság, amíg nem érnek igazi megpróbáltatások, kudarcok.

Már nagyon sok státusban kerestem a boldogságot.

Gyerekként úgy éreztem, akkor lennék igazán boldog, ha nekem lenne a legszebb ruhám, nekem lennének a legjobb jegyeim, én lehetnék az iskola legjobb tanulója, jussak be a kedvenc iskolába, tanulhassam a megálmodott szakmámat, asszisztensnő lehessék, betegeket gyógyíthassak.

Ez csak sarkalt arra, hogy többet tanuljak, és még mai napig tartó ambíciót öntött belém: íme, bizonyíték a pályázaton való részvételem is. Ha nem is leszek sikeres, de mindenképp tanulok valamit.

Jól tanultam, az álmom valóra vált, de akkor hatványozódtak az álmaim. Legboldogabb lennék, ha lakásom lenne. Legboldogabb lennék, ha eljönne életem szerelme, ha megkérné a kezemet.

De mintha elfelejtettem volna, hogy mit kívántam az élettől a hatványok újra emelkedtek.

Szerettem volna egy gyereket is. Ki ne mondta volna, hogy akkor lenne a legboldogabb, ha egy gyereke születne?

Nem nagyon biztattak, hogy gyerekem születhetne, egészségügyi problémák miatt, de egyszer csoda történt. Rosszul éreztem magam, és elmentem ultrahangra. Magam sem hittem, de még az orvos sem, hogy egy kis lüktető szívecskét lelt a hasamban. Úgy éreztem, én vagyok a legboldogabb. De jöttek a nehézségek.

Talán a boldogság és a nehézség üldözi egymást, és mi vagyunk az áldozat, nehogy túlságosan elmélyedjünk a mámorba, és ne tudjunk kijózanodni. Mindent csak mértékkel.

A férjem állás nélkül maradt.

– Kell még a gyerek? – tettem fel a kérdést magamban. Hibás az a kis emberpalánta a mi nehézségeinkért?

Jött az újabb kérelem, a legboldogabb lennék, ha a férjemnek állása volna. Úgy éreztem csak az hiányzik az életemből. A nincstelenség sok nézeteltérést szült a családban, az előbb szerzett boldogságnak sem tudtunk örülni.

Eljött az állás is, ha nehézség árán is. Más városba költöztünk, más környezetbe. Az anyagiak is megoldódtak, örököltünk is. Úgy éreztem most teljes a kép.

A karrierem csúcán voltam, van két szép gyerekem, egy kislány, egy kisfiú. Dolgoztam, éjt-nappallá tettem, mintha éreztem volna, hogy ennek is vége lesz. Semmi sem tart örökké.

Lebetegedtem.

Műtét műtétet követett. Élet-halál közt voltam.

A gyerekeimet nagyon megviselte. Azóta is szoronganak, hogy vajon lesz-e édesanyjuk, aki felneveli őket?

A férjem is rettegett, hogy elveszít, hogy a gyerekek árván maradnak.

Soha úgy nem vágytam a boldogságra, mint a betegágyamon.

Semmi sem számított, minden álmom, minden megvalósításom összedőlt.

Csak egy vágyam volt, hogy még egyszer boldog legyek, hogy meggyógyuljak, hogy gyerekeimet nevelni tudjam, hogy a betegeken segíteni tudjak. Minden akaratom összeszedtem. Minden orvos, minden ismerős, legnagyobb tudását bevetette.

Felépültem.

Azért mégis jó, ha nem tudjuk mit tartogat a holnap, mert lehet, hogy az első akadálnál feladnánk.

A felépülésem után a szakmai karrierem nem úgy alakult, ahogy szerettem volna. Még a mai napig sem tudtam vissza kúszni a csúcsra, de ezt már feladtam. Beérem azzal, hogy dolgozhatok, azt csinálom amit szeretek, betegeket gyógyíthatok.

Most már a gyerekeim jövőjére kell összpontosítsak. Boldog vagyok, hogy nevelhetem gyerekeimet, meleg ebéddel, tiszta ruhával, meleg szeretetteljes otthonnal várhatom minden nap őket.

Az anyagi helyzetem sem állt vissza az előző szintre, de mit ér a pénz, ha nincs egészség? Boldog voltam míg pénzem volt és beteg voltam és a patikába hordtam? Nem.

Amikor valaki a túlvilágról tér vissza, annak mindenkor, minden időben a legnagyobb álma az egészség.

Ha beszélni tudna az egészség, vagy megszemélyesíthetnénk, akkor elmondhatná magáról: "Amikor majd én nem leszek, akkor tudod meg mit jelentek néked".

Nem hiszem, hogy lenne beteg, aki nem az egészséget jelölne be egy kérdőívbe a legnagyobb boldogságnak.

Ha van egészséged akkor van erőd dolgozni, pénzt keresni, nem vagy kirekesztett a társadalomból, tudsz örülni a mindennapoknak, a családnak, a munkádnak és annak, hogy vagy.

Záróakkordként ajánlom minden kedves olvasónak, hogy a világon a legnagyobb boldogság és beteljesült álom az egészség.

Nincs az a vagyon, az az ékszer, az az állás, az a szerelem, ami az egészséget pótolná.

Soha nem gondoltam, de most már meggyőződtem, hogy az a halmaz, amit éveken keresztül tápláltam, és amiben a boldogságot álmodtam és építettem egy nap összedőlhet. A betegség rombolta le.

Ezentúl amíg csak élek, a családom és az egészségem az álmom és a boldogságom.

Első szerelem

Talán nehéz megjegyezni melyik az első szerelem, annak ellenére, hogy más mint a többi.

Nem volt rossz megállapítása annak, aki azt állította, hogy az első szerelem az utolsó szerelem is, a többi csak vágyakozás az első után. A kézfogás örök. Az első szerelem csókja maradandó. Ugyanúgy ég a szánkon, ha vissza idézzük, mint annak idején.

Hiszek abban is, hogy van szerelem első látásra. Úgy jön, mint a nyári szél, csak egyben megcsap, és azt érzed milyen kellemes a perzselő melegben. Mámorba borulunk, fénylik a szemünk a neve hallatán, pezseg a vérünk, izzik a bőrünk az érintésével. De ez lehet csak egyszer adatik meg az életben. A többi csak vágyakozás az első szerelem után.

Azt hittem, hogy megvalósult álom. Befejezem a tanulmányaim, összeházasodunk, és nagyon boldogan élünk, életünk végéig.

Az álom, álom maradt.

Szomorú az, hogy sokszor csak későn ébredünk rá, hogy elshant mellettünk az első szerelem, mint a gyorsvonat. Jó volna, ha örökre meg lehetne őrizni. Ha nem – mindig, egy életen át, csak abból fogunk élni, arra fogunk vágyani. Csak arra szomjazom. Csak őt keresem mindenki.

Talán életem végén is várom, hogy eljöjjön elbúcsúzni, Ő.

Érzem, hogy nem teljes az életem, valami hiányzik, valamit elvesztettem.

Ha még a szülők is beleszóltak, és azért jött a szakítás, annál elviselhetetlenebb. A következő kapcsolatban minden veszekedésnél, sértő szónál ott áll Ő, előtted képben, arra gondolva, hogy vele nem történhetett volna meg. Ő nem sértett volna meg. Vele nem ilyen lett volna.

Nem elhanyagolható, ha valaki ambícióból próbál az első szerelmén túl tenni, gondolva, hogy borsot tör az orra alá első szerelmének. Nagyon drága érte a fizetség. Amit lekéstünk pótolni nem lehet. Az már csak vágyakozás az első után.

Annál szebb sincs, amikor két szerelmes megbecsüli egymás érzelmeit. Az is alátámasztja ezt az állítást, hogy a szerelem múlatandó. A házastársak sokáig szeretik egymást. Sokáig megtűrik, elviselik egymást, de a szerelem elszáll. Csak a tisztelet marad, és ez csak akkor, ha volt szerelem.

A szerelmet tanulni, utánozni nem lehet.

Első szerelem az utolsó szerelem is, a többi csak vágyakozás az első után.

Mi sem nagyobb bizonyíték, hogy negyven év után üzenetet jelez a telefon:

– Szia, hogy vagy?

Nem hittem a szememnek.

Ez igaz? Lázba jöttem, mint az első csóknál.

Írjak, válaszoljak? Mit tegyek?

Kis töprengés után, válaszoltam.

Kérdések halmaza következett.

Napokig.

Jeleztem, hogy már késő az újramezdésre.

Mindent lehet, csak akarni kell, jött a válasz.
Nem rúghatom fel, amúgy boldogtalan családi életem.
Egy nap, csak elcsendesedett.
Az édesanyja szokta mondani régen: ha az Isten úgy akarja....
Hát most sem akarta az Isten.
Elnémult az üzenőfala, elérhetetlenné vált.
Nem is zavartam.
Belenyugodtam, hogy ennyi volt.
Mikorra már majdnem beletörődtem, egy év múlva ismét jelez a telefon.
– Hogy vagy, mit csinálsz?
Kérdeztem, miben segíthetek?
Ugyanaz a kérdéssorozat.
Egyértelmű választ nem adhattam, annyi megvalósulatlan álom után.
Négy nap után, ismét letiltott.
Belenyugodtam, hogy az első szerelem, az utolsó szerelem is, egy beteljesületlen álom, és valóság.

Majd, ha Isten úgy akarja...

Horváthné Kolozsváry Ilona

Lehet, hogy e kötetben a legidősebb verselgető vagyok. Pakson élek. Nyugdíjasként kezdtem csak verseket papírra vetni, de mindig szerettem mások sorait olvasgatni. Úgy érzem, a versbekötött gondolatok hozzám és rólam is szólnak. Már 76 éves vagyok, de magányomban még néha géphez ülök és kiírom magamból az érzéseimet. Reménykedem, hogy az én soraim is megérintenek néhány embert.

Elfogyott az indíték

Keresem az utamat,
nem tudom hova lépjek,
járnak az évek, és
én csak befelé nézek,
nem látok mást,
csak azt ahol most élek,
ebből kilépni mindig félek,
jágni kéne tudom,
de nincsen merszem,
nincs az a hely ahol ne
érezném vesztet,
indulni nehéz,
hisz egyedül vagyok,
kísérőt magam mellé
nem fogadok,
a korom is visszatart,
fékem már feszes,
csak ballagni tudnék,
de már azt sem merek,
az útirányt nem látom,
csak elveszni tudnék,
elfogyott minden indíték.

Paks, 2022. október. 21.

Éltető munka

szorítja létemet a
folyton rohanó idő
tompítja léptemet a
hepehupás utcai kő

kergetőző gondolatok
vitatkoznak bennem
van-e s meddig célom
miért érdemes tennem

szürke csípős hajnalokon
csíkban besurran a fény
megrebbenti pilláimat
felriadok mint ki még él

acélozott agyamban
szövődik számtalan terv
testem mozdul
lábam talajt talál
az életemet fenntartó
tettvágy rámtalál

karjaim kötélérővel
fonódnak az udvarra
kertre házra majd
szorgos menetben
kiengednek az esti
csillaggyújtásra

Paks, 2023. január 17.

Csodás Szlovénia

szédítő meglepetést
hozott a múlt nyár
sejtelmem sem volt
mennyi csoda vár rám

kinyílt egy nagy ajtó
kinyílt egy világ
rám zúdult a szépség
megleptek a csodák

csoda volt a havas csúcs
csoda a mély szurdok
csoda a sok romos vár
csoda mit emlékként hordok

csoda az óriás barlang
csodák a képződött cseppkövek
csoda a kéklő tenger
benne sok kis sziget

csodák a sűrű erdők
folyók színes virágok
minden-minden csoda
mit szemem még nem látott

leért a messzi égbolt
egészen a földig
körberajzolta a sok csodát
minden oldalról végig

köszönöm a sok szépet
mit nekem látni megadatott
mi hosszú magányomból
egyhetes álmként kiragadott

Paks, 2023. március 2.

Megnyugvás a létben

homályba szürkülő élmény
elfogyni látszódó remény
sűrűn ülepedő méla csend
monoton teremtdő rend

képről mosolygó férfiarc
hiába a derű eldőlt a harc
hangja néma szava a múlt
mi szép volt rég elmúlt

csodavarást törölte az idő
harcot megvívni nincs erő
nyugalmat találni legbelül
szív a vágatásban kimerül

örülni a megért éltes kornak
a nem vidám magányosnak
egészségért tenni mit lehet
létben megnyugvást az tehet

Paks, 2023. február 4.

Lázálom

Sűrű éjben csillan a fény,
szobád résein szűkülve fér,
sápadt arcodra csíkot legyint,
majd osonva eltűnik kint.

Száll a sötétség suhanva,
lázás álmot dob homlokodra,
zsinórral szorítja két kezéd,
tested mozdítani sem mered,
lépnél, de leszögez lábad,
álomkerítésnek veted a hátad,
remegő félelem leng körül,
Istenem, a létem most hova kerül?

Megcsillan az illanó fény,
végre egy élhető pillanat,
mi az előző álomból kiragad,
a tested a tiéd lesz újra,
mily jó, nem jutottál a világon túlra.

De magával ránt ismét a kábulat
az ördög a pokolban mulat,
repülni tanulsz szárny nélkül,
félelemtől a szád lilásra kékül,
jaj hol van a szilárd talaj,
mert lábad valahol támaszt akar,
zuhanás a mélybe... majd
koppanás és riadt ébredés,
nagy megkönnyebbülés,
tapintod magadat, hát élsz,
elrepült belőled a félsz,
az álom sötétben vetít még,
de a gondolat a fejedben már ép.

Fényt nyit a hajnal a szobádban,
mélázva fekszel betegen az ágyban,
iszonyú álommal sújtott a fránya láz,
majdnem kitört rajtad a rettegett frász.

Paks, 2009. augusztus 4.

Vágyott jobb jövő

Lemúlt esztendő mit hagyott hátra?
Véres háborúkat
sok embert a halálba rántva,
mélységbe süllyedt a valutánk
mi üres árupolcokat húzott maga után,
sötétre festette az arcokat
fázósra hűtött lakásokat.

Vágyunk egy nyugalmasabb jövőre:
békéről szóló hírekre
jó pénzre bérre árra
didergő szobák melegére
vírustól szabadított egészségre
hol a szívek mélyéről feltör a szeretet
munkálkodik a tenni akaró erő
minden roskadóra fölkerül a tető
boldogságot kiált a zöldellő mező
kisimul az emberek homlokát
összehúzó sok redő.

Paks, 2022. december 29.

Vágyódás

De szép is lenne boldogságban élni,
az élettől bú helyett örömet remélni,
szivárvány szirmokról illatokat lopni,
mámoros kedvvel tánclépést topogni.

Mosolyt hinteni a fényes napsugárra,
szétszórni bánatot a végzet paraszára,
kitárni szívünket nyílt tavasz szavára,
húrokat pengetni a pacsirta dalára.

Repdesni lepkeként pókháló kabátban,
fürödni kinyílván a kékrózsák tavában,
úszkálva hallgatni az öröm szép ódáját,
sohasem feledni a boldogság óráját.

Paks, 2009. március 12.

Komáromi János

csend vagyok

csend vagyok
húsba fúródó acél
haldokló néma kiáltása
egy álom az Életért

mint

mint valami száműzött
úgy bolyongok gondolataimtól
és érzéseimtől hajtottan
a Létezés egyenesnek indult
de folyton elkanyarodó ösvényein
csak álomnak hittem
ami korábban megkísértett
de ma már itt jár mögöttem a kísértet
nem az elmúlásé
hanem az értelmetlen létezésé
a hiábavaló gondolatok
az elmaradt és a megtett
de mégis hatástalan tettek kísértete

nem hiszem
hogy ok nélkül kísértene
biztosan volt...
vagy legalábbis lett volna
amit még kell...
vagy kellett volna...
biztosan...
de nem tudom
mit és hogyan...
ennyire futotta

bár van még előttem út...
de valahogy egyre messzebb a remény
hogy bármit is ér akár százezer költemény...

sodrásban

moha között könnyecseppek száradnak
a magány nekidől a vakolatlan házaknak
búzaszemekben évezredek óta alszik a remény
hányszor hisszük azt, hogy segít egy-egy költemény

mégis fák kérgébe faragott szívek hirdetik csupán
marad valami a szerelem után
alvadt alkonyok ájult éjszakák
rongyossá szeretett sötét, fülledt szobák

bágyadt nappalok, égő reggelek
szétzilált, összegyűrt, elhamvadt szeretet
asztalokon folyik szét a papírszagú lét
csak végzések őrzik az összetartozás emlékét

mély és nehéz a kimondott igazság
kerülget és sandán figyel a vigyori valóság
zúgó patak sodorja így a falevelet
mint parti köveket hagyom el az éveket

sóder

sóder az úton
már megint húzom az igát
és a gigát már régen érte bor
de csak tovább sodor a szél
és közben egyre hozzám beszél

sóder a partokon
a folyómon átoson az éjszaka
és nem kísér haza ma sem a csend
de valahol benn a lélek megdobban
és a láng köröttem újra fellobban

sóder a cipőben
ilyenkor békeidőben ez a fájdalom
és nem ébred szánalom bennem
keménynek kell lennem most is
gyalogos is kell nem csak kocsis

sóder a köveken
betonba öntetem az emlékeket
a hazug regényeket mind elégetem
és messziről nézhetem a lángokat
ahogy minden elporlad

sóder a folyóban
mint test a koporsóban elmerül
felszínre nem kerül soha már
nincsen korhatár a pusztulásban
a rombolás korlátlan

sóder alattam
 én megmaradtam a réginek
 nem tudom minek őrzöm a reményt
 és a sok buta sort minek írom
 ...én néha versnek miért hívom

sok

sok szép – sok jó
 sok fény – sok szó

sok éj – sok csillag
 sok acél – megvillan

sok álom – sok ébredés
 sok hit – sok feledés

sok homok – sok szél
 sok száj – csak beszél

sok felhő – sok pára
 sok lélek – elszállna

sok tudás – sok remény
 sok hit – nem az enyém

felismerem

felismerem
az álszenteket
valami érthetetlen szorítja össze
olyankor a lelkemet
még levegőt venni is alig tudok

felismerem
a szavakat
a szemvillanásokat
a ráncot a homlokon
a felhúzódó szemöldököt
az alig-megbúvó gúnyt a mosolyon
a fensőbbiséges gögöt

felismerem
a hajbókoló szerviliseket
valami érthetetlen szorítja ökölbe
olyankor a kezemet
olyankor még sajnálkozni sem tudok

felismerem
az ájzatosságot
a simulékonyságot
a mézes-mázos hazugságot
a haszonlesést
a „neked akarok jót” dühítő lenézését
a szégyentelenül ismétlődő igazodást

felismerem
a hatalom megszállottjait
valami érthetetlen szoritja össze
olyankor az életemet
még tovább élni is alig tudok

de mit számít ha felismerem?
attól nem lesz rövidebb a végtelen
nem lesz több szeretet a némaságban
nem lesz több értelem a hazugságban
nem lesz kevesebb a vagyon
ott ahol bűn az erény
nem lesz könnyebb ha tudom
a sajátomból alig valami az enyém

felismerem...
ha felismertem...
...mert ma már inkább
lehunyt szemmel járok...

lehetne

valami volt már
valahol máshol
eltűnsz majd teljesen
de mégsem hiányzol
lehetne Béke de Te
folyton harcolni akarsz
ahol szellő se kéne
ott is vihart kavarsz

elsötétül

itt van hát megint az este
lesben állt egész nap az éj
lassan ért ide a beste
de már sötétebb a fény

eltűnik álmatag-magasban
a távoli horizont
hazatér most lassan
az utolsó csendes kolomp

üres már a széles folyó
hullámok szuszognak rajta
csobbanásokkal nem ijeszt
az én folyóm nem olyan fajta

messzi álmokat sodor
félelmes-bölcs nyugalommal
súlyos titkokat sorol
egyhangú mormoló-unalommal

még a parton ülök
szikla-szék alattam
már mindenki hazaért
én mégis itt maradtam

határaink lassan elmosódnak
meddig a folyó és meddig én
a hullámok lelkemben locsognak
megtörnek létem peremén

ott ülök saját partomon
hömpölygő hullámaim érzem
éjsötét ég táncol arcomon
a folyó lett a vérem

ereimben morajlik a távol
hűvös mélység nyílik meg bennem
ott vagyok lent a mélyben
nem kell tovább keresnem

ez az éj egyé olvasztja
a Nagy Folyót és engem
hányszor éreztem már
hogyan elfolyni lenne kedvem

még mintha a parton ülnék
ott maradt test-sziluettem
de a hajnal már nem talál
a folyóval messzire mentem

falhoz simul a szürkület

falhoz simul a szürkület
még álmosan szuszog az asztal és a szék
ott pihen a tűzhelyen
a csend és a kiürült fazék

a szétfoszlott éjszakai
ölelések emléke még átmelegít
hordozom magammal
a néhány-órás pihenés melengető emlékeit

álom-sarkok

sötét álom-sarkok lettek
életteli lábnyomok
őrizték utcák szegletei
és már sehol nem leli
senki a múlt napok
kacagó örömeit
mert mindent eltelít
az a sírásra készítő sötét emlék
ami annyi örömet adott nemrég
hogy alig lehetett elférni tőle
abban a csöpp kis szobában
ahol csak a bánatos szürkeség
jár mostanában
összeomlott a világ
mint a falak amelyek már
tetőt nem tartanak
csak merednek fel az üres égre
hogy legalább átkokat szórjanak
arra a kézre
amely útnak indította
az acél-szörnyeket
ölni küldte a serdülőket
és bár nem mindenkit győz meg
de sokan megbocsátanak neki
de az én lelkem nem teheti
pedig a megbocsátás a legnagyobb erény
de amíg jajszavak szállnak felém
és égett por szítál
addig ne mondja azt nekem senki
hogy a támadó rosszat nem csinál

milyen csendes

milyen csendes az éjszaka
hangtalan sétálnak a kövek
némán sikolt a holdfény
magában dúdol csak aki követ

a fojtogató, mozdulatlan Idő
itt tekereg körülöttem
csillagok csillannak itt-ott
nevetik, hogy már megint: megjöttem

visszafordultam, pedig el sem mentem
zsebemben még a tegnapi meleg
vacogni kezdek a kietlen reménytől
ami elkerül, de köröttem őgyeleg

szárnyaira vesz a Múlt
és elrepít oda, ahol még szállnak a Dalok
semmim sem maradt már
amit a Jövőnek adhatok

nem válthattam meg a történelmet
de talán megrebenthettem a fátylait
ez a Világ körülöttünk most is a régi
csupán vesztesnek lenni tanít

A háború gyermeke

én láttam Isten arcát
amikor a Pokolban jártam
számtalan Haláltól kísérve
magam az Életnek szántam

de...
buborék-jelszavak zsongták tele
az üressé vált napokat
a gyűlöletre és az ölésre
mindig adtak jó okokat

elhittem mindent...
mert egyszerűbb volt úgy
észre sem vettem...
mikor kezdődtek a háborúk

én láttam az utolsó vércseppeket
és láttam ahogy porként szálltak égbe a házak
láttam az aszott-testű gyerekeket
láttam ahogy emberek Emberekre vadásztak

pusztítani, ölni olyan mindennapos
nem háborog közönytől mérgezett lelkem
kell egy kis pokol a Mennybe is
Isten arcát már végleg elfeledtem

pedig...
én láttam Isten arcát
amikor a Pokolban jártam
számtalan Haláltól kísérve
magam az Életnek szántam

amikor még

fákon elszáradnak a rügyek
amikor még növekedni lehetne
már akkor elhamvadnak a tüzek
amikor még égni lehetne

elvesztettünk annyi szép reményt
Halált cseréltünk az Életért

kiszáradt felhőkből nem hullik eső
soha nem ér haza az örökké kereső
csukott szemmel is megtalálni az Utat
sok nyitott-szemű mégis hiába kutat

elvesztettünk annyi szép reményt
Halált cseréltünk az Életért

ragyogó Fényben könnyen bújik el a Sötét
ami itt van, annak ne várd a visszajöttét
csak a tehetetlen-távolt kémleli aki
jövőben vagy múltban akar maradni

elvesztettünk annyi szép reményt
Halált cseréltünk az Életért

Jelenben élni oly kevesen mernek
befelé fordulnak, ám önmagukra nem ismernek
folyton másutt keresik a boldogságot
pedig nekik kellene megváltaniuk a Világot

ballagó

ballagó időnek
szárnyaló kerubjai
fölöttem lebegnek

zsákomban viszem
vonszoló tovább
ki nem mondott szavaim

megyek az úton
és a csend-falak
leomlanak előttem

lassan elmaradnak
lefoszlanak emberi
hiába-vágyaim

bűnök és csodák
ezer élet és halál
mögöttem loholnak

feltekerem a szétfutó
foszlott Idő
kifakult szalagjait

nem fordulok hátra
és nem állok meg
tarthatsz bolondnak

és a mulandóság
örökké zengő dalt
dúdolni megtanít

díszgomb

kínos évek vánszorognak
masnit köt körénk a Kor
Te meg azt hiszed még mindig
hogy a jókhoz tartozol

pántlikás vitéz vagy
csak dísz és nem több csupán
egy pityke a hatalom zubbonyán

csöppen a csendbe **variációk**

csöppen a csendbe a csap
lassan az éj belekap
és kezdi már az altató ritmust
járja újra a mindennapi rítust
sötétet terít szét fekete tájon
felbúg a némaság hosszan és fájón

* * *

csöppen a csendbe a csap
lassan az éj belekap
dobban altató ritmus
ez mindennapi rítus
a sötétség szétterül
fekete-Hold felderül
sötét-fekete tájon
felbúg hosszan és fájón

* * *

csöppen a csendbe a csap
lassan az éj belekap
álmokat rajzol a falra
azt hiszem nem ezt akarja
belenéz csukott szemünkbe
beleság nyitott fülünkbe
lelkünket fogja marokra
valóság térdel sarokba

belátni

belátni az ablakon
és rögtön ki is
nincs több fal
nincs ajtó sem
felesleges a kilincs...

és nincs aki lakjon
a kopár
kormos
kiégett falak között

az utca temető lett
és a fák az ég felé
halottan törnek
törmelékek és szilánkok
fű helyett nőnek...

pillanatnyi

pillanatnyi létünk
tűnő álom csupán
soha nem jön már
újabb Élet...
...a Halál után

bodrok

bodrok közül sunyítva les
bújócskázó napsugár
duzzadt fekete fodrokba bújva
az eső zuhanásra vár

súrlódnak a kövek és csikorgó
suttogásokkal telik meg a város
szél-hordta hangok szitálnak
mélabús könnyektől minden sáros

felmorajlik az égbolt gyomra
villanófény hasítja a csendet
borzongás fut végig a hátakon
mindenki óhajtja már a rendet

most cudar idők járnak
semmit nem ér az értelem
de egyszer kitisztul minden
szégyenkezve vonul el majd Fénytelen

de addig mi lesz?
azt nem tudja senki
lehet-e még addig
Embernek lenni?

bűnök sokasodnak

bűnök sokasodnak
ragyogó fényt hazudnak sötét lelkek:
szervilisek – haszonlesők – reszkető gyávák
...és ki ne hagyjuk az ostobaság
mindent elöntő árját...

mindent betölt a reszketés
az önzés
így folyton rossz lesz
a döntés
könnyek – ugyan kiért?
együttérzés – ugyan mit ér?
áldozat – ugyan kiért?
becsület – ugyan mit ér?

csak mi számítunk
senki és semmi más
minden maradjon így
csak rosszat hoz a változás
új eszmék – borzalom
szabadság – anarchia
idegenek – borzalom
gondolatok – anarchia

bűnök sokasodnak
ragyogó fényt hazudnak sötét lelkek:
szervilisek – haszonlesők – reszkető gyávák
...és ki ne hagyjuk az ostobaság
mindent elöntő árját...

felhőtlen

felhőtlen égen
már semmi nem ragyog
mindent tisztán láthatnának
az angyalok

ha lenne bármi
amit a Földön nézni érdemes
de nincs és nem is lesz már
itt semmi érdekes

csupán néhány maroknyi
furcsa lény, különös idegen
akik gyűlölik és ölik egymást
érzéketlen és hidegen

felhőtlen égen
már semmi nem ragyog
mindent tisztán láthatnának
az angyalok

ha lenne bárki
akit a Földön nézni érdemes
de nincs és nem is lesz már
a pusztulás végleges

felnéztem

felnéztem és semmit sem láttam
az út elszökött előlem
és már kutattak utánam

futni akartam, de lépni se tudtam
távoli időket terveztem
de végül mégis itt maradtam

együtt lélegeztem a remegő csenddel
lassan elnyelt a lángoló világ
megáldottál simogató kezedd

hétköznapiakra osztottam szét magam
és elhittem amit hallottam
hogyminden ünnep elrohan

minek szabadság és remény
azt mondták nem kell teljes élet
semmit ér a százezer költemény

felnéztem és önmagam láttam
elmúlik minden, de mégis valami újra vártam
és akkor ami örök, azt benned megtaláltam

megvetett

megvetett órákat őrzünk ma is
mintha az emlékekbe zárva
ott lenne a tegnap is és a holnap is
csodákat akarunk élni
minden egyes napunkon
a futó éveket nem akarjuk
észrevenni magunkon
feledni semmit nem kell
magától eltűnik minden felesleges
lehet álom volt csak az
amiről azt hisszük lényeges
minden nap hoz és visz is
mégis az a legöregebb
akinek még emléke sincs
ha tevékenyen telik a nap
kevesebb hely jut a múltnak
de most is mosolyra késztet
hogy az érzelmeink
mennyire nem fakultak
fiatal lélek lakik még bennünk
de néha már csak botladozva
sikerül vele előre mennünk

jártam ott

jártam ott
ahol a fákról pernye hullott
ahol a Nap már
reggel alábukott

jártam ott
ahol pokol költözött a Földre
ahol ember Embert
tudatlan-mosolyogva ölné

jártam ott
ahol a bűnök már nem fértek a föld alá
ó bárcsak lenne aki meghallaná
az imákat az ártatlanokért
de nincs se ember
se Isten aki megért
már csak a sovány remény maradt
hogyan talán Te még
meg tudod menteni magad

jártam ott
ahol megkeseredett
az igaz szó a szájban
ahol féltem attól
amivé váltam

jártam ott
ahol már nem lehetett megállni
és nem lehetett ördögből
újra Emberré válni

milyen...

milyen csend van ma is...
fekete füst-szag kesernyésen csordogál a torkomon
botladozva járok
nehezen vergődök át a romokon

itt állt az a ház
ahová annyiszor mentem haza
itt ölelt át – ha megérkeztem – anyám
aggódva-zsörtölődő szava

ma csak néhány
kopár fal és téglatörmelék
most mondd meg nekem:
hova mehetnék?

itt meg park volt nemrég
padok, fák és szerelem
de ma már a szerelmet és a kedvest is
hiába keresem

lehullott könnyek
hamuban és sárban tűnnek le
a Halál éppen valami
pusztító győzelmet ünnepel

szárnyain

szárnyain egy régi dalnak
bogár koppan fénylő falnak
világos kör sötét éjben
nem lehet – örökké éljen

szárnyaló dal égre lobban
bogár feje újra koppan
nem oszlik még az éjszaka
kábít nappal-éj dallama

szárny-szegett dal földre dobban
felkelő Nap fénye koppan
homályba húzódó bogár
ismét a sötét éjre vár

szárnya-vesztett földi dallam
sötét kell, hogy újra halljam
minden ember egy-egy bogár
sötétben él, de fényre vár

lelkünkben szárnyaló dalok
páncél alatt mind angyalok
éjben repülnek a fénybe
nappal meghúzódnak félve

mi vagyunk a szárnyaló dal
békülünk meg vágyainkkal
éj és nappal mind a miénk
bogár létünk már csak emlék

szárnyain egy régi dalnak
bogár páncél üres... hallgat
fényben él már bogár-lelke
ember lehet mindörökre

szemlehungyva

szemlehungyva ment az utcán
lassan, csendben lépett
valahogy nem tudta feledni
azt a rémálom-képet

fütyült az ég és robbant a levegő
épület robbant, az utca lángolt
törmelék alatt feküdt
valami rozsdás vas a combjába vágott

szemlehungyva ment az utcán
nem tudta feledni a képet
nem volt benne biztos
hogy csak álmodta az egészet

talán megtörtént...
talán egy másik városban...
talán Ő az is
akiből az Élet most elillan

szertehullott

szertehullott darabok
törmelék az Élet...
ott hevernek holt emlékek
minden Semmivé lett

összerakni nem lehet
nem lesz Élő – ha egész
elveszett már a szikra
a lélek is lassan elenyész'

üres szavakból
hiányzik a tartalom
kimondom és másként érted
mint ahogy akarom

minek a hiába-szó
máglyára mindahány
égjen ami érthetetlen
ami hamis – valahány

meg kell fejteni a Csendet
talán ott még van ami Igaz
de ha azt is elhazudjuk
nem lesz soha többé vigasz

terveink

terveinknek ásott
árkokban fut el a Múlt
sok-sok szelíd ember
gyűlölni már megtanult

és közel az ölés is
van ahol a Halál mindennapos
nehéz csizmákban jár a jelen
és minden szépet eltapos

sokan csukott szemekkel
nézik a világot
biztosak abban
hogy tudják a valóságot

az igazság – szerintük –
az amit hinni akarnak
és büszkén képzelik magukat
igaz magyarnak

nosztalgia-puzzle

elmaradtak már körülötted
a nehezen cibált évek
többször feltetted a kérdést
vajon mennyit érek?
eldobált emlék-darabjaid
időnként sírva szeded össze
nosztalgia-puzzlet játszol
próbálgatod újra egész lesz-e?

velem – veled

velem fekszik le az éj
velem ébred a reggel
néha azt súgom ne félj
néha azt kiáltom ne tűnj el

veled elmennék bárhová
veled megszűnnék teljesen
egyszer átváltoztam álommá
egyszer rád bíztam az életem

benned éled a költészet
benned a végtelen célhoz ér
soha nem voltam nélküled
soha nem leszek csak magamért

bennem csend-szavak születnek
bennem meghalt a halál
örökké vált a: szeretlek
örökké érzem: megtalált

velem mindig csak magam lehetnék
veled Eggyé lett a kettő
benned ott van amit keresnék
bennem te vagy az Életet teremtő

sárosak

sárosak az utak
körben mindenütt
csak sár és homály
ha tudnám a kiutat
elmondanám

hullik az eső
és marnak a cseppek
nem a bőröm égetik
hanem a lelkem

a kosz egyre feljebb kúszik
alig maradt már tiszta folt
ki emlékszik már arra
hogyan a tisztesség milyen volt?

természetes lett
hogyan izmos-lucskos a Lét
nem halljuk többé
a Fény üzenetét

nincs olyan
aki hordozza a Világosságot
mondd: Hát ki váltaná meg
a Világot?

csöppekben

csöppekben gyűlik az indulat
lassan telik ki az Idő
van ami jön és van ami elrohan
de a józan ész már nem bukkan elő

homályossá lesz a Lét
eltakarja a Napot
elporlad minden
ami valaha reményt adhatott

fekete és szürke a tegnap
de a jelen se különb
semmi nem változik már
minden megrekedt a küszöbön

lehetne más is, ha mást akarnánk
lehetne jobb vagy rosszabb
de az Életünk rövid
és a holnaptól sem lesz hosszabb

olyan volt

olyan volt az a délután
pontosan olyan mint a többi
amikor ebéd után
már nem akarunk sehová menni

csak ülünk a székeken
és halkán beszélgetünk
pedig rajta lehetnénk valami képeken
amiken később majd jót nevetünk

helyette vidáman nézünk egymásra:
hadd szaladjon az élet!
dőlhethetnek az évek rakásra
és szilánkokra törhetnek a fények

a lényeg, hogy legyünk
és legyen délután
és ülünk itt ketten
valamikor négy után

rigmusok

elmentem
és itt vagyok
jönnek már
a tegnapok

gondolkodom
mikor érzek
megértem
mitől vérzek

álmom hív
felébredek
megjöttem
tovább megyek

jövöm keresem
múltamban
felfelé nézek
hulltamban

szemembe
zártam vágyakat
vissza nyestem
a szárnyamat

szavakat
nem verset írok
nevetek
ha épp nem sírok

pontosan
tudom mit teszek
vidám vagyok
és szenvedek

ölelj át
ha engedem
szólíts majd
a nevemen

hagyj eltűnnöm
ha úgy kívánom
teljesítsd be
minden álmom

dobbanás és csend

dobbanás és csend
a fékezhetetlen rend
lassan összeáll
még van néhány dobbanás
még ver néhányat a szív
de már menedéket nem talál

még emelkedik a mellkas
de már szűkülő réseken tör át
a sípoló levegő
felemésztődik a maradék oxigén
fénybe fullad a tudat
és élni már nincs több idő

még lüktet az erekben a vér
de már dermed és
végül megalvad a vörös folyó
pusztulás emészti fel a gondolkodó-anyagot
átgurul mindenben és összezúz
a roppant Idő-golyó

éles volt

éles volt a tegnapi kés is
éles voltam tegnap még én is
ma már a tompaság és a kicsorbult tudat
bennem és köröttem mindent átítat

éles volt valaha a szó is a számban
inkább kimondani, mint leírni szántam
hasítottam volna a papírt darabokra
gyorsabban, mint ahogy bárki elolvassa

éles volt később is minden szabad gondolat
éreztem, hogy nem hiába fogom a tollamat
száguldottam a lehet és a nem lehet határain
valóságom repült a képzelet szárnyain

éles volt a tegnapi kés is
éles voltam tegnap még én is
ma már megbéklyózott-mozdulatlan
nézek egykedvű kábulatban

éles volt valaha, valami régen
hogy mi is volt, már nem is emlékszem
éles lesz talán valamikor újra
de akkor már a lelkem lesz felhasítva

ez csak egy dal

ez csak egy dal
amit érted írtam
ez csak egy dal
ami Neked szól

néhány szó benne
emléked őrzi
néhány sora
a múltba sodor

csendet teker fel
könyvet a polcra
halk tánchoz elég
az emlékezet

szemedet őrzi
a ki nem mondott
vággyal telít
emlék-tekinteted

érintés arcon
búcsú az ajkon
mint villanások
kísértenek

mosoly a múltból
könnycsepp egy arcon
kézfogás nyoma
a kezemen

ez csak egy dal
csak néhány hangjegy
vers volt ez egykor
csak néhány szó

ez csak egy dal
egy ima hozzád
arról mi versben
el nem mondható

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Strófa trió

csak az...

csak az eső...
csak az érintés...
csak az álom...
csak az ölelés...

oldani el a régi béklyókat
feledni el hogy mindig itt voltak
emelni fel lehajtott fejünket
nyitni fel lehunytt szemünket

csak az egyetlent keresni
csak az egészszel beérni
csak az kell ami jár nekünk
csak az kell akit szeretünk

csavargó létezésbe vegyül a halál
csak az veszíthet aki néha talál
soha nem csalódik aki nem remél
csak az nem halhat aki nem él

csak az eső moshat tisztára
csak az érintés adhat új hitet
csak az álom vezet poklok-poklába
csak az ölelés teremtt új életet

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Garda-Benkő Duó

naiv-vágyak

lebegnek fátylak
imbolygó árnyak
sötét szobákban
éled a vágy
sóhajok szállnak
hunyt szemek látnak
sötét szobákban
emléked vár

illanó illat
csendesén hívlak
sötét szobákban
hallgat a könny
szerelmes szavad
bőrömon maradt
sötét szobákban
néma közöny

elárvult álmok
egymagam állok
sötét szobákban
a szó üres

mintha rezdülne
hangszál pendülne
sötét szobákban
hangod keres

nem hiszem még sem
falakba vésem
sötét szobákban
a nevedet
emlékszem múltra
hozzád simulva
sötét szobákban
öleltelek

arcom a szélnek
szememben ég el
sötét szobákban
feléledt fény
hamvadó lángok
új tűzre várok
sötét szobákban
éledjen fény

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Silling Tibor

Voltak szép napok

Voltak szép napok
és voltak éjszakák,
éreztem gyakran
hajnali fák szagát.

Simultak hozzám
nyíló illatok.
De bezárták lelkem
a csukott ablakok.

Ébredő szellő
az arcomhoz ért,
fülembé súgott,
valamit kért.

Remegő víztükör
őrizte arcomat,
még én sem láttam
jövendő harcomat.

Védőn ölel át
minden kedvesem;
vagy csak álom ez,
s már nem is létezem?

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Roth István

csendül a város

csendül a város
zsendül az élet
reggeli fákról
hullnak a fények

álmos szemekből
elfut az éjjel
lassú lépések
szaladnak széjjel

virradnak tornyok
égből a fényjel
ébredő lombok
nyújtóznak kéjjel

árnyból árnyék lesz
fal mellé térdel
madárdal rikolt
hallgassam: kérlel

vöröslő felhők
úsznak az égen
köztük a "semmi"
világít kéken

lángol a távol
egyre csak nézem
új nap születik
szép lesz úgy érzem

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Josef Berger

Csikorgó magamnak

csikorgó hónapok
daloló tegnapok
életet álmodok
talán...
vézna a becsület
elhal a lendület
ellököd kezemet
nalám...
teremtett nyugalom
hazudott utakon
utazni vonaton
az ám...
élek már gondtalan
eltűnök nyomtalan
nem leszek hontalan
hazám...
érted a szavakat
gyűjtöd a javakat
őrized magadat
lazán...

találsz még értelmet
nem kérsz már kegyelmet
hagyod az egészet
ma már...
látod a jeleket
lehunyod szemedet
nem teszel egyebet
de kár...
néha még haza mész
senkit már nem kísérsz
erre vagy arra térsz
ki vár...
álmodban csókolod
saját ősz homlokod
magadban mormolod
imád...
jönnek még hajnalok
elmúlnak nappalok
maradnak bánatok
terád...

valaki elveszít
semmi sem lelkesít
hálót sors sem feszít
alád...

Itt meghallgatható megzenésítve.
Megzenésítő, előadó: Menyhért Judit

Lakatos Péter Levente

"Akár egy halom hasított fa,
hever egymáson a világ,
szorítja, nyomja, összefogja
egyik dolog a másikat
s így mindenik determinált.
Csak ami nincs, annak van bokra,
csak ami lesz, az a virág,
ami van, széthull darabokra."

József Attila: Eszmélet (részlet)

Ifjúságom elszáradt koszorúi

Ma már nem számít

Sok lúd disznót nem győz ma már,
Meggátolja arany karám.
Vak tyúk, hogyha szemet talál,
Nem kérkedik, magába száll.

Hálás, mert a földtől kapott,
Nem számít, hogy ki aratott.
Mert ki arat, ma már nem vet,
Lyukas, rozsdás garast megvet.

Éhes disznó mindent felfal,
Nem számít, hogy anyja elhal.
Nem számít, ki mennyit kínál,
Bele mindig többet kíván.

Mocskos disznók, makk meg korpa,
Elérkeztünk gyémánt korba.
Sertések túrják a zöldet,
Lúd ma már csak küzdve győzhet.

2015. szeptember

Bárcsak

Megpróbálom, hátha.
Mélybe vájva, ásva.
Halott csontok között,
Megváltásra várva.

Itt csak sár és férgek.
Éltek, képek, végek.
Piszkos katyvasz ez csak,
De én mégsem félek.

Rothadó hantfogó
Végre révbe értem!
Csak még egy
Csak még egy!
Percet élj meg értem...

2016. január

Nihil

Változó idők, korok, szavak
Hömpölygő árral sodranak
Halakat, vadakat, agyakat,
Vérrel kent, fáradt hadakat.

Ki a kor kezdetén volt, avagy sem
A semmiből kozmoszt keringetett.
Ármány próbatételt rendelt el, mert
Adott észet, erőt, de értelmet nem.

Így értelmetlen létezni, mégis
meg kell azt kérdeznem: miért is?

Hisz az őszanyag tapintható,
Még ha szemfényvesztés is csupán.
Mi meg csak állunk itt bután emberek,
Tudni akarva azt, amit nem lehet...

2016. február

Tavasza

Boldogtalan boldog pillanatok
Mosollyal arcomon pillantgatok körbe,
egy görbe kör-tükörbe.

A Boldogságos Szűzanya
Kötényébe hajtom fejem várva,
hogy nyugalmat hozó álmra csukódjék szemem.
Mégis tavaszi napsütéstől fázva, dideregve,
Nem vágyva álmokra, pénzre, sikerre
Bolyongás adatott osztályrészülnem.

Minek a tavasz?
Ha a gleccsereket olvasztja bár,
de jégbe fagyva hagyja a dagályt
Szívem mocsarán.

És minek a szív, ha benőtte a lián?
Tőlem francia, magyar, török, szír, cigány
Osztozhat Isten Egy fián!

Magam lennék az, ki lenni akarok?
Vagy csak ósdi holmik közt matatok
Bekötött szemmel, sötét szobában,
Hátha valami akad ott.

Sajnálatot nem várok, boldogságra nem vágyok
Sok értelmet nem látok, elég nekem, ha szántok.
Csak egy legjobb színésznek járó Oscart
Osszál nekem Ó Uram a mennyből!

2016. március

Hiába

Teli torokból
Tarka szitkokat
Szórok tereád
Ki dalra hívogat

Szikrázó szitkok
Csilinglő átkok
Ostromoljátok
A szertfoszlott álmot

Most itt vagy végre
Nem kell az égre
emelnem szemem
és néznem a mélybe

Lelkem nyugodna
Nesze te Isten!
Csak rá kell jöjjek,
hogy hangszálam nincsen

2016. április

A halálhoz

Mondd, ki vagy te?
Ki életem előszobája óta kísérsz
s tisztes távból figyelsz
Tán irigyelsz?
S ezért démoni suttogással
fülembe ciripelsz?

Miért lesel rám?
Úgy, hogy ne lássalak
Ha milliárdokkal elbírtál,
mutasd hát nekem magad!

Könnyelműen játszadozol
azzal, mi másnak a minden
Ez nagy hatalom...
De tudd, én nem félek
Ha kell, majd segít rajtam Isten

Vívj meg velem! De tisztesül,
ne úgy, mint mással, ki retteg
Érteni, érezni, ismerni akarlak
S átkarolni mielőtt vesztek

2016. május

A hegyre fel

Tüske-erdő
tövis-tenger
Ember kelj fel
hegyre jer fel

Kéklő zuzmó
harmat moha
Lekoptatta
fel-út pora

Itt még üde
itt még vidám
Hegynek mérge
mint a cián

Elmaradó
zöld erdőség
Földön nem lesz
többet hőség

Nincs itt már vad
nincs itt élet
Mendegélve
fel az égnek

Sziklaszirtek
szikár szurdok
Fellegek közt
majd megfúlok

Nem sok választ
a haláltól
De egy világ
a hazámtól

Bár pislákol
még a lélek
Jégben testem
dermedt, félek

Közel a csúc
„bízz magadban”
Beléd sulykolt
gaz szavakban

Bár maradtam
volna polgár
Dögölve a
kandallónál

Csúcsra érve
boldog fények
Sziporkázó
messzeségek

Csakhogy jégbe
fagyva bokád
És akkor most
hogyan tovább...?

2016. június

Apám?

A Corvin egyik padján ültem, amikor
A sarkon befordult egy őszülő, hórihorgas alak

Bicegett. Az idő megállt. S a szívem akkorát dobbant,
Hogy beleremegtek a falak

De csak egy öreg csavargó volt a térről
Tovább haladt...

2016. július

Ki akarok törni

Ki akarok törni, de nem emberek
közül
Hanem csillagokkal bélelt fellegek
mögül

Olyat hozni, ami túlmutat a
világon
Nem kellene többé búsulni a
hibákon

Ki akarok törni, hogy legyen végre
béke
Tudatos szemek tekinthessenek az
égre

Ódzkodom én attól, hogy bevonzzon az
átlag
A jó nép fátylott szeme belenyugvó,
bágyadt

Ki akarok törni, de minek ha
nem tudok
Ki kitörni próbált eddig, mindegyikük
elbukott

Sötét az éj. Oly sötét, hogy nem látom
végét
Porrá foszlás, elmúlás hoz embernek
békét

Ki akarok törni, de nem emberek
közül
Hanem csillagokkal bélelt fellegek
mögül

2016. augusztus

Október

Friss tejként ömlik be
a Csend az erdőbe
Az őszi alkonyban
búsuló mezőkre

Leveti harsány gúnyját a táj
mint az, ki bölccsé válik
Ilyen az élet, ilyen a nyár
A pompa avarrá mállik

A rideg tövis-bokrok
kopaszodó homlokán
megcsillan az elmúlás, a végzet
A hegyek magasztos oromát
Lösszé csiszolja az enyészet

A rikoltó, játszdi énekek
hangját elnyeli a távol
Szürke, zuhatag, halk neszek
Elterülő, szép halotti fátyol

Az idő konok múlása
Őszíti ősszel az őzet
Kit összerezszent ösztöne
Majd elnyeli a tőzeg

A büszke gím is meghajtja fejét
Mert nem tud ennél jobbat
Úri, vakmerő, heves ösztöne
Az árnyékban alázattá fonnyad

Jön-e még a dérre fény?
Vagy ez az utolsó alkony?
Ezt dönts el te nemes ősz
Magam, a részednek tartom.

2016. október

Hozzád

A halál torkában egyensúlyoztam nemrég.
Egy hajszál választott csak el és emlékek,
hogyan feneketlen kútjába belépjek
a nemlétnek.

A pokol tornácának kapujában állva, győzött az értelem.
Mert a júliusi naptól izzadó,
perzselő érzélem, nyomot égetett
a széthulló életen.

Ha nem lennél, már én lennék távol a fáktól
S a világtól
Nem tudnál rólam, s a síromon rothadó virágról.

De itt vagy! – és szorítod kezemet
Nekem pedig az egész világ a tenyeremben
Mert megmutattad: érdemes még hinni
a szerelemben.

2016. november

Egyik nap a másik

Az egyik nap párban
Másikon meg egyedül
Én vagyok a cigány,
ki a fejfám mellett hegedül

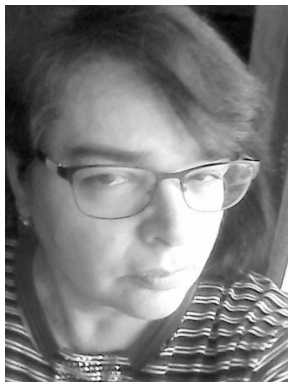
Az egyik nap kisüt
Másnap meg beborul
Én vagyok az anya,
aki a sírhantra borul

Az egyik nap forró
A másik meg rideg
Én vagyok a vándor,
ki a kopjafánál piheg

Az egyik nap nem, nem!
Másikon meg igen
Én vagyok az Atroposz
ki a síromon pihen

2017. május

M. Jósvai Éva

Bányamérnökként végeztem, néhány évig lelkesen dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után közgazdaságtant tanultam, állami hivatalokban dolgoztam. Kislánykorom óta találok ki történeteket, de írásba foglalás híján nagyrészüket feledésbe merült. Elsősorban novellákat és meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten.

Tizenöt éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi pályázat próza kategóriájának első helyezését. Közel száz írásom jelent meg száznál is több válogatásban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem gépészmérnök lányomat, valamint tanár kedvesemet és természetesen írok.

Sába betörőt fog

Sába, a három éves moszkvai őrkutya lány a langyos nyári éjszakán a házuk fala mellett húzódó hűvös járdán aludt. Érzékeny fülei hallottak ugyan valami furcsa neszezést a szomszédból, de nem törődött vele, öreg barátnője a labradorkeverék Morzsi fennhatósága a terület.

Pár perc múlva azonban teljesen felébredt, Morzsi halk nyöszörgését hallotta a kerítés mellől, azonnal odarohant. Morzsi fájdalmasan vonszolta magát még közelebb a kerítéshez, hogy megérinthesse Sába orrát:

– Segíts, Sába! Egy idegen ember jött be az udvarra, mikor ki akartam zavarni, megütött! Nagyon fáj a lábam, meg mindenem! Kinyitotta a házat és még bent van. A gazdámék nincsenek itt-hon...

Sába ez utóbbit tudta, hiszen esténként az ő gazdasszonya etette Morzsit már napok óta. Sérelmezte is eléggé, hogy mindig Morzsi kap hamarabb!

Sába fejében gyorsan pörögtek a gondolatok, nem igazán tudta mit tehetne, a szomszéd udvarra nem tud átjutni.

Aztán meghallották, hogy az illető kilép a házból, pillanatok alatt kinn volt a kapun és sietősen megindult az utca vége felé.

Eszes ember volt, tudta, hogy hajnali kettő körül a csendes zsákutcában egy megálló autó zajára esetleg kinéz egy-két lakó. De a gyalog közlekedőt, ha még meg is ugatják a kutyák, míg leér az utca végén levő térhez, az nem fog érdemi feltűnést kelteni.

Ekkor már Sába is meglátta a magas férfit, aki valamit a hóna alá szorítva igyekezett minél hamarabb távol lenni Morzsi udvarától.

– Meg kell fognom! – ez volt Sába első gondolata, a második pedig az, hogyan tegye ezt.

A kapuk zárva voltak, a kerítésen kívül magas, széles sövény. A nagykapu! Vízszintes léceire rálépve egyetlen ugrással kint van az utcán!

Mikor ráugrott a férfi hátára, az ijedtében elterült, és mikor Sába finom morgás mellett az agyaráit is megmutatta neki, már moccanni sem mert.

Eddig jó, gondolta Sába, de hogyan tovább? Ha ugatni kezd valószerű, hogy valamelyik szomszéd hamarabb jön ki, mint a gazdája, és leparancsolja az emberről, sőt meg is szidja. Ugyanez történik, ha túl soká vár és dolgozni indulnak az utca lakói.

Olyan hang kellene, amire biztosan a gazdái ébrednek fel legelőbb, amit más talán meg sem hallana...

...Anna álmodott.

Álmában Sába az a tízhetes kölyök volt, aki előző nap érkezett meg.

Fagyos február volt, de ő és férje csak az udvari kutyatartást tudta elképzelni.

Berendeztek Sábának egy formás házikót a kennelben, de a kiskutya mégis egész nap a bejáratí ajtó mellé leterített szőnyegen pihent.

Anna nyugdíjas lévén egész nap otthon volt, és elhatározta, hogy az első napokban óránként pár percre kimegy hozzá. Így is tett, de bizony még egy hétig is előfordult, hogy pár perccel azután, hogy becsukta maga mögött az ajtót, Sába furcsa vinnyogó sírásba kezdett.

– Nem megyek ki hozzá azonnal, mert megszokja, mint az elkenyeytetett csecsemő, akit azonnal felvesznek, ha egyet nyikkan – próbálta magát fékezni.

Tudta, bezárt kapu mellett a kölyöknek semmi komoly baja nem lehet.

Természetesen tíz-tizenöt perc múlva megint kezdődött a simogatás-dzsembori... Talán egy hét sem telt el és ezek a „sírások” megszűntek.

Most azonban nem szűnik a sírás, pedig simogatja a puha hófehér-szürkés-barnás bundát...

Anna felébredt és a sírás folytatódott, sőt erősödött.

Az asszony az ablakhoz sietett és látta, hogy Sába két hatalmas mellső lába egy hason fekvő idegen férfi hátán van, rákiáltott a kutyára:

– Sába, mit csinálsz te ott!

Sába már gazdasszonya megpillantásakor abbahagyta a sírást és nagyon boldog volt, hogy az ugatás helyett ezt a hangot választotta!

Nem mozdult csak vakkantott párat.

Anna felébresztette a férjét:

– Sába kint van az utcán és egy férfi van a mancsai alatt!

Mindketten kisiettek az utcára.

Anna már éppen rá akar szólni Sábára, hogy engedje el az embert, mikor meglátta, hogy mit szorongat az illető:

– Ez Ági ékszeres doboza. Tavalý megmutatta, hogy milyen fülbevaló-nyaklánc szettet kapott a fiától születésnapjára. Készpénzt is tartanak benne...

Közben odavánszorgott Morzsi is, feje, lába csupa vér volt. A hirtelen feltámadó szél hangosan csapta be utána a kiskaput, amelyet este Anna zárt kulcsra.

Férje visszaindult a házba:

– Hívom a rendőrséget...

Mazál Ferenc

Ferencnek hívnak, annak köszönhetően, hogy az elsőszülött fiú családjunkban örökli a nevet. Ám Édesapámnak kettő Ferenc nevű fia is volt. Sajnos a bátyám elhunyt. Majd évekkel később világra jöttem, a nővérem mellé, hogy legyen valaki, aki bosszantani tudja. Mindez a világ közepén, Kópházán esett meg.

A versekkel viszonylag hamar megismerkedtem, bár elsősorban horváttal. Megmondani nem tudnám mikor írhattam az elsőt. Azonban ez versnek nem is volt mondható. Viszont arra büszke vagyok, hogy voltak, akiket meg tudtam győzni arról, hogy megéri próbálkozni. Hiszen mire leírok egy versnek mondott valamit, addigra azt a gondot, ami foglalkoztat, már fel is dolgoztam.

És játszani nagyon jó!

A Múzsákhoz...

Valamit álmodtam, jujj, az, mi lehetett,
Álmomban a Múzsza keresztre feszített,
Kalliopé, Euterpé szóltak hozzám,
Vizsgálat vár a Parnasszosz ormán, ám rám.

Nézz tükörbe, miként űzöd szavaidat,
Homérosz, Dante... teszteljük tudásodat,
Vizsgabizottság – mindannyian ott leszünk,
Már sorolhatnád is, kik a Múzsák, s nevünk!

Jambus, trocheus, rím a régmúlt fegyvere,
Időmértékes vers – minek éljek vele,
Alliteráció, mily fura fogalom,
A poézisre vágyom, hát próbálkozom.

Rajtam ne fogjanak ki a művészetek,
Jaj, Istenem, nem készültem, mit tehetek,
Művészeti ágazatok sok-sok sarja,
A Művészek oly sajátos látásmódja!

Milliónyi képmás, Ti dicsőségesek,
Festmények és szobrok, Múzsák meséljetelek,
Mennyi történet, modern regény, érzelem...
Pechemre – kezem beleért.... – felébredtem.

Teszem... a semmit

Nem teszek semmit, csak panaszkodom
redőket növesztgetek homlokomon
eluralkodott Földünkön a közöny
ételemet „megértésből” – meg nem főzöm.

„Segíts magadon, az Isten is megsegít!”
vagy gondolataimmal tán megbetegít
szólnék HOZZÁD ... de elmenekülsz
terített asztalomhoz hozzá nem ülsz.

Voltam fiatal és örökké lázadó
tanácsot, visszásságot bátran elutasító
„Majd megmutatom!”- álmodtam okosat
felépítem társaimmal üde világomat.

Beköszöntött egy napon a szerelem
érzelmeimmel játszott büszke kedvesem
s én ELFOGADÓ lettem, megadó és vak
SZÍVVEL elviselve – a mindennapokat.

Teltek a napok – a SORBA beálltam
EGYÉNISÉGEMET – közösbe – felszolgáltam
társadalmunk oltárán szunnyadt a hitem
alkalmazkodj, ezzel teszel jót – elhittem.

Repültek sebesen azok a napok és évek
mindennapi robotban fogytak el az érvek
tehetségem nem alkothatott, csak várt
felébredszen vagy lelkednek okozol még kárt.

Földrengés kellett, felbomlott a CSALÁD
„életed pénzhajsza, figyelj rá, te galád”
asszonyorsók, férfisorsók, másképp, lehet
közös tapasztalatban rejtőzik – a felelet.

Új utakat KELL keresni és arra rátalálni
EGÉSZSÉGRE, FÖLDRE, az EMBERRE VIGYÁZNI
elpusztul minden, ha észre nem térsz
Szodoma bűneiből, ha magadnak kérsz.

Segítsetek rajtunk...

Harangláb, fehér szobor... az út mentén,
Mementó – a közelmúlt történetén,
Bár néha sírva vigadnak a népek,
Katasztrófáról nem regél az ének.

Ellenfélé vált a rutin, az évek,
A töpörödött éjszakai fények,
Körforgalom, a jármű sebessége...
Autóbusz dőlt a feje tetejére.

„Segítsetek rajtunk, jaj, siessetek,
Ha istent ismertek, könyörüljetek!”
Összefogtak – tűzoltó, orvos, mentő, –
S vigyázott mindenkire a Teremtő.

Véres, roncsba szorult esetetekért,
Életért küzdöttek, zarándokokért,
Közben lelkük búsult egy-egy elhunytért,
Lengyel testvéreinkért, gyermekekért.

Hősök-e kik akkor tevékenykedtek?
Megpróbáltatástól meg nem rettentek,
Hétköznapi hős-szerű seregei,
Marcali, Keszthely, Zalaegerszegi...

2002. 07. 01.: nem sokkal éjjel 1 óra után, a hetes, a hatvan-
nyolcas, a hetvenhatos főút csomópontja.

Húszan hunytak el, ebből kettő gyermek.

Az összes utas megsérült. Ötvenegyen voltak a buszon.

A mentést tizenkét óra körül fejezték be.

2023. 05. 04. Flórián napján.
(Szent Flórián a tűzoltók védőszentje.)

Álmodtam valamit...

Álmodtam valamit... oly üdítően szépet,
Mivel köszöntsön, ajándékozzon az élet,
Adjon munkát, tisztességeset, kedveset,
Nemes szívet, édeset... és egy szerelmet.

Álmodtam... gyümölcsöt, bokrot, fákat,
Egy édeni kertet, s benne haranglábat,
Virágot! Milliányit! Tűzliliomot, rózsákat,
Kedvesemnek minden napra pár szálát.

Álmodtam! Harangom víg kongását,
Ünnepre csalogat, gyönyörű ünnepre,
Köszönti a békét, békéjét a világnak,
Nem hallani zaját fegyverropogásnak.

Álmodtam, az Embert, Testvéri Ölelést,
Határok nyitását, a Paradicsomba rést,
Már nem lehetsz az embernek farkasa,
Tört szívének, lelkének gyógyító orvosa.

Álmodtam! Csókot, az első! Az ölelést!
Megható, drága képet, nyújtja a kezét,
Mosoly az arcán, vár, egy szóra, egy szót,
Elfogadod-e, elfogadom-e, szeretetét.

Álmodtam – egy kedves, édes otthont,
Kacsalábon álló kastélyt, a forgó várat,
Mesebeli hercegnőt vagy Csipkerózsikát,
Hét törpét. Mesék közé, csak valóságot.

Álmodtam, szépséges szerelmi fészket,
Aprócska tanyát, arát, tündéri feleséget,
Hűséget, reményt, pajkos, sok gyermeket.
Köszöntsük mi együtt, hálásan, az életet.

Melletted...

Melletted gonosznak lenni,
Bibliai csoda, a tíz csapás.
Becsülni, hinni, bízni, szeretni,
Lelkedből terjedt el a hatás.

Melletted mindig otthon lenni,
Jóban, rosszban – félni, ölelni.
Jóban félni, rosszban is ölelni,
Kéz a kézben, a Végig kísérni.

Melletted, ott, csak otthon lenni,
Terhet – a válladról is – levenni,
Örömet aratni, örömet elvetni,
Holdnak a földjét megkövetni.

Melletted jó – boldognak lenni,
Vénusz fegyverét megismerni,
Mielőbb aratni, mielőbb elvetni,
Holdnak földjét, egyet, követni.

Melletted az utat, jó megkeresni,
Évára és Ádámra – tán – rátalálni,
Előre mindig, vissza nem lépni,
A fényt felfedezni, s lubickolni.

Melletted, itt, jó otthon lenni,
Eget és földet is megmozgatni,
Az úton járva tán Mózeset követni,
Isteni szép szót – újra – felfedezni.

Melletted! Gonosznak lenni?
A bibliai csoda! A tíz csapás!
Bízni. Hinni. Becsülni és szeretni.
Lelkedből terjed! Ez a hatás.

Keresztény vagyok...

Keresztény vagyok, és az is maradok,
Romlottnak romlott, hitet nem váltok,
Török zsarnok elől menekültek Őseim,
Dobó, Zrínyi, Dózsa öröksége, kincseim.

Hű fia akarok lenni magyar hazámnak,
Tiszteletet követelek, adok a Másnak,
Bár kitárta kapuit a Föld, a nagyvilág,
Mégis marad a Kedves, a gyöngyvirág.

Jöjj, vendégünk, ha csak vendég leszel,
Kenyér, só vár, így köszöntünk, szívesen,
Békével gyere, s parolára nyújtsd kezed,
Kedvedet keressük, míg köztünk létezel.

Otthonomból ki ne túrj, három nap elég,
Érzéseinktől ne pironkodhasson az ég,
Munkát, kenyeret keress kies hazádban,
Áldjon meg az Isten! – a viszontlátásban.

Fent a hegyen, Golgotán és Olümposzon,
Békevágyban szunnyadozik a nyugalom,
Nem harcolnak, példát mutatnak, Istenek,
Kiegyezésükkel... a hitetlennek, s hívőnek.

Álmodtam...

Álmodtam valamit, vagy – tán álom volt,
Lelkemben kifakadt egy parázna pont,
„Szereted-e Istent?” – faggatott! Egy hang,
Ateistának hiányzik eme rang.

„Neked adtam mindent.” – beszélt csendesen,
Szenderegtem, békésen, kipihenten.
"Életet leheltem, sok fényt, s tudatot."
Hát űzöm is a szebb jövőt, holnapot.

„Társat kaptál, gyermeket, s mi minden mást.”,
Alamizsnát, ó, igen, sok vallomást.
Botladoztam, a sorsom megkergetett,
Előre mindig, úgy utad meglehet.

Miért nem figyeltem a hiszek egyre,
A néha eldobandó bús életre?
Hiszen nem közöltél feltételeket,
Szabad választásom másként nem lehet.

„S mit adtál mindezért?” – ezzel bosszantott,
Tűzhányóként nem felhőkbe robbantott,
„Mert lehet ám élni... Isten kegyerén.”,
Majd meg is nyugszom, egyszer, a tenyerén.

Segítség...

Bajban, vészben, nyomorúságban,
Istenem segíts – életünk viharában,
Siess! A tegnapban, még a mában,
Építs jövőt, MA, a Hold sugarában!

Hol lehetsz? Kutatlak! Az ár, életem,
Mára romokban áll, dobog a szívem,
Büntetés, magány, múlt... elengedem,
Mondd a tékozlónak – megengedem!

A jóban alig, vészben mindig, keresett,
Kérlelt, kért, irgalmat, s nem felejtett,
Fogadd szivedbe, a lélek mindent kibír,
Bántást, bánatot... a gyermeked is, sír,

Nem kérek sokat, csak a szeretetet,
Békét a világban, néma fegyvereket,
Édeni kertet, itt a Földön, EMBEREKET,
Felebarátokat, társakat, szerelmeket.

Bajban, vészben, nyomorúságban,
Istenem segíts – életünk viharában,
Siess! A tegnapban, még a mában,
Építs jövőt, MA, a Hold sugarában!

Születésnapra...

Szót kérnek, csiripelnek a verebek,
Hát ünnepelni akarnak... emberek.
Mit hoz a Hegyre a születésnapod?
Az áldott napfényt ajándékba kapod.

Írásomhoz sűrű ihletet hoztak,
Volt, hogy dicsértek, ám néha szapultak,
S ha esténként kiültünk egy kisfröccsre,
„Váljon a bor vérré, egészségtekre!”

Elröppent hatvan év, látod, mily hamar,
Sorsod üldözött, a sors olykor kavar,
Szeretted, dolgoztál, tanultál, éltél,
Unokák ölelésétől nem féltél.

Ünnepeljünk, el senki se feledjen,
Unoka, társ, gyermek vígan öleljen,
Daloljon a Földön ki él, s eleven,
Áldjon meg az Isten, Isten éltesen!

Költő nem vagyok...

Költő nem vagyok, tán nem is leszek,
Rímeiket csak játékból kergetek,
Kutatom a szavakat, keresem,
Elmondani, milyen a szerelem.

Együtt lenni – ó, ez mennyire más,
Lelkedig, lelkemig ér a hatás,
Szebben zeng a beszéd, a sok szokás,
S nem fáj ám úgy a „kutyaharapás”.

Feltámadáskor megnyugszik a gond,
Diadalt ünnepelhetsz, Te „bolond”,
Nézd, mit rejt a nyúl, a piros tojás,
S derűtől visszhangzik az áldomás.

Ma ne hulljon hát keserű könnyed,
Tegnap a Múlt. Holnap? Nem is ébred,
A Jelen itt áll, vár minket, téged,
Fogjuk meg, lelkünket erre kérjed.

Boldogságot vonz a felébredés,
Megmutatja a „Ma”, nem is kérdés,
Erre várt az élet, a szeretés,
Húsvét vigíliája – életérzés.

Modern özönvíz...

Modern özönvíz – egy atomvillanás,
Egetverő, elképesztő tombolás,
Örült detonáció, földindulás,
S valahol settenkedik a megoldás.

Hirosima, Nagaszaki nem volt elég,
Mutassátok, milyen, ha a világ ég.
Provokáltok, istenként! S van e mire?
Ám amit tudtok nem való semmire.

Magatoknak mindent! Gyűjtögethettek.
Nagy vagyon bűvöletében éljete!
S mégis akadnak éhező gyermekek,
Jóléti társadalomról meséltek.

Modern özönvíz – egy atomvillanás,
Ily könnyűvé vált mára a rombolás,
Épületek, erdők, mezők, életek,
Ám az özönvízben elveszthetitek.

Ereje sincs...

Még nincs ereje a nap sugarának,
Március idusa – ma – te vagy a fény,
Történelmünk, régmúltunk viharának,
Dicsőségről álmodozik – a remény.

Mit mondhatna a modern kor fiának,
Tizenkét pont, hőstettekről... egy regény,
Vidd hírét tanúknak, az igazaknak,
Előttük, ím, fejet hajthat... az erény.

Szabadság – megújult, ősrégi álom,
Testvériség – a lelkünk, imádságunk,
Egyenlőség – éltünkbe őket várom.

Mily gyenge, Istenem, lásd, ez a vágyunk,
Imánk teljesítsd, lenne kívánságom,
Hozzál békét, nyugalmat kér – Világunk.

Hallhatjuk dalát...

Hallhatjuk dalát cinege madárnak,
Helyét keresi jövődő fészkének,
Udvarol – „nyitnikék” – nap sugarának,
Ám van még méregfoga, ma, a télnek.

Fitogtatja erejét hű hadának,
Évődő szavát az északi szélnek,
Útját állja üdvös megújulásnak,
Át nem adná részét – a nagy egésznek.

Kedvesem jöjj, légy társam a reményben,
Rossz után jót, tél után tavaszt várjunk,
Leljünk útra, együtt, közös életben.

Hidd el – megvalósulhat – minden álmunk,
Ha az elménkben, az érző szívünkben,
A szeretet oldalán – MI – ott állunk.

Érezd a csendben...

Érezd a csendben, most, a szerelem dalát,
Ámornak üdvözzöld mámorító szavát.
Ne gondolj a korra, légy örök fiatal,
Foglalkozzon évekkel a sóhivatal.

Szükség van Rád ma is, Tőled tanulhatunk,
Terebélyes tölgy alatt megnyugodhatunk.
Szeretetet látok, ott virít arcodon,
Megértés tüze pislákol homlokodon.

Érezd most a csendben a szerelem dalát,
Ámornak üdvözzöld mámorító szavát.
Gyermekek láncá mögötted sorakozik,
Unokák tánca melletted tolakodik.

Nem gyűjtesz vagyont, fontosabb a szeretet,
Utad végén már Isten kegyét keresed.
Mi jön még, milyen lesz a végső állomás,
Elrejtett titkot nem őrizhet látomás.

„Nem csak a húsz éveseké a világ!” – tudhatod.
Éveidnek számát bár ócsárolhatod.
Ám érezd a csendben... a szerelem dalát,
Ámornak üdvözzöld mámorító szavát.

Kívánok neked eleget...

Kívánok neked eleget,
Hanyagold a felesleget,
Örömet a mai nappal,
Szeretetet egy kalappal.

Mutasson irányt a béke,
Lelkednek legyen az éke,
Kiskertedbe a nap fényét,
Jó hangulatod őrzőjét.

Virágos tavaszi vesszőt,
Egy csendes májusi esőt,
Egész évre boldogságot,
A borútól távolságot.

Sikered legyen tengernyi,
A bánatot elviselni,
Lelked teljen meg élettél,
Megbecsüléstől ne féljen.

Jó dolгодban ne reszkessél,
Üdvözljél, ünnepeljél,
Hanyagold a felesleget,
Kívánok neked eleget.

Mráz Erzsébet Irma

Nyírmihálydiban születtem, Hajdúnánáson élek. Itt fejeztem be az általános iskolát, érettségiztem, születtek a gyerekeim, tanítottam a nyugdíjazásig. Főiskolás Nyíregyházán voltam.

Régóta írok verseket, kimaradtak közben hónapok, évek. Nyomtatásban először a helyi lapban, a Nánási Újságban jelentek meg, majd 2006-ban az Accordia Kiadó antológiájában.

Azóta különböző kiadók antológiáiban, mesegyűjteményekben, magazinokban és három önálló kötetemben olvashatók írásaim. Címük: Vers-virágzás, A hegycsúcs messze van, Kérdezz, ha érdekel! Most két kötetben dolgozom, meséimet és gyermekverseimet próbálom kötetbe rendezni.

Írok novellát is. Szépirodalmi tevékenységemért, pályázatokon több oklevelet, díjat kaptam, tagja vagyok néhány irodalmi érdeklődésű szerveződésnek, köztük a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek, a Cserhát Művész Társaságnak, a Berkenye Körnek.

Fontos számomra a család, két gyermekem és egy unokám van. Rajtuk kívül a bátyámra is mindig mindenben számíthatok. Életem tragédiája: szüleim elvesztése.

Eszembe jut néha

Eszembe jut néha gyermekkori álmom,
hogy betegen fekszem a kórházi ágyon.
Arctalan alak ül mellettem a széken,
kedvesen azt súgja: Gyere velem szépen!

Ellentmondást nem tűr, megfogja a kezem,
érintése hideg, én nem követhetem.
Sötét van szobámban, nem látszanak fények,
nem akarok menni, de nem szólok, félek.

Pár pillanat múlva üresen áll székem,
hova tűnt az alak, nem tudom, nem értem.
Éreztem, hogy lassan elengedi kezem,
elmúlt a látomás, elmúlt a félelmem.

Közel volt a hajnal, ébredtek a fények,
orvosok, ápolók, kezdődött az élet.
Nem akartam estét, rémisztő álmokat,
de többé nem jött el a fekete alak.

Meggyógyultam akkor, bár sokáig tartott,
az a kicsike lány haladékot kapott.
Akarta mindenki: anyám, apám, bátyám,
senki nem sejtette, ezután mi vár rám.

Nem kímélt az élet, próbára tett sokszor,
én álltam a sarat kínok között olykor.
Felnőttem, tanultam, gyerekeket szültem,
aztán tanítottam, hisz erre készültem.

Siker és csalódás volt az úton társam,
büszke voltam néha, sok mindent megbántam.
Boldogság, csalódás, öröm, sok-sok bánat:
elvesztettem drága anyámat, apámat.

Elteltek az évek, az összegzés készen,
azt a régi álmot újra felidézem.
Itt ül ágyam mellett talpig feketében,
hol járt ennyi évig, nem tudom, nem kértem.

Keze az ölében, nem fogja még kezem,
talán, csak arra vár: én kérjem, hogy vigyen.
Amikor azt érzem, felesleges vagyok,
megfogom a kezét, percig sem maradok.

Az utolsó óra

Sóhajt szenvedve a kukoricatábla,
kémleli az eget kis esőre várva.
Mintha felhőt látna, ettől jobb a kedve,
legalább pohárnyi most nagyon jó lenne!

A levél mar, éles, apró csövek rajta,
nincs mitől megnőjön, bár nem ilyen fajta.
Kiszáradt a szára, elveszett a remény,
kiszívta életét a forróság, napfény.

Szenvedő gyökere vizet nem talál,
harcol, de hiába, közel a halál.
Kárba veszett munka, Földünk elalél,
gyilkos az aszály, szenved mind, aki él.

Az aszály a bűnös? Ki rontotta el?
A kérdést ki hallja? Senki nem felel.
Beton mindenütt, rég kivágták a fákat,
udvarokon műfű, mérgeznek a gyarak.

Parkot alig látni, helyén betonházak,
érezzük, nem jó így, de csak néhány lázad.
Kell a ház, az út, ezt mindenki megérti,
a természet beteg, vesztét számonkéri.

Pusztít az aszály, pusztul növény, állat.
Gondolkozz, ember, mentsd meg a fajtádat!
A természet része vagy, ezt csak együtt lehet,
a természettel együtt magad is mentheted.

Az utolsó óra, talán, még nem késő,
kezdj hozzá azonnal, mert rohan az idő!
Az utolsó óra, elpusztul világod,
kin kérheted számon szomorú halálod?

Kószál a Hold

Az éjszaka leteríti vásznát,
bámul a Hold, azt hiszi, csodát lát.
A csillagok andalognak lassan,
ragyognak az égi nyugalomban.

Sűrű bokrok csendesen guggolnak,
ágaikkal üzennek a Holdnak.
A szél szunnyad egy fa tetején,
elnyújtózott az éj közepén.

Szó a takács, szüntelen dolgozik,
nő a lepel, egyre sűrűsödik.
Kószál a Hold, benéz ablakomon,
megsimítja biztatóan arcom.

Homlokomra rácsorog a fénye,
kérdőn néz rám: Nem aludni kéne?
Rámosolygok, minden rendben, nincs baj,
téged várlak, elhoz majd a hajnal.

Nem érdekel

Szívemben még perzsel a nyár,
de hajnaltájt hűs szellő jár.
A madárhad útra készen,
nem maradnak itthon télen.

Szívemben még nagy tűz lobog,
ősz jeleznek a fák, bokrok.
Sárgul a levelek széle,
nem maradnak ők sem télre.

Heves a láng a szívemben,
jó érzés ez, így van rendben.
Nem érdekel szél, sem levél,
amikor már átöleltél.

Jöhet az ősz, a tél fagya,
szívem lángban, nem fog rajta.
Leszáll a köd, sűrű lepel,
de most engem nem érdekel.

Nádassy József

(Szentistván, 1947. december 18. –) magyar költő, műfordító

Édesapja Nádassy József jegyző volt, aki az őt ért politikai üldöztetések és bántalmazások miatt menekült Miskolcra. Ifj. Nádassy József azóta is itt él.

1971 óta jelennek meg versei lapokban és antológiákban.

Lengyel költőket fordít. Zenél.

Pártfogója volt Nagy László, akinek halála után Nádassy József és köre az állambiztonsági szolgálatok megfigyelésének intenzív célpontja lett, melyet utóbb az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárától kikért nagyszámú irat is bizonyít. 1981 és 1988 között több alkalommal rendőrségi őrizetbe került. A magyar kormány jogtalan fogvatartása miatt 2018. november 27-én megkövette.

X X X

A beláthatatlan utak
hangján
szólok
szólítalak
a csikorgó sikolyok
szemén kiáltalak
csenddé avatlak
fenyőfaterhű itt
már a mosolyod
nem juthat el
a felhőkig
a vakságig keresnélek
már
szörnyű szabadság
van bezárva
benned

csillapíthatatlan
mint maga
a lehalkíthatatlan
fájdalom
vészes hajad
gomolyog
a torkomban
szemed ki-ki kel
a karjaimban
ráz ez a szívharapó
nyugalom
két tél után
nyár nélkül
érezem már
a havak hidegségét
rág már
a szádra vonuló
madarak otthontalansága
feszít ez a minden

zenénél nagyobb
zene
ez a sikolytalan
fohász
mikor lesz itt
szádra omló
suhanás
zuhanás
ó te lélegzetet is
nélkülöző ének
fel-fel szakadó
várakozás
fel-fel szakadó
fokozódás
ártatlanságig fajuló
jószág
semmibe ömlő
tisztaság
kétarasznyi hang
karnélküli holnap

Három lány
fehérbe
meg egyikük
szeme szíve
meg egyikük
arca szíve
meg folyosó fehérsége
három fehérnek
egy – tél – fehérre

Isten szeresse
ember el ne
vehesse

* * *

ludmilla sárga jégarcú mezőtekintetű
ludmilla rózsát szagol
és szemén szerelem
szaván halni készülő csend
csillanó vízért hajol
haja maga a nap

Rodé Klára

Az írás örömforrás és nincs korhoz kötve. Én magam is rátaláltam, túl az életem delén. Történeteimet érlelte az idő, a vég nélküli tapasztalás és az olvasóim, barátaim lelkes biztatása. Mozgalmas utam, marketinges végzettséggel, folyamatos tanulással, karrier építéssel, versenytáncsal, szerelmekkel, később lányaimmal, unokámmal, elveszített férjekkel és szülőkkel, kiapadhatatlan forrásnak bizonyultak. Jó megfigyelő vagyok, meglátom a szépet és a groteszket egyaránt. Mindenről írok, amit érdekesnek találok akár a mindennapi életben humorral, iróniával, pikantériával. Versekkel is próbálkozom.

Első kötetem a „Hatfejű sárkányfemina” 2014-ben jelent meg. Ebben évben készült el az „Életre keltek” mini album, a tárgyak „személyének” félpercesei. Majd „Félárnyék” címmel novellák, versek, saját fotókkal. 2018-ban „Az én kaleidoszkópom”, 2020-ban pedig első regényem „Az arcnélküli férfi” címmel. Legújabb válogatásom a „Tenyérnyi történetek”, 2022-ben került a polcomra. Az „Életre keltek” mini albumot kibővítettem és napokban vettem át a nyomdától. Írásaim helyet kaptak az Őszi varázs, a Verselő, a Kézen-fogva, az Érzés, a Fölfelé, valamint a Lakótelepi hófehér c. antológiákban is. Novellákat publikáltam vidéki helyi lapokban, a Mimind írói portálon, és a Litera-Túra online magazinban.

Szerencsés vagyok, mert az írás a hobbim, az életem része lett végérvényesen. Remélem, hogy az olvasóimmal hamarosan személyesen is találkozhatok, hiszen majd két évig várakozásra voltunk ítélve a pandémia miatt. Alig várom...

Tulipán matrica

Beesteledett. A kényelmes bőrfotel mélyéből most is csodálattal nézte a nappali falán a színes fotót, a törtfehér keretben. A mennyezeti lámpa fénye ebből a szögéből, megcsillant az üvegen.

– Talán matt papíron, táblára kellett volna kasíroztatni, keret és üveg nélkül. – morfondírozott magában, és jóízűen belekortyolt a kissé hűvös Jagermeisterbe. A sötétzöld lapos üveget maga mellé tette az üvegasztalra.

Örömmel töltötte el, valahányszor a képre nézett. Duplán. A virágcsendélet tulipánjait is szerette, és gondolatban összekapcsolta külföldön élő lányával, aki a fotót készítette.

Szeme sarkából a Tv sorozat filmjére figyelt, de igazán nem kötötte le. Erősebb hangot sem adott rá.

A fotelt kicsit arrébb tolta, így már nem zavarta az üveg csillogása. A rusztikus, öblös kerámia vázában kilenc szál tulipán ágaskodott. Harsogó zöld, vastag száruk elbírta a félig kinyílt, közepén sárga, kívül mélybordó színű fejeket. Méltósággal álltak egymás mellett.

A tizedik virág szára nem tudta megtartani a hatalmas bóbítát, és a vázából egészen az asztalra hajlott. Ahogy az asszony feje is csukott szemmel, lassan a fejtámlához szenderedett...

Álmában születésnapjára jöttek össze a barátok, a kerti partin. A régi jól összeszokott társaság.

Mindenki virággal köszöntette.

A sok, szebbnél szebb csokor között a legkedvesebb a tulipános volt. Bordó színű tulipánokkal. Mindet a kerti kispadra halmozta. A tulipánokkal kivételt tett. Vázát keresett, de nem talált a hétvégi házban. A konyhában a mosogató kagylót jól bedugaszolta, vizet engedett bele színültig, és belefektette a virágokat.

A kertben vidáman telt az idő. Miközben a nyársat forgatták a parázon, elfogyott a kenyér. Bement a házba.

Rémülten vette észre, hogy a saját háza zezzugos pincévé változott. Eltévedt. Végül a félhomályban nehezen, de megtalálta a konyhát. A konyha asztalnál, mielőtt a kenyérért nyúlt, észrevette, hogy a mosogatóban az összes virág szára lehajlott.

– Meg kell menteni őket! – gondolta, és sorba fektette a tulipánokat az asztalon. Majd összefogta mindet, és próbálta csokorba rendezni. Nem sikerült. Halottak voltak. A száruk nem tartotta meg a hatalmas fejeket. Szinte eszelősen, egyenként a csap alá tartotta, fejjel lefelé lógatva, hogy a csöves szárba minél több víz kerüljön. Így sem sikerült talpra állítani a virágokat. Rögeszmésen mindegyikkel ugyanezt tette, de semmi sem változott. Sírva fakadt.

A zöld laposüveget leemelte a polcról, és ragasztót keresett. A tulipánok szirmait leválasztotta, kisímította és egyenként a lapos üveg falára ragasztotta. Hogy örökre ott maradjanak.

Elzsibbadt nyakkal, könnyes szemmel riadt fel a sistergésre. Az adásnak a Tv-ben már ki tudja mikor, vége lett.

A fotel melletti asztalra pillantott. A laposüvegen nem találta a felragasztott tulipán matricákat.

Álmomban láttalak

Szemhéjam nehéz, az elalváshoz mégsem elég
Lehunyt szemem keskeny résén fényképed néz felém.
Álmomban is láttalak, a közelembbe jöttél
Kezem a kezédbe fogtad, de most sem beszéltél
Gyűrűink egymáshoz koccantak, te máshol „éltél”.
Egy padon a képzelt hajnalon arcomhoz értél
Hűvös tekinteted kutatott a szemem mélyén.
Nem találhattad, rég elveszett, amit kerestél.
Talán a szarkalábak körötte, miket néztél
Évtizedek múltak, mióta váratlan elmentél.
Százszor kérdeztem, miért te, és nem feleltél.
Álmodom ifjú arcodról, mintha itt lennél
Halántékod nem öszül, olyan, mint akkor rég,
Igent mondanék, ha a kezem újból megkérnéd.
Válaszod várom, de az álmom most is véget ér...

Valóságos álomkert

Az angol kisváros rendezett főútján fiatal lány lépkedett tempósan Hampton Court felé. Az utolsó körforgalom után, a jelző táblát követve, néhány száz méter után megpillantotta a Tudorok tekintélyt parancsoló palotáját. Új barokk szárnnyal, immár toronyok nélkül is Európa legpompásabb palotájának hírében állt.

Hátizsákjában középiskolás tételek lapultak. Két héttel az érettségi előtt születésnap ajándéknak kapta ezt az utazást. Közgazdaságtanból, nem történelemből kellett vizsgáznia, mégis mikor belépett a gyönyörűen gondozott, formára nyírt bokrok közé a palota kertjébe, felötlöttek gondolataiban a VIII. Henrik királyról olvasottak.

Különösen érdekelte a számára legizgalmasabb, Boleyn Annával kötött rendhagyó házassága, bár a király rajta kívül még öt feleséget tudhatott magáénak.

A palota kertje csatornáival, a harsogóan zöld pázsittal, virágágyásokkal és álmodozásra hívogató padokkal álomszerű volt.

Kényelmesen elhelyezkedett, szandálját levette, lábát maga alá húzta, és jó nagyot kortyolt az ásványvizes palackból. A majd egy órás gyaloglás és a madárcsicsergés álomba ringatták.

... és a kertben meglátta Annát és a királyt. Szorosan egymás mellett lépkedtek, valamin nagyokat kacagott a lány, aki még csak udvarhölgye volt a király első feleségének.

Henrik elragadtatva nézte az elegáns, életvidám, kacérkodó lányt. Valamit a fülébe súgott, talán a királyi lakosztályba invitálta estére. Az okos Anna úgy tűnt, hogy nem állt kötélnek. Tanult nővére, Mária esetéből, akit hamar megunt, és új szeretőre váltott a király.

Fogadásra készült az udvar.

A palota óriás konyhájában több száz embernek sütöttek, főztek a szakácsok, szolgálók. A hatalmas teremben végeláthatatlan hosszú asztalokra kerültek a fenséges étek és kifogyhatatlanul töltötték a gyorsan fogyó bort a kelyhekbe, kupákba. Az udvari zenészek dallamaira felbuzdulva egyszerre táncoltak az udvarhölgyek és a vendégek.

Annáról le nem vette vágyakozó szemét az uralkodó. Szemlátomást szerelmes lett, és alig várta, hogy a mulatságnak véget vethessen.

Üzent, hogy várja az udvarhölgyet.

A lakosztály hálójában, sűrű függönnyel körülvéve terpeszkedett az óriás baldachinos ágy, a király köntösben várta, hogy kinyíljon a nehéz szárnyas ajtó.

Megérkezett a várva várt hölgy. Gyöngyökkel ékesített sötét haja kibontva, dekoltázsában az uralkodótól kapott rubinköves nyakék szikrázott.

Pattanásig feszült a levegő. Átölelték egymást, Henrik megsókolta és az ágyra fektette a lányt.

Bár a királlyal soha nem fordult elő, hogy valaki ellenálljon, Anna tiltakozott.

Ügyesen kibúvót keresett, magyarázta, hogy szűz és csak a férjével fog együtt hálni. Henriket teljes szívből tiszteli és szereti, örökösrel ajándékozná meg, de csak a házasság után.

A király ekkor még Aragóniai Katalin ura volt, válásról a pápa engedélye nélkül szó sem lehetett.

Ám a fiú trónörökös reményében és hogy Annát megkapja szembefordult a katolikus egyházzal. Kitagadását nem bánta, megalapította az anglikán egyházat, melynek a feje ő maga lett. Katalin száműzésével Boleyn Annát királynévá koronázták.

Sajnálatos módon, fiú helyett leánygyermeknek adott életet ez pedig nem volt elég az uralkodónak és birodalomnak.

Anna ármánykodással és hosszú várakozással megszerzett „asszonyhatalma” három évig tartott mindössze. Fiú örökös nélkül maga ellen fordította a királyt.

Koholt házasságtörés és vérfertőzés vádjával, hogy újabb feleséget találhasson, Henrik lefejeztette második asszonyát. Az összegyűlt tömeg hangosan kiabált, szitkozódva dobálta, amíg Anna az emelvényhez érkezett. Az utolsó szó jogán valamit nagyon halkán suttogott, mikor a hóhér a pallósát a magasba emelte.

A padon szunyókáló lány fölébredt, riadtan nézett körbe. A hátizsákjából kiesett közgáz tételeket szanaszét fújta a szél. Zsibbadt lábát kinyújtóztatta és próbálta összekapkodni a papírlapokat.

Némelyik megadta magát, és mint a fehér zászló úszott tovább az öntözőcsatornában...

Soós Katalin

Írásaimmal rendszeresen veszek részt irodalmi pályázatokon, aminek eredménye a több, mint két tucat kötet az írásaimmal.

A Kárpát-medencei Életmesék írói pályázat sorozata elsőként részesített „HŰSÉG-DÍJ”-ban.

Első kötetem *Fél pohár aszú gyertyafényben* címmel, a második *A békák is tudnak sírni* címmel elérhető az interneten.

A karantén alatt fiataloknak írt *Tarlófutás* című kisregényem is ott olvasható.

Műhelytitkaim

Szeretem az irodalmi pályázatokat: főleg, ha gondolatindító témát és határidőt is megadnak.

Ilyenkor izgatottam várom, hogy újra és újra megtapasztaljam az isteni csodát. Mert a kiírást megismerve nem görcsölök, hogy ugyan mit kellene írni, hanem az egészet „elküldöm” a tudatalattimba, hogy ott dolgozzon kedvére, én pedig végzem a dolgaimat normálisan.

Mígnem egyszer csak „viszketni kezdenek az ujjaim” és akkor tudom, le kell ülni a pályázati füzetem elé a kedvenc tollammal és akkor megszáll az ihlet és folyamatosan ömlik belőlem a szó. Minden javítás nélkül írom gyöngybetűimmal a történetet.

Igen, ez így volt eddig. De már 2-3 éve az írásom betűi mint lomha kukacok másznak sorban a papíron – egy óra múlva már magam sem tudom elolvasni, mit is mondanak a sorjázó hernyők.

Ez volt az SZM (szklerózis multiplex) első támadása a testem és az irodalmi tevékenységem ellen.

Mert nem vagyok egy Szabó Magda, hogy direktben az írógépbe mondjam, azaz írjam a történetem, az utolsó két pályázatnál vért izzadtam, mire a gondolataim a papíron megjelentek.

Ennek ismeretében semmi ihletem nem volt, hiszen nem tudok írni és így azt sem tudtam mikor van/volt a határidő.

Azonban megint megtapasztaltam: „Az Úr csodásan működik”.

Hajnali fél négykor felébredtem, egy halk hang azt mondta: nézzed meg az mobilodat, emailed van! És láss csodát, ott állt az első sorban Komától: határidő május 22!

Amíg magamra kaptam valamit, megjött az ihletem, beugrott egy téma, egy történet. Nosza előkaptam a pályázatos füzetem és azon melegében elkezdtem írni az ötletet és pár emlékeztető szót, kifejezést.

És a papíron nem szép, de IGAZI betűk jelentek meg a vándorló hangyak helyett. Csodálatos érzés volt!

Hirtelen sok dolgom lett, de a Koronázást nem hagyhattam ki, és a vasárnapi istentisztelet után ihlettől fűtve megint átélhettem a folyamatos írást, mintha valaki vezette volna a tollam: hiba vagy javítás nélkül megszületett a Párhuzamos életrajzok.

Köszönet a lelkiismeretes szerkesztőnek, aki serkentett a „csakazértis” pályázatírásra. Illetve a fiam által felkutatott és beszerzett CBD olaj folyamatos szedésének, ami lehetővé tette a javulást, az írást.

Párhuzamos életrajzok Plutarkhosz után szabadon

Az étterembe lépve és helyet foglalva, körbe néztem és Éva mögött a sarokasztalnál egy párra lettem figyelmes. A férfi határozott profilja ismerősnek tűnt, szemben vele egy finom vonású, fáradt arcú hölgy, aki láthatóan, néha ránk-ránk nézve figyelt minket. Ki lehet ő?

A desszertig kellett várnom, amikor is a hölgy az asztalunkhoz lépett, kedvesen mosolyogva hozzám fordult és lánykori nevemen szólított.

Majdnem elájultam a meglepetéstől: Ágnes volt! Harminc éve az esti egyetem óta nem találkoztunk!

A hangjáról, a mindig vidám, kedves hangjáról ismertem fel!

Gyorsan megegyeztünk: Péternek egy cikket kell írnia és a Nők lapjának adott interjút kell korrektúráznia, én pedig az elfáradt Évát elkísérem a buszmegállóhoz, majd sétálunk egyet.

Mintha tegnap váltunk volna el, hosszú léptekkel egymás mellett haladva a Mackós iskolát érintve letértünk a Rigó Jancsi cukrászda felé: mert mindketten a világ két másik partján élve „hovágyunk támadt” az igazi francia krémesre meg egy dobos tortára.

A Mackós iskolát nem hagyhattuk ki, hiszen a barátságunk ötven éve ott az elemiben kezdődött. Bár a nyolcadik után szétváltak útjaink: más-más középiskolába jártunk, de időről időre a kórus fellépéseknél össze-összefutottunk és Ilonka néni (Andor Ilona neves karnagy, Bartók/Kodály tanítvány) kérdését: Mik szeretnének lenni, kinek milyen álmai vannak a jövőjét illetően? – ilyen közös séták alkalmából jól kitárgyaltuk.

Most már évekkel később a megvalósítást kellett megbeszéljük.

– Drága barátném – kezdtem a faggatózást – addig még képen voltam, hogy az „altmat” befejezésének évében te már Gyurikát vártad és én indigóval jegyzeteltem a Harnos tanár úr „funkanal” hosszú levezetéseit, meg a fura Corradi tanár úr élvezetes számelméleti, algebrai előadásait. Tudtam, hogy egy ösztöndíjat nyertél Brüsszelbe és a pár hónapos babával kellett útra kelned.

(A szerző megjegyzése: altmat = alkalmazott matematika, funkanal = funkcionális analízis.)

Azt már a sok teendő közben írt ritka leveleidből tudom, hogy később Péter is nyert egy ösztöndíjat Chicagóba és Brüsszel után olyan jók voltak az eredményeid, hogy a brüsszeli cég ajánlott neked egy kutatói állást Amerikába.

Hogy élted meg, hogy álmaid városában, New Yorkban fogsz élni és dolgozni? És mindezt egy pelenkás kisgyerekkel?

– Hát ez nagyon felemás volt. Már Brüsszelben is nehéz volt magyar/külföldi létemre kutatómunkát végezni. Egyedül, Péter lelki támogatása nélkül.

Nem akartam belga bölcsibe, majd óvodába adni Gyurikát. És akkor az én áldott anyukám összepakolt, otthagyta szülővárosát, Egert, volt iskoláját, ahol most már ő volt a tanárnő. Korkedvezménnyel, pár évvel előbb nyugdíjba vonult és kijött hozzám nagymamának! Rövid időn belül találtam Manhattanban egy tágas, napfényes jó lakást. A közelben volt egy kisebb park, játszótérrel, tavacskával, nagyon kedves anyukákkal, gyerekekkel. Az anyukám és Gyurika is rögtön otthon érezték ott magukat.

Sokszor megkérdeztem magamtól: Ez igaz? Nem álmodom? Amerikában vagyok? Manhattanban élek? Édesanyám is itt van velem, magyar dalokat énekel, meséket mond, dalol a kisfiamnak. Érdekes a munkám, az intézet minden feltételt biztosít a kutató-saimhoz. Igaz, Péter Chicagóban van, de minden nap skypeolunk, ezért tudom ő is jól halad a kutatásával. Ha befejezi, már hívják máshová, ahol egy új ötletét megvalósíthatja és azt reméli, hogy nekem is lesz ott állásom és akkor együtt dolgozhatnánk.

– Édes Ágneském, de jó hallani, hogy így közeledik az álmod további megvalósulása! És most nyaralni jöttetek haza? Mi lett a másik álmoddal, hogy ikreid legyenek?

– Hogyan alakult a családi életünk? Képzeld az is megvalósult! Amikor Péter intézetében kiírták az álláshirdetést, megpályáztam és megnyertem. A new york-i lakást megtartottam, mert a chicagói álláshoz járt egy kutatói lakás, és mert Péter már ott sikereket ért el, ezért a főnöke javasolta, hogy mint egy család, ha együtt élünk, akkor inspiráljuk egymást és jobb eredményeket tudunk elérni.

Ebben az időben, a pillanatnyi nyugalomban két dolog történt: megszületett a kislányunk Ildikó, és Péternek sikerült a kutatása. Eredményesen fejlesztett ki egy férfi-meddőség elleni szert és egy életmód-javító eljárással a gyerekáldás területén is előrehaladott eredményei lettek.

Ezt több konferencián is ismertette. Pár évvel később maga Sebye professzor hívta meg egy konferenciára, hogy Péter ott mint előadó ismertesse eljárását.

Ennek tartalmára figyeltek fel itthon is. Például a Nők lapjában, meg több hazai TV csatornán és hívták meg műsorokba és előadásokra, hogy ismertesse a módszerét és eredményeit.

– És az ikrek?

– Hát Ildikónak, aki közben háziorvos lett és tovább képezi magát meg kutatásokat is folytat, megszülettek az iker kislányai: Lili és Lea. Amolyan cuki két angyalka! Most éppen aktív nagymama vagyok és nagyon élvezem. Próbálom anyukámat követni: sok magyar népmesét, népdalt tanítok nekik. Már elkezdtek magyar néptánc csoportba is járni. Nagyon élvezik. És olyan édesek, ahogy magyarul beszélnek!

A dobostorta utolsó falatjánál tartottam, amikor Ágnes direktben rám kérdezett:

–És te, hogy állsz az álmaiddal?

–Hát az én életem nem lett ilyen sima. Az, hogy a Kádár időben református lelkész akartam lenni, teológián tanulni és prédikálni, igét hirdetni a szószékről... hát ez valóban csak álom lehetett.

Hiába volt lelkész hiány, csak 4 teológián képeztek fiúkat. Lányok szóba sem jöhettek.

A rendszerváltás (?) után sok hitoktatóra volt szükség.

Egyszer valami hivatalos dolgot kellett elintéznem Szegeden.

A visszafelé menő buszra még két órát kellett várnom, így be mentem az esperesi hivatalba a következő esperesi látogatás részleteit megbeszélni. Kiderült, hogy munkanélküli vagyok, bár több szakmám, diplomám van, de nem taníthatom azokat, mert nincs pedagógiai végzettségem. Az esperes ajánlotta, hogy végezzem el a hitoktatói szakot ott Szegeden, ahol pedagógiából is kell vizsgázni, és akkor megoldódik a munkanélküli állapotom. Ezzel képesített pedagógus leszek és a szakmai tudásomat, a hiányzó pedagógusok helyett, taníthatom.

Jelentkezni kell, ma van a határidő. De kell lelkészi ajánlás is a kitöltött jelentkezési lapra. Kérdően néztem rá. De megnyugtatót, ő megadja ezt az ajánlást, mert ő az esperes.

Így is lett. A három éves képzést elvégeztem két év alatt és megkezdődött, nem a vágyott lelkészi, hanem a pedagógusi pályám.

De az Úr csodásan működik.

Vidéken kaptam állást, de a gyülekezet ahová jártam hamarosan bajba került, mert az idős lelkész balesetet szenvedett. Nem tudott lábraállni és felmenni a szószékre. Mivel a szomszédos két faluban már a bibliakört én vezettem, felkértek lelkész bácsi helyettesítésére. Így történt, hogy az álomom, hogy szószékről prédikálhatok, megadta a Jóisten, beteljesült.

Csodálatos volt megtapasztalni, hogy az Úr elém adta az Igét: miről prédikáljak és hogy mit mondjak.

Fantasztikus volt, amint ömlött belőlem az Ige. Meglátásaim lettek, magától jöttek a gondolatok, az összefüggések.

És a hívek reakciói: sorba álltak, hogy gratuláljanak és sokan köszönték, hogy sok újat hallottak most a szószékről.

—Hát mi is gyakran jártunk templomba, de ritkán adódott, hogy épületes magyarázatot kaptunk volna. Pláne Amerikában, ahol ritka volt a magyar lelkész szolgálata!

– Pedig jelentkeztem külhoni (USA, Kanada, Ausztrália) miszióba is. De már megvolt a jelölt a pályázatra. Én csak hitelesíteni voltam jó a meghirdetett misziói állást...

– Hmm, ezt nem gondolná az ember az egyházakról...

– Hát nem. De mint mondtam, az Úr csodásan működik...

Történt, hogy a nyelvtudásom csiszolására csatlakoztam egy keresztyén levelező adatbázisba. Előtte tudni kell, hogy nagy Händel rajongó vagyok..

– Persze, rendszeres résztvevője voltál a „Ki nyer ma?” játéknak. Most hogy mondod, emlékszem egyszer nyertél két jegyet a Zeneakadémiára. El is lógtunk a „funkanal” előadásról, mert elmentünk a hangversenyre. Pécsi Sebestyén játszott Händel orgonaversenyeket.

– Na erről jut eszembe, voltál, voltatok a híres MET-ben (Metropolitan Opera), amire úgy vágytál?

– Persze, éppen a kedvencemet, a Toscát láttuk és méghozzá Placido Domingoval. Először a kakasülön volt jegyünk, de ma már pártoló tagok vagyunk, páhollyal.

De ez semmi, de a Veronai arénában is voltunk és még rengeteg híres operaházban.

Huh Eszter, azt az érzést sosem felejttem. Nem is a kiöltözés. Nem is tudunk, nem is akarunk kiöltözni. De a zene, meg az az atmoszféra!

Ha nincs az a kezdeti ösztöndíj és nem nyerünk a pályázaton... Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak, hogy eljutottunk ilyen helyekre.

– Tehát Händel. Gyerekkorom óta dédelgettem azt az ötletet, hogy egyszer jó volna látni és hallani a Vízizenét úgy, mint Händel idejében. Hogy a zenészek a csónakokban ülnek, játszanak és úgy eveznek le a folyón. Például a Dunán. A képzeletemben a zenészek korabeli ruhákban ültek és úgy játszottak.

Abban a bizonyos levelező adatbázisban megakadt a szemem egy kanadai kenu-készítő jóképű fickón. Nem is tudom miért, de válaszolt.

A bemutatkozó levelemben megírtam ezt a Händel Vízizenés álmomat, és hogy éppen a szervezésén ügyködöm.

Legnagyobb csodálkozásomra a válaszában megírta, hogy ő már a 16. vagy 17. ilyen fesztivált csinálja! Brunswickban, a Tobique folyón. Fiddle Fesztivál, mert népi hegedűn játszanak a csónakban ülő zenészek, nem a klasszikus állhoz szorított hegedűn.

A hosszú levelezés során gyönyörű természetfotókat küldött, verseket kaptam, végül kvázi megkért, hogy legyek az életének a társa – ott Kanadában!

– Jaj, Eszterkém, de izgi! És mi lett a folytatás?

– Tíz centivel a föld felett lebegtem, és lázasan készültem Kanadába – talán az új otthonomba, a Fiddle Fesztiválra és a személyes találkozásra.

Közben gőzerővel szerveztem a „Händel Vízizenéje a Dunán” programomat. Már minden megvolt, csak az időpontra vártunk. Mindenki gyakorolt.

Azután az egész egy pillanat alatt csak terv maradt.

Egy álláshirdetésre jelentkeztem és csodák csodájára állandó állást kaptam Londonban – három évi hiábavaló magyarországi keresgélés után.

Sírt a lelkem az elmaradt Vízizene miatt, de Angliából szervezni tovább – nem volt értelme.

Átrepültem az óceánt. Megérkezve Kanadába – majdnem egy órát töltöttem a vámnál, a határon, pedig egyetlen kiszálló utas voltam. Mindenki látni akart, meg az útleveletem, mert senki sem látott még magyar utast Brunswickban.

A Csónakos várt a reptéren, majd este a vacsoránál közölte, hogy a Fesztivált egy istentisztelettel szokták megnyitni és bezárni. És ő, mint spiritus rectora az eseménynek, engem kér fel erre a feladatra. Vállalom-e?

Nem győztem hálákat adni az Úrnak, és ihletet kértem tőle, ami hamarosan meg is érkezett.

Kiválasztottam a megfelelő énekeket és a nálam lévő gyerek-kori énekeskönyvből az egyik angol éneket magyarul is elénekeltem, mielőtt az egész gyülekezet angolul.

Láttam a nemzetközi hallgatóságon, hogy a prédikációm meg az ének meghatotta őket.

Lám ez az álom is megvalósult és nagy örömökre szolgált a valóságban is.

Hogy a dunai Vízizene, mint álom elmaradt?

Istenem, köszönöm, hogy évekkal később, amikor Te úgy láttad, hogy alkalmas az idő, megtapasztalhattam, hogy milyen ihletetten írni és beszélni – akár a szószékről is.

...és mindenek tetejébe egy több évtizedes barátságot Veled, Ágneském

Szabadi Ágnes

1983-ban születtem, Pakson nőttem fel. Férjemmel és két fiammal Budapesten élek, piackutatóként dolgozom.

Gyerekként is szerettem már írni, többnyire fiktív magazínokat és interaktív könyvecskéket, tizenéves korom óta pedig nagyrészt verseket.

Az álom – mint téma – különösen közel áll hozzám: egy (nemrég elhunyt) tanítómesterem révén sokat tudtam meg arról, milyen mélységek rejlenek az álmotörténetekben, és hogy mennyi mindent megérthetünk a valóságunkból általuk.

Hajnali tündér

Hajnali tündér iszapos kézzel
nevetve szalad a gangon.
Takarót ránt le, játszani hív – és
százféle morajló hangon
ébred az utca, álmosan repülünk
sokszínű kavalkád felett.
Lomb nőtt a fákon, és kék égben úszhatunk
magányos fürdőkád helyett.

Hajnali tündér, oly régen láttalak,
mesélj a színekről nekem!
Fakó a szobám, és nappal is sötét van,
hiába nyitom ki szemem.

Hajnali tündér, milyen lesz, ha végre
elszáll e dermesztő álom?
Leomló falakon, pókhálók között
fut körbe százezer szálon.
Csend van, és már régen nem nevet senki...
Gyere el, tündér, mert félek!
Meséld el: szép lesz-e, érzem majd, fájni fog?
Meséld el, milyen, ha élek...

Ottfelejtett falevél

medréből kilépett folyó rajzolt emlékül
fedetlen fájó, széthordott talajt a télnek
egy ottfelejtett falevél a magasságba szédül
lázálmában erdők és avarhalmok égnek
csend honol az utcákon, kerítésre fagyva
törött, fakó ágak karcolják az eget
legyengülő vesztesek sorsaikra hagyva
kiáltanának, de többé nem lehet

ölelésre hív a hajnali napsugár
ablaküveg mögött gondosan zárva
lesz egyszer tavasz, és lesz egyszer nyár,
és futunk a réten, és nem nézünk hátra
és nem fájnak többé az összefirkált mesék,
a ki nem mondott szavak, a felbontatlan sörök
eltűnnek reggelre a borús, hideg esték,
tő felszínéről az örvény-írta körök

ottfelejtett falevél, földre hullsz végre
elcsitul a vihar, a kín többé nem űz
s ahogy a füstfelhő búcsúzik az égre
az ólomkatona szívét is elnyeli a tűz.

Rajzólnék

rajzólnék neked napocskát
ahogy elsuhansz a vonaton
kísérjenek izzó sugarai,
ha felkap a szél az avaron
kiabálnék a szürke, álmos ködben,
ha fájnak a lélektelen reggelek
leírnám ölelésed, illatod,
hogy szívem könyvespolcára rejtselek
utolsóként siratnálak soká,
ha lebontanák fáradt falaid
kifulladásig szaladnék utadon,
túlharsogva az élet cinikus szavait
ordítanám, hogy gyönyörű vagy,
akkor is, ha elmúltál, s emlék alján alszol...
Te adtad nekem az ujjat,
ami neked most napocskát rajzol.

Ima helyett

Alszik a kékszemű ég, a sokszemű ház,
a kukásautó, és két kicsi legény...
Kísérd őket sokáig, kérlek,
az élet kötél-táncának törekeny jegén.
S mi hadd legyünk karók e két csemete mellett
vihart, fagyot, háborút állva,
hadd lássuk még őket megerősödve
lombkoronát bontani a világra.

Késő van már

fáradtan nyújtózkodnak feléd
égbe törve kezeid után
fáradtan simogat a szó, a pléd,
ahogy a fáradtan hulló kéz sután
takar egyszer, tízszer, százszor,
mint itt felejtett tompa hóesés
örök álomba vesző „majd máskor”
szürke köddel felejtő ébredés

elhagytam a kavicsokat az úton
elfújta a szél a faleveleket
ha álomban a takarót lerúgom,
itt leszel még, s ha fázni fogok, visszateszed?
és nézd csak, itt ez a bánatfaló virág,
és ez is, ez is, mindet én rajzoltam neked,
és kiáltanám sírva, hogy te vagy nekem a világ,
de késő van már, elmentél, és suttogva sem lehet.

Kötéltáncos

vékony kötél nyújtózik száz méter magasan
szikráival hívogató napfény a tóban
vonal-szájjal vonulok, megfontoltan, lassan
az idei illedelmes kollekcióban

robosztus hegyek körülöttem
vészfógló morajlás tölti be az eget
eső is szitál itt fölöttem
de a smink az marad, lemosni nem lehet

feltámad a szél, és felkavarja sorra
a hegyoldalra hullott száraz levelet
hintázik a kötél, leesek tán róla
nem bánom, jártam rajt' úgyis már eleget

és a felhők akkor fénylenek legszebben
mikor az elmosódó könnyektől már nem látok
szól a zene kéklő, álomszerű csendben
és forró esőbe olvadva zuhanni vágyok

aztán megérintem a hegyet, de eltűnik
orrba vág egy ajtó, rajta tábla: "Ön téved"
elhalkul a dallam, a ragyogás is szűnik
s megy tovább a néma, kötél általi élet.

Letette

letette az izzó fáklyát
csónakjában alszik nappal
hanyagul lógatja lábát
vízbe, hogy a mocskos habbal
szennyezett tenger majd igazolja
a mulasztott órákat, napokat
szívverésével még kirajzolja
a káró, a treff, és pikk lapokat
eldobva a piros nyolcas
hiába volt másik három
régi menetrendet olvas
elnyomja egy tompa álom
lekési a piros hetest
mégsem szalad már utána
megiszik egy újabb felest
rossz az íze, ezt sem bánja
hatost dobott, tovább léphet
térdig gázol már a vízben
senki többé meg nem érthet
hányszor van meg öt a tízben
kanasztával indít kézből
elfújja az északi szél
hármát, ha kivonunk hétből
megkapjuk, hogy merre van dél
egy kilences minden sorban
hétből, ha kivonunk hármát
király volt a középkorban
keresztrejtvény, nézzünk párat
...
fáradt vagyok, nagyon fáradt.

A befagyott Óperenciás-tenger

Március van, mégsem lehet birkózni a zöld gyepen.
Április jön hülyén járva, letiltjuk a Viber-en.
Orgonák, ha nyújtóznak is, nem karcolják a webkamerát.
Vészhelyzetben segíték csak, Hófehérke, most ez van, tehát
vigyázz az almával, mert koporsó sem lesz már...
nézz be a spájzba, hogy van-e még elég lekvár.
Hamupipőke „félcipőben” válogat mostantól lencsét,
kikönyökölve szűk ablakon gyászolja azt a szép estét.
Ereje teljében ragyog kint a nap,
mégsem megy senki a térre.
Csipkerózsika is hibernálva lett
további százötven évre.
Suszter-manók, nincs több munka,
de úgyis mindegy, hogy miket vesztek fel...
Legkisebb fiúk sem mennek vándorútra,
hétfejű sárkány is otthon vesztegel.
Felvette piros köpenyét, maszkot,
elindult nagyihoz a közeli erdő felé:
kosárban bort vitt, kalácsot, sajtot,
csengetett, s letette a pakkot az ajtó elé.
Hápisápi ráeszmél: már csak az árnyéka maradt.
Torzsarágóéknak Ábécé nélkül
nem ízlik többé a falat.
Félreeső kunyhójából Mirci cica intett:
„Itt vannak a papucsok, megőrzöm nektek mindet.
Visszaadom, ha kinyit a világ, és hagyjátok nyugodtan széjjel...
Csak játéktól kipirult arcotokat láthassam újra éjjel.”

Álmodunk tovább

Sietve indultál,
nem pakoltál össze.
Épp, hogy csak pirkadt még,
nem kérdezték, jössz-e
még vissza, hiszen úgy
szerettél itt lenni,
lelkesedve soha nem járt
ösvényeken menni.
Régi színes kendőid
idelent maradtak;
hangod, ahogy hálát adsz
a percnak, a napnak;
szemedből az erő: jég hátán is megélsz...
És, ha csend van, halljuk: Szent Péternek mesélsz,
milyen volt az út, és mit álmodtál éjjel...
Üdvözlöd a fent lakókat derűs kedéllyel.
Felhőkön a mesélőszék, angyal csengőt adott;
pince-mélyről felvitted az örök varázslatot.

De hiába a lépcső, papírból a falak:
beterítik az eget a történetek, szavak,
„Nincsen halál” – harsogják a holdfényes terek...
Megköszönöm álomban, hogy ismerhettelek.

Szécsi Károly

A gondolataimat kiírhatom magamból,
az írás megmarad, a gondolat tovaszáll.
Így ha olvasgatom, emlékezem milyen érzéseket
váltott ki egy vers belőlem.
És így figyelem, tanulom önmagamat.
Számomra a versek (írás) megtisztulást jelent,
felszabadító.

Benned van

Most már elmúlt a fél életem
mint repedezett szikes föld
várom az esőcseppeket
rémülten, porosan, mint nyáron
a zivatar, úgy szívom magamba
az esőt.

Becsorog a réseken, eltűnik
a mélyben nem látja senki
hova tűnt.
Meredten nézem, ennyi az egész,
ennyi az életem?
Röpke pillanat.
Csak az idő ráncai jelzik
arcomon a változást.

Még elég rendben vagyok,
kívülről amit látsz.
Bár a belső el van takarva,
ki tudja mi rejtőzik belül.
Erő és gyengédség vadul küzd
egymással.

Próbálom szinten tartani
álmaim hajóját nehogy
túlsuhanjon az életen,
a realitás falai közt
megakadva, talán
utolérem önmagam.

Érzések, érzések, ködös
képek, emlékek cikáznak
a tócsák körül, visszaverődik
róluk a tükörkép, és elszívja
a tavaszi föld.

Létezés

Sötét az utca, árny-zuhatok
villanások, suhannak az autók,
fényszóróik riktva
kúsznak az utakon.

Szentjánosbogárként
világítanak, s tovatűnnek
a múlt pillanatban.
Jelzik az örökös mozgást.

Minden mozog az éjszakában
álmok repdesnek a párnák között,
kúszva cikáznak
az agyadba a gondolatok.

Mozog a tested a takaró alatt
elzsibbadt karral, végtagokkal
keresed a helyed a sötét puhaságban.
Néha rápillantasz az órára.

Lassan telik az idő, bár
a percek rohannak
futva kísérik a hajnalt
várva az új holnapot.

Nehezen indul a nap
összeszeded a tested
gondolataid cikáznak a térben
az álomról gondolkozol.

Hogy kerülnek az elmébe
tudatalatti terméke,
borzong benned a gondolat
valahova mélyen beragad.

Elfogadod az életed, tova
tűnő létedet, megnyugszik:
és bezárul a föld feletted.

Tovatűnő emlék maradsz
egy ideig, emlékeznek rád
és utána ködként lebegsz
a fénysugárban.

Sötét álom

Démonaink kísérnek az éji
csendben, sötét árnyjáték
kúszik.

Mellettem nincs senki.

Éjjeli farkasszemek csillogása

Magányosan hallgatnak az árnyak
sötéten, még sötétebben
uralják az éjszakát.
Elterül a félelem.

Vonyítások darabokban suhannak

Árvák az árnyak, hallgatag a táj.
Suhogó levél lelkek,
suhannak a szélben.

Dörmög a sötét, ájul a hold

Holdsugár beteríti a tájat.
Álmodozik a lomb nyugalmaiban.
Álarcot hordoz a domboldal.
Átcsúszik a holnapba.

Elmúlt az éj, dereng a fény

Mindenség ébredszik,
Pára, felhők utaznak ide-oda.
Szűrt fellegek barátkoznak.
Közben rájuk köszönt a reggel.

Kezdődik az új nap reménye

Elérhető vagy mégsem

Aludj majd én álmodom,
álmodom helyetted, beköltözöm a
testedbe, érzéseidbe,
átölellek nyugodtan,
fogom a kezéd csendesen.

Végig simítom a tested,
örömmel érzem a bőröd
simaságát, illatodat
magamba szívom, őrzöm ezt
az érzést amíg csak létezem.

Rám szakadt a szenvedély
tüzes parázsként égeti a lelkem,
rám hajol a fűzfa lombja
sűrű ágakon nem látom a
valót.

Megérint a természeted, súlyos
őszintesége nekem való,
megcsókolom arcod, szád,
édes ízét érzem a mába,
természet-közeli érzés.

Szemedben sugárzik a valóság.
Tekinteted őszintén álmodozik,
Őrzi a múltat, és a jelent
rád vetül a fény, mozgásba
hozza a létezését.

Aludj, majd én őrzöm az álmod,
őrzöm az éjjeli csendet,
neszek surranását zizegő
árnyak simítását, éjjeli
sóhajok hídját.

Tavaszi árnyak

lassan indul a nap
előbújik valahonnan
de még a meleget
nem érezni

házfalakon cikázik
fém lemezeken szikrázik
csodálatos árnyakat
repíti a térbe

árnyék mítoszok
járnak a tereken
utakon cikáznak
a napsütésben

megbújnak a völgyben
kúsznak a lombok között
vidáman játszanak a
széllel

házfalakat simogatják
a tó tükrén csillogva
úsznak a messzeségbe
jelzik a múltó napot

árny emberek járnak
a városban csupa szürke
unalom
egymásba kúszva
siklanak a holnapba

lassan-lassan elúsznak
valahová rájuk borul a
sötétség tovatűnnek
az árnyak

Kati fényei

Pirosak, sárgák, zöldek, kékek
virító sötétnek hatott a táj,
elomló fényei bujdosnak
a szélben, rejtett sugarakkal
formálódik a fény.

Tüzesen izzik a nap árnya
harmatcseppek kúsznak
tova, felszárad a lucskos
lomb.

Nézed a fényeket, elindul a képzelet
derengőn tovasuhan,
cikáznak a színek erdeiben
zsibog már a vér.

Izgatottan tekintesz az
ezerszínű világra.
Átéled a létezését magát
színeiddel egybekelsz.

Repülsz, szárnyal a képzelet
alkotásaiddal kifejezed
önmagad, a létedet.

Sugaras árnyak perceket
feledtetik
szomorú színek megbújnak
alattuk.

Ez az érzés kell neked
ez életteli az életed,
minden érzés színné válik,
Benned lakik ami vagy
élvezd soká ami élet
mert ez te magad vagy.

Hosszú esték

Esti fények felgyúlnak a párás
sötét éjben, belém költözik
a magány, a nyugalmas
éj.

Szakaszosan körül vesznek az
apró zajok, villanásnyi fények
bekúsztak az ablakon.
csak versben beszél a gondolat.

Írok magamnak, mert az gyógyít
engem, kimondom, amit már régen
kellett volna, mert nyugalmat
hoznak a szavak, könnyebb lesz a lét.

Közben ketyeg az idő, gondolatok
lassan elterülnek, lelassulnak.
Nem kérdezel magadtól semmit
álomherceg betakar, rád zuhan az éj.

Telkes Csilla

„A költő dala égi láng, mit
A földre szórnak csillagok:
Mi benne ég, önlelke fénye,
De másoknak bús éjjelébe
Ragyog.”

Szamolányi Gyula

Már nő...

Már nő vagy, többé nem
kapaszkodsz belém sírva.
Erős vagy, saját élettel,
És ez meg van írva.
Nehéz látni, hogy
Felnősz.
Gyorsan, messzire
Elszöksz.
Úgy teszek, mintha bölcsebb lennék
Nálad.
De rendben lesz, mert bírja majd a
Vállad.
Elpakolom mind a játékaid,
Még őrzöm mind az álmaid.
Megpróbálok felnőni
Hozzád.
Hogy megleljem a szíved
Titkát.
Nehéz bocsánatot kérni,
Az életért, hibákért, s ezt
Értetni, s elérni.
Megpróbálok, de nem könnyű
Elengedni a kezéd.
Már felnőttél, s nem egyszerű
Ez a szeretet.
Nehéz kimondanom:
– Boldog születésnapot, Kedves!

Mert minden születésnapon
 Egy kicsit vesztés, az vagyok! Bár tudom,
 így helyes!
 Néha nézz vissza Rám, megkérlek,
 S tudd, hogy mindig ott leszek, elérlek!
 S a kislány, ki voltál egykor,
 Megérti tán az anyját!
 S egy öleléssel mondod majd:
 Viszlát!

Kékeslila

Kékeslila az este.
 Szeretem őt, a teste
 Halvány a fényben.
 Már várom. Érzem.

Megremeg a lét bennem.
 Mikor öleli őt a lelkem.
 Nemcsak a szívét érzem,
 Szellemét, szenvedélyem.

Még félek, igaz lesz-e?
 Arany-hajnalban vele
 Ébredek-e, a vállán?
 S ha eljő, eloszlik-e minden
 Felhő?

A tavasz illan...

A tavasz illan,
Már zuhog a nyár...
A nyárfa fehér bokája
Kivillan.
És akácillatot hint
A határ.
A vad Duna szélesen
Hömpölyög.
Apró szősz-pihék szállnak
A habon.
Egy gyurgyalagpár száll
Szerelmesen.
Szitakötők cikáznak
Gazdagon.
A féktelen táj vadságban
Tündököl.
Május aranyat fest
Az ártéren.
Narancsvörös alkonyi
Fényeken
Megnyílik az ég zárja,
Végtelen.
Barázdabillegetők játszanak
A gát porában.
Érik a kalász, a búza szárba
Szökken boldogan.
S a kárókatona kis halakra
Vadász.
A tavasz illan.
Már zuhog a nyár!

Mint szívemre zuhog a szerelem.
Mert értem már, hogy ajándék az élet!
Köszönöm neked mindezt,
Istenem!

Vérvörös pipacsok...

Vérvörös pipacsok
Nyílnak a nyárban.
Szent Miklóson,
Egy ház oldalában.
Mi közöm hozzájuk?
Nem tudom. Nem értem.
Mégis hozzájuk von a vérem.

Nyárelőn fecskék úsznak
A szélben,
Ártéri Dunánál
A napsütésben.
Szerelem napozik az álmos
Partokon.
S mint széles folyam, érik
A bizalom.
Szívemben nő egyre, gazdagon
Hömpölyög.
Áramlás, szárnyalás, ébredés,
Köszönöm.

Anyámról...

A két kezét, ha foghatom,
Nekem igazi jutalom.
A két szemét, ha láthatom,
Nem fáj nagyon a fájdalom.
Mindig velem van, szeretem,
Akkor is, ha már nincs velem.
Ha két kezét nem foghatom.
Ha két szemét nem láthatom.
Csak érzem, csak érzem.
A lelkem mélyén él velem.

Anyám szava

Egy este mellém ült, és rám figyelt.
Majd így szólt: – Ne félj, mindig itt leszek.
Ne sírj! Erős légy, és fegyelmezett.
Az elbukik, kit visz a Képzelet.
Nem értettem, mindazt, amit elmondott,
Talán csak most értem meg igazán.
Ő erő volt az élet vigaszán. Ez volt, amit adott.
Lebecsültem, pedig akaratot, azt kaptam tőle.
Még most is nevel. Ma újra szólt, és újra felemelt.
A szeretet nem számonkérhető, csak
Pusztán létező. Az őserő.
Hisz mindent csak ajándékba kapunk.
S becsülhetjük majd, amíg meghalunk.

Tóth Andrea Éva

„Minden, mi van e bús világon,
álomba ködlő furcsa álom.”

Edgar Allan Poe: Álom az álomban

A Semmi peremén

Távolodó világok elhaló hangjai
Fakó fényfoltok élettelen foszlányai
Széthullanak a kozmoszon túli térben
Fekete álmok spirális örvényeiben

Idő nélküli alaktalanságban
Beleveszve a nemlét homályába
A Horizont mögötti messzeségben
Határtalan, tökéletes csend ölel

Visszatérek az ősi káoszba
Megnyílik tudatom a valóságra
Az illúzió béklyóit letépve
Feloldódom a végtelenségben

Rajz

Emlékezetből rajzolom le apámat,
– fekete a szín, mit megfogok,
lágymonásokat lehel papírra a bánat,
halál veti rá helyettem az árnyékot.

Elképzelem őszes haját és szakállát,
– fehér ív táncol fel a rajzra,
mint mosódik össze ezernyi ránc homlokán...
Csak múltó illanásként dereng fel arca.

Lassú, fájdalmas vonalakat húzok,
– halványan felsikolt a lélek,
alá távoli emlékeket satírozok,
mintha az álom lenne maga az élet.

Elmerengve...

De jó volna holdnak lenni
Csillagokkal keringőzni
Csillagködös éjjeleken
Csendes árnyként megpihennem...

De jó volna füstként szállni
Könnyű szélbe kapaszkodni
Könnyű volna, mint az álom
Tekergőzve tovaszállnom...

De jó volna harmatcseppként
Mámorosan, elmerengvén
Ringatózva egy fűszálon
Kacagni csak e világon...

Téli táj

szürkületbe menvén az est leszáll,
ködös messzeségeken suhan át,
varjak károgását szenvedti a táj...

halott leveleken lépked szívem,
tompá esőtől reszkető lelkemet
csendben temeti avarba az élet.

vén diófák bús árnyékot vetnek,
gyászos dallamokban megremegve,
ében csokor hervad egy kopott kereszten...

hó fedí majdan a régi sírkertet,
örökre álomba fagyott emlékek
szomorú sóhajai hullnak el felette.

Jégtükör

Az ősz elsuhan
s szívemből az árnyak
a halál felé
csendesén szállnak...

Téli dermedtség
lelkemnek mély álma
örök sötétben
hallik suttogása

A tavasz, ha jó
késő fagyot lehel
s jégtükrébe zárja
múló létemet...

Ősi látomások

Poe hollója kopogtatja ablakom
Engedem, hogy repítsen az álmokon
Túl az árnyakon, át az időtlenségbe
A csillagtalan, örök feketeségbe...

Lovecraft szelleme suhan át a szobán
Dermesztő hideg és csend marad nyomán
Rothadó világok alaktalan lényei
Letűnt koroknak elfeledett emlékei...

Sötétben gomolygó, rémes álomképek
Mámorítóan gyászos, végtelen évek
Holt vidékek iszonytató ösvényein
A halál misztériuma lehel álmot nekik...

Sóhaj

feneketlen sírgödör az élet
mélyére hullanak érzéseim
vágyaím hervadó múltként
bomlanak üres semmivé

mélyre temetve mindent
földdel telik meg tudóm
utolsó leheletemmel
lassan száll tova sóhajom

lehunyt szemhéjak mögött
törékeny álmok végtelenjén
fénytelen hullámvázban
örökké lebeg e lét fölött

Varga Imre

Hajdúböszörményben születtem egy forró nyári napon 1951-ben. Iskoláimat is itt végeztem el. Szereztem egy szakmát is, de különböző okok miatt érettségít nem végeztem.

Szegény családi környezetben, de nagy szeretetben nőttem fel.

Nős vagyok, két felnőtt fiam és két gyönyörű unokám van, akiket imádok. Debrecenben élem nyugdíjas napjaimat.

Már gyermekkorban a könyvek barátja lettem, a városi könyvtár állandó látogatója voltam. Kedvenc költőim közül néhány: Ady Endre, Tóth Árpád, Váci Mihály, de a kortársak verseit is szeretettel olvasom.

Ars poeticám: „Tanulj meg versenyt hullani a szakadó hóval, de tudj adni reményt is egyetlen szóval”.

Zavaros vizeken

Most ezernyi veszély van: mi ránk hat!
De miért panaszkodnánk a királynak?
Hisz nagyobb neki a legkisebb gondja,
pedig van már elég udvari bolondja.

Zavaros vizeken halad ma a bárkánk,
s nem tudni még; hogy mi vár ránk.
Üvegszilánkok között lépdelünk.
Véres imaszőnyegre térdelünk.

És amíg bárkánk errefelé szalad,
addig nem lesz a szívünk szabad.
S amíg ez a propaganda gépezet
lelkünk virágain keresztül lépeget,

addig a butaság gyűlölt félelme lesz az úr!
Addig a szomorúság átka sem lazul!
Csak a józanok mosolya nyitja majd szét
a lét fényre vágyó sötét függönyét.

Vészharang

Majd ha a lélek fagyhatárán
megkondul a vészharang,
akkor a józan ész talán
magához tér és itt marad!

De addig sötét pincékben
bujkál velünk az értelem,
mert az álmok bilincsében
fészket rakott a félelem!

Valamit elvesztett az ember,
most csak a gyűlölet ragyog.
Szívünkbe gyászt üt a fegyver
és pofáján vigyorral gagyog!

Újra kellene szülni a csöndet;
és minden ártatlan csillagot,
hogy a bódító részeg ködben
megtaláljuk a holnapot.

Táncoló pengén

Tisze-tosza eszmék csapdájában
vergődik ma ez a föld.
Nyugtalan arcán
csak a lelketlen közöny.
Mondd meg nekem,
ilyen felfordulást ki látott?
Mire való a rend?
Nem értem én ezt a világot.

Aprócska szabályok mentén
zajlik a nagy Élet,
miközben a táncoló pengén
kifeszítnek téged!
Valami új csoda kellene már!
Új hang a bérceken.
Egy békés új világ!
Nem csak a félelem.

Messziről nem hibáztat,
minden jó és szép.
De közeletről már látszik,
hogyan kopik a festés.
Reményt kellene adni!
Sok-sok apró csodát.
Embernek maradni!
S megmarad a Világ.

Hiába kérditek

Mostanában furcsa álmok
gyötörnek: bár soha-soha
én nem voltam rút és álnok,
csak a sors volt mostoha.

Mert nem mindig tehettem
azt, amit szerettem volna;
de panasz nincsen bennem,
csak csíp kicsit a bolha.

Ó hiszen lehettem volna más!
Mozigépész, vagy tanító.
Esetleg egy jó kis nyomdász,
vagy akár könyveket író!

Ám nékem csak a kalapács
meg egy fúrógép jutott, –
mert nem volt akkor más!
De az életem azért nem bukott

el: nyitott maradtam a világra.
Lelkemben reszkető álmokkal
vigyáztam: kőre, fára és virágra.
És megbirkóztam az árkokkal!

És bohó is voltam kicsit néha,
de az első szóra nem ugrottam
a kútba, – hiszen ott volt a létra!
Úgy gondoltam: csak nyugodtan.

Én örömmel nevettem a tréfán,
de sírtam is, ha elért a bánat.
És nem viselkedtem bénán,
hiszen már sok mindent láttam!

Csillagok közé tévedt a szívem,
lassan így ért utol hét évtized.
S hogy ezután még mi lesz?
Tőlem ezt hiába kérditek.

Lassú álmok

Lassú álmok küszöbén didereg a vágy.
A remény vizében fürdik az elmúlás.
Zordon kéjek bálján táncol a hajnal,
mert jókedvünk szikláit leomlottak!
Ósdi emlékek hintáján zúg a lelkünk.
Kihűlt fények teraszán zokog a létünk.
A szeretet láncait mardossa a láng,
mert szívünkben a fény
állandó éjszakás!

Hajnalokig

Úgy szeretnék, nemi szerveink
kapcsolt áramköreiben izzani veled!
S meglátni abban a két elbűvölő
szemedben, ahogyan fellobban
a gyönyör érzéki hullámváza.
Érezni ringó melleid bódító melegét,
ahogy lámpát gyújt a sötétben
a Szerelemnek!
Úgy szeretném: Vangelist hallgatva
ajkammal bejárni testeden
azt az édes völgyet
és minden domborulatod,
simogatva becézni hajnalokig
egyetlen mozdulatod.

Katica mámor

Nézd már Szívem: nem tudom honnan,
katica szállt a nyakamra, s repdes,
űzd el puha csókjaiddal onnan,
légy olyan kedves!
Jöjj! Most egy hangyányit szerethetsz.
Csak vigyázva, valaki meg ne lássa,
hogyan nyakamon mit keres
a szád: te Drága!

Jól van, ne légy mohó: elég volt a jóból.
Ne zavard össze a gyöngé szívemet!
Vegyél vissza e vad csikóból,
ha arra intelek!

Egész nyáron

De jó lenne egész nyáron,
pocikám a pocikádon!
Szemed fénye a szememben,
forró kezéd tenyeremben.
Csókos ajkad az ajkamon,
élvezkedne sok hajnalon.
De az én szám se lenne rest,
bebarangolná testedet.
Lelkem elfeledné gondját,
amíg melleidnek gombját
puszilgatnám minden este,
arcomat közédük temetve.
Minden nap a vágyban égve,
imákat szórnánk az égre!
Testünk, lelkünk egy fohászban;
mint kenyér a jó kovászban.

Jó lenne

Jó lenne kibérelni egy csöppnyi kertet,
túl a völgyeken: a mindenség peremén.
Ahol virágok, fény, álmok; és mi ketten
lehetnénk csak: Te meg Én!

Reggel ajkamon vinném neked a kávé
s puha csókokkal hoznám a hajnal ízeit.
Aztán Te sütnél nekem tojást, vagy máltát
s kóstolgatnánk egymás kincseit!

Gyöngypatak szelíd habjaiban fürödnék
veled, lelked tiszta selymébe törölném
arcomat, szemeid titkok övezte tükrén
ezeréves jussomat vissza pörölném!

Szememmel esténként tüzet gyújtának
benned, hogy szíved soha ne fázzon!
Bőrödhöz simulva szerelmet nyújtának
neked, s örökké őrizném az álmod.

Nem csak a blúzod

Szeretnék lenni
arcodon a mosoly!
Ajkadon kedves szó,
melyben imákat hozol.

Szeretnék lenni
szívedben a vágy!
Tested hajlatain
reszkető szerelmi láz.

Szeretnék lenni
nem csak a blúzod!
Kis piros tangád is
amikor magadra húzod.

Fohász

Ha érezted már a sikertelen vágyakozás
szürke viharaitól dübörgő rózsák illatát,
meg fogod érteni, hogy a csillagok közé
temetve könnyes arcomat, miért hajlok
imára kulcsolt szívvel a napfény felé!
Ha érezted már a könnyörtelen végletekbe
taszító álmok súlyát, amint
a zöldellő rétek boldog harmatcsöppjeiben
keresi a megvalósulhatatlan percek
gyönyörű kínjait, megérted: hogy
miért omlik ezernyi tűzrózsává
lelkem fájó, édes fohásza UTÁNAD.

Nem voltam én

Egy ponthoz ragadt részeg bója
nem voltam én; úgy hiszem soha!
De semmi rossznak a megjavítója
sem, csak a sors volt mostoha

hozzám. Így van ez: jól tudod!
Hullik a forgács ahol fát vágnak.
Kavarogtam én is, ám tudom;
tisztá álmokkal futottam a világnak.

Azt hittem, hogy egyszer csak eljön
az a nap; amikor csönd és béke
lesz. Belátom: sajnós tévedtem.

Most újra várom, hogy mégis feljön
végre egy új, egy emberibb világ.
Szívem halk szavú imája ezért kiált!

Vilcsek Adrienne

Örömmel csatlakozom az „Valóság és álom” antológia íróihoz néhány versemmel.

Remélem, hogy sikerül nekem is hozzájárulnom a nyári antológia sorozat ez évi kötetének sokszínűségéhez.

Jó olvasást, jó szórakozást kívánok!

Én ott vagyok

Én ott vagyok, ahol csak akarod.
Szíved legmélyebb húrjain
én pengetem dalod.
Én borzoló hajad a hajnali szélben,
arcodat csókolom pajkos napsütésben.
Csend vagyok, lelked nyugalma az éji sötétben.
Én vagyok, ki csillagok közt rád nevet,
Én vagyok, ki füledbe súgja nevedet.
Bárhová is mész, tőlem nem szabadulhatsz,
de hiába keresnél, rám soha nem találhatsz.

Léleksziget

Mindenkinek szüksége van egy lélekszigetre.
Egy helyre ahol csak a csend beszél,
s hová a rothadó világ bűze el nem ér.
Egy zugra ahol végre önmaga lehet,
hol eldobhat minden ráaggatott szerepet.
Hol a tenger és az ég kékje összeér,
s hol múlt, jelen, jövő békésen összefér.

Kérdések

Honnan jöttél?
Hová mész?
Talán hozzám is elérsz?
Szélből lettél?
Napsugárból?
Tengervíz lágy hullámából?
Előttüntél hirtelen,
megpihentél szívemen.
Itt maradsz-e?
Vártam rád!
Te vagy most a valóság.
Veled táncolok az éjben,
megmártózunk a holdfényben.
Itt maradsz, hiszen tudom,
fényed ragyog homlokomon.

Álmok sodrásában

Úgy folytál bele álmaimba, mint békésen hömpölygő folyó.
A múlt hordalékát mindketten kilöktük magunkból,
lelkünk szabad, nem szennyezi többé az élet szemete.
Tisztára mostak a kövek, szabad már futásunk.
Nincs több görcs, nincs félelem, így úszunk együtt
lágy hullámok által ölelve az öröklét felé.

Talán még soha

Talán még soha nem láttalak így,
lélekben mezítelenül.
Minden mázt lefejtve, mi
száguldó éveink alatt ránk nehezült.
Talán még soha nem vettem észre
szemedben a csillagot,
a gyermeki tisztaságot, mi lelkünkben
ott ragyog.
De ahogy öleljük egymást könnyek között,
tudjuk, hogy ez a soha nem múló
érzés kettőnket majd az öröklétben is
összeköt.

Varázslat

Varázslatos tájon jártam,
álomban ismét rád találtam.
Egy pillanat volt,
vagy csupán csalóka látomás,
halk sóhaj, szívdobbanás.
Rég elfeledett vágyak,
eltemetett remények,
lelkembe égett emlékek,
valósággá váltak ezen a különös éjszakán,
mikor a múltat újra láttam az álom fátylán át.

Amikor

Amikor még velem voltál,
forró hévvel átkaroltál.
Amikor még együtt szálltunk,
Saját békénkre találtunk.
Együtt festettük színesre az eget,
szívünk egy csodás dallamot pengetett.
Amikor már kihunyt a láng,
A színes égbolt szürkévé vált.
Elszakadt a gitár húrja,
néma lett a világ újra.
De a csoda bennünk él még,
velünk maradt sok szép emlék.
Féltőn őrzöm tenyeremben,
könnyek között el ne vesszen.

Gondolatmorzsáim

Intelem

Vigyázz, nehogy arra ébredj, hogy átaludtad az életet!

Töprengés

A „volt” a múlt, a „van” a jelen, de vajon lesz e jövő?

Megállapítás

Megbocsájtani könnyebb, mint felejteni.

Felismerés

Gyűrött arcok között hasztalan kutatok,
a mosolyt elnyelte a városi lét.

ISBN 978-615-5539-59-6

